

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BROWN, SANDRA

**Dilema / Sandra Brown; trad.: Anca
Irina Ionescu - București: Lider 2005**

ISBN 973-85919-1-0

I. Ionescu, Anca Irina (trad.)

821.111-31=135.1

NOT EVEN FOR LOVE

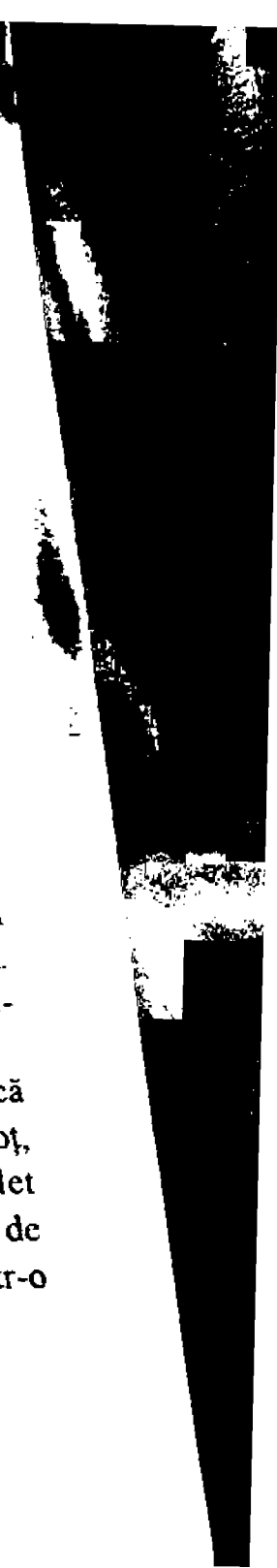
Copyright © 1982 by Sandra Brown.

First published in the United States by Silhouette Books.

Reissued in 2003 by Warner Books

**Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română
aparțin Editurii LUCEAFĂRUL**

B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-București,
Tel: 337.48.81, 335.07.80, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 337.48.22,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

1

Bărbatul termină șampania din cupa fragilă de cristal și o așeză pe tava de argint ținută cu îndemînare de un chelner aflat în trecere. Chelnerul, îmbrăcat în smoching, se opri un moment pentru ca bărbatul să-și poată lua un alt pahar de vin spumos, apoi dispăru în mulțimea invitaților care stăteau de vorbă.

Reeves Grant sorbi din paharul de șampanie proaspătă, întrebîndu-se de ce îl luase. Nu avusese chef de șampanie. Dintr-odată, parcă totul i se părea amar. Chiar și cel mai scump vin din lume îi lăsa în gură un gust de cocleală. Ochii lui verzi, disprețuitori, examină adunarea de celebri-tăți și VIP-uri, cu o expresie de plictiseală tolerantă.

O stea franceză de cinema, cam bătrîioară, dar încă foarte frumoasă, se agăța strategic de brațul noului său soț, un magnat la petrolului din Tulsa, Oklahoma. Un atlet german, cîștigătorul medaliei olimpice de aur la o probă de alergări, înghesuia cu seriozitate o prințesă senzuală dintr-o

SANDRA BROWN

tară mediteraneană, dar aceasta îl ignora cu încăpăținare. Un designer de modă din New York și „protejatul și tovarășul lui”, amândoi îmbrăcați în smochinguri roz, strălucitoare, întrețineau un grup de ascultători avizi, cu o povestire răutăcioasă despre un fotomodel vestit care se îngrășase cu douăzeci de kilograme și venise la ei să comande o garderobă care să-i mascheze silueta.

În general, mulțimea era alcătuită din oameni bogați, faimoși sau importanți. Sau o combinație din toate aceste trei categorii. Sau, pur și simplu, scandalos de notorii, dintr-un motiv sau altul.

Gazda somptuoasei recepții îi întâmpina cu multă grație. Înalt, puternic și zvelt, el arăta exact ceea ce era, un industriaș elvețian cu o avere incalculabilă. Părul blond și privirea albastră îi asigurau un loc pe lista „oamenilor frumoși” ai lumii.

Ochii lui neascultători, de culoarea oțelului, refuzau comanda creierului și se îndreptau fără greș spre femeia care stătea alături de milionar. Aceasta era îmbrăcată într-o rochie albă, strălucitoare. Albă, pentru Dumnezeu! Își spuse el în ciudat. Cele douăzeci și patru de ore ce trecuseră nu estompaseră imaginea frumuseții ei din memoria lui Reeves Grant. Rochia Dior cu un singur umăr putea rivaliza cu oricare alta din încăpere. Colierul cu diamante și opale ce îi înconjură gâtul zvelt era la fel de distins ca oricare din bijuteriile cu care se împodobiseră celelalte doamne, iar simplitatea lui era aproape virtuoasă prin comparație cu acestea.

DILEMA

Părul ei fusese pieptănat cu atenție pentru această ocazie deosebită. Nu era lăsat liber, așa cum îl văzuse Reeves ultima dată. Era ridicat într-un coc deasupra capului. Dar agrafele secrete parcă nu aveau suficientă putere asupra acestor șuvițe negre și bogate, dintre care unele scăpaseră deja din strînsoarea lor. La cea mai mică atingere – să zicem, de exemplu, sub mîngîierea degetelor unui bărbat – probabil că întreaga coamă de păr s-ar fi desfăcut înconjurînd acea mină fericită.

La naiba! Ce te-a apucat? se întrebă el în gînd. Era o prostie. Și, cu toate acestea, împins parcă de o dorință masochistă, nu-și putea lua ochii de la ea. Își repeta întruna întrebarea în gînd: Ce făcea femeia în librăria aceea aseară? Sau, și mai bine, ce făcea *aici*? Printre toți acești oameni? Cu oamenii ăștia? Cu bărbatul acela? Micul apartament modest de deasupra librăriei și această sală somptuoasă de recepție, cu plafonul acoperit de fresce aurite, cu pardoseala de marmură și candelabrele strălucitoare nu aveau nimic în comun. Locul ei nu era aici. Locul ei era în bucătărioara aceea minusculă, cu strecurătoarea aceea nostimă și mirosul de cafea proaspătă. Parcă o vedea și acum ghemuită pe un colț de canapea, cu una din perne așezată comod sub sîni... La naiba! Lăsînd șampania nebăută pînă la fund, puse paharul pe o măsuță. Aparatul de fotografiat marca Nikon îi atîrna de gît, legat cu un șnur subțire de piele; îl potrivi. Era atît de obișnuit cu aparatul de fotografiat, încît îl considera ca fiind o parte din el însuși, și nu părea nepotrivit cu hainele de

SANDRA BROWN

seară. Mulțimea de oameni, obișnuiți să fie fotografiați, părea să nu acorde nici o importanță aparatului, în timp ce Reeves își croia drum printre ei, cu ochii ațintiți la profilul de ume al femeii care acum dădea mîna cu un diplomat belgian. Bărbatul de lîngă ea tocmai i-l prezentase.

Femeia se aplecase deasupra bărbatului care era cu cîțiva centimetri mai scund decît ea și îi vorbea foarte curtenitor, însă Reeves nu înțelise ce anume îi spunea și ridică aparatul în dreptul ochilor lui de expert. Ajustă inelul din jurul lentilei pînă cînd trăsăturile delicate ale chipului ei ajunseră în centrul imaginii.

Tocmai primea cu multă grație sărutul oficial al diplomatului depus pe mîna ei, cînd fotografu apăsă pe declanșator. Blițul automat al aparatului o făcu să tresară și întoarse capul spre direcția de unde venea acesta. Bărbatul acționă rapid din nou inelul de ajustare a clarității în timp ce fața ei era întoarsă spre el. Femeia avea un zîmbet timid, dar conștient de sine, în momentul în care bărbatul apăsă din nou pe declanșator.

De astă dată, lumina blițului o izbi direct în o ochi și o orbi pentru o clipă. O pădure întunecată de gene clipi de cîteva ori înainte ca ochii ei cenușii să-și recapete vederea. Fotografu lăsă încet aparatul în jos din dreptul ochilor a căror privire verde o străpungea cu o strălucire feroce, acuzatoare.

Zîmbetul grațios al femeii îngheță pentru o clipă, după care se stinse de tot. Ochii i se măriră în mod vizibil. Inelele misterioase din jurul irisului deveniră mai închise la culoare.

Limba îndrăzneată și roz ieși să umezească buzele devenite brusc prea uscate. Apoi, buzele formară un O mic, rotund și surprins.

Reeves văzuse această expresie de mirare și precauție chiar cu o seară înainte. Plouase. Tunetul bubuise printre aleile înguste și se lovise apoi de zidurile de piatră ale clădirilor vechi din Lucerna, Elveția. Ploaia curgea peste capul lui descoperit.

Dar, dintr-o dată, furtuna încetase să-l mai preocupe. Când îi văzuse chipul prin ușa de sticlă a librăriei, toate celelalte simțuri încetaseră să mai funcționeze, în timp ce văzul îi acaparase toată atenția, devorînd imaginea femeii.

– Oh! exclamase Jordan Hadlock. Luată prin surprindere, strînse cu putere la piept cartea grea, când un alt tunet zgudui geamurile vitrinei. Apoi își dădu seama că zăngănitul geamului nu era numai rezultatul tunetului. Cineva bătea cu putere în ușă.

De acolo, de sus, unde stătea cocoțată pe scara reze-mată de rafturile cu cărți, putea să vadă foarte bine ușa din față a magazinului. Dar când închisese librăria cu câteva ore mai înainte, trăsese și obloanele opace. Cel care înfrunta acum furtuna și bătea insistent la ușă nu se vedea decît ca o siluetă desenată de lumina fulgerului.

După mărime și formă părea să fie silueta unui bărbat. Își făcuse mîinile căuș și încerca să privească înăuntru pe lîngă oblon. Jordan îl auzi cum rostea o înjurătură ce nu

SANDRA BROWN

trebuia pronunțată cu voce tare, după care bătăile reîncepură, de astă dată și mai înverșunate.

Jordan coborî încet de pe scară, în timp ce inima îi bătea aproape la fel de tare ca loviturile în ușă și ocoli cutiile cu cărți și ziare, oprindu-se la câțiva metri de aceasta.

Un alt fulger contură silueta masivă a bărbatului care stătea cu picioarele depărtate și mâinile în șolduri. Oaspetele ei devenea tot mai nerăbdător cu fiecare secundă. Femeia șovăia încercînd să-și cîntărească opțiunile. Era periculos să deschidă ușa, așa de tîrziu, unui bărbat care, evident, era foarte furios. Cu toate acestea, dacă ar fi avut vreo intenție dușmănoasă, cu siguranță că nu și-ar fi anunțat prezența cu atîta zgomot. Poate că avea nevoie de ajutor. Să fie vreo urgență medicală? Părea în mod clar disperat.

Fără a mai aștepta să se răzgîndească, femeia se duse la ușă și desfăcu obloanele suficient de mult ca să vadă afară. Lumina din interiorul librăriei căzu pe un piept lat, îmbrăcat cu o cămașă de bumbac, pe care ploaia o lipise de piele. Cămașa era descheiată la gît și ochii ei curioși se urcară de la mușchii puternici ai gîtului către față.

Ochii i se lărgiră de un interes pur feminin. Deși trăsăturile erau parcă modelate cu dalta, aveau o expresie tristă, tulburată, chipul omului nu era amenințător. Privea cu atenție bărbia fermă, nasul lung și subțire și ochii verzi, cînd una dintre sprîncene se ridică într-o întrebare mută. Parcă o întreba: Ei bine, ai de gînd să stai acolo și să te zgîiești la mine, sau îmi deschizi ușa?

Da, avea de gînd să-i deschidă.

Lăsă oblonul, dădu zăvorul la o parte, învîrti de butonul de alamă și deschise ușa. Două sacoșe pe care nu le observase fură aruncate prin deschizătură, mai s-o nimerească peste picioare. Femeia se trase într-o parte, căci stropii reci de ploaie îi udară picioarele goale cînd sacoșele aterizară pe podea. Una era din piele cafenie, cealaltă din pînză de cort marinărească.

Omul se năpusti în cameră la cîteva secunde după bagajul lui, se întoarse și trînti ușa ce se închise în urma lui. Se răsuci pe călcîie, gata să arunce o observație răutăcioasă cu privire la ezitarea ei de a-i deschide ușa, dar cuvintele îi amuțiră pe buze cînd se uită la Jordan.

Cei doi se priviră lung cîteva clipe, fără nici un fel de expresie, fără să rostească un cuvînt, examinîndu-se îndelung. Mai trecură cîteva secunde în care respirația lor începu să se audă. A lui era ușoară și rapidă din cauza eforturilor făcute recent; a ei se potrivea cu a lui din motive încă nedefinite. În cameră nu se mai auzea nimic altceva decît picăturile de ploaie ce se scurgeau de pe Reeves și cădeau pe pardoseală.

Jordan își desprinse privirile de la bărbat și le îndreptă spre pardoseală, unde începuse să se formeze deja o mică băltoacă în jurul ghetelor bărbatului.

– N-ai un prosop? întrebă el fără prea multe menajamente.

– Ce? făcu ea, confuză și dezorientată.

SANDRA BROWN

– Ai un prosop? repetă el.

– O, da... o clipă.

Fata traversă în fugă camera, aprinse lumina de pe scări și o luă la goană de parcă ar fi fugărit-o diavolul. Închăță un prosop de pe cea mai apropiată bară din baie. Își dădu seama că era cel pe care îl folosisese ea după duș, îl aruncă pe podea, mormăind insulte la adresa propriei prostii și deschise dulapul cu lenjeria ca să ia un prosop curat. Și, ca să fie mai sigură, apucă două.

În timp ce alergia în jos pe scară, își recăpătă controlul, se opri să tragă aer în piept, apoi porni din nou, de astă dată într-un ritm ceva mai liniștit și mai rezonabil. Ce o apucase?

Bărbatul stătea exact în același loc, examinînd din priviri rafturile din apropiere. Își înclină capul ca să citească un titlu de carte, iar Jordan observă cum apa se scurgea în rîulețe de argint și pătrundea pe sub gulerul cămășii.

– Am adus două. Se pare că o să ai nevoie de ele, spuse ea, întinzîndu-i unul.

– Mulțumesc, spuse el scurt și își îngropă fața în țesătura flaușată absorbantă. Își ținu acolo fața nemișcată cîteva secunde, după care se șterse cu prosopul pe părul negru ciufulit și pe gît, trecînd rapid peste triunghiul adînc, unde cămașa era descheiată. Părul des de pe piept era cîrlionțat și ud. Jordan își luă repede privirile de acolo.

Privi în jos la băltoaca tot mai mare de la picioarele lui.

– Ți-am făcut mizerie pe podea, spuse el. Scuză-mă.

– Nu face nimic, am să șterg cu mopul. Cine...

– O, la naiba, îmi cer scuze încă o dată. Sînt Reeves Grant.

Îi întinse mîna și Jordan se stăpîni la timp să nu se ferească din fața ei. Din motive neclare, i se părea foarte riscant să-l atingă, fie chiar și numai pentru o strîngere de mînă prietenoasă. Nu știa ce primejdie anume ar fi să-l atingă. Dar simțea că un contact fizic cu el este periculos.

Și așa fusese. Își înghițise temerea nejustificată și îi întinse mîna. În momentul în care degetele bărbatului se strînsă în jurul degetelor ei, simți cum mușchii inimii i se contractă exact la fel și, pentru o clipă, crezuse că nu va mai putea respira. Dar, spre marea ei ușurare, impulsurile involuntare ale creierului preluară comanda și reuși să tragă suficient aer în piept ca să poată murmura:

– Jordan Hadlock.

Deși bărbatul parcă nu avea chef să dea drumul mîinii, Jordan și-o retrase din strînsoarea lui.

– Mulțumesc că mi-ai dat voie să intru, spuse el.

– Ce faceți afară pe o noapte ca asta? Mă căutați dintr-un motiv anume?

Bărbatul zîmbi trist.

– Nu. Mi-ar plăcea să pot spune că este atît de simplu. Am sosit după-amiaza aceasta – de fapt pe întuneric. N-am mai fost niciodată la Lucerna și voiam să fac niște cercetări înainte să iau o cameră. Am dat drumul mașinii, apoi m-am plimbat pe mal un timp, am mîncat ceva și pe urmă am început să hoinăresc prin orașul vechi. Dar atunci a izbucnit furtuna și m-am simțit complet pierdut.

SANDRA BROWN

Zîmbi spre ea rușinat, fisticit și fata izbucni în râs.

– Nu fiți chiar așa de aspru. Este foarte ușor să te rătăcești dacă nu cunoști orașul vechi.

– Da, numai că eu sînt călător cu experiență. Am cutreierat toată lumea și sînt cunoscut pentru faptul că „știu să mă descurc”. Sper că n-o să mă dai de gol că mi-am compromis reputația în seara aceasta? șopti el pe un ton conspirativ.

– Promit, șopti ea pe același ton. Apoi îl întrebă: Cu ce vă ocupați de cutreierați întreaga lume, domnule Grant?

– Sînt fotoreporter. De cele mai multe ori lucrez pe cont propriu. Uneori fac echipă cu cei de la știri, dacă unul dintre oamenii lor nu e disponibil.

Fata deschise ochii mari, cu uimire.

– Reeves Grant. Sînteți, așadar, acel R. Grant?

El dădu afirmativ din cap.

– Am văzut des fotografiile dumneavoastră. Citesc foarte multe reviste. Zîmbi arătînd cu mîna spre rafturile cu cărți. Munca dumneavoastră trebuie să fie fascinantă, spuse ea.

Bărbatul ridică modest din umeri.

– Ei, mă ajută să-mi plătesc chiria. Sau m-ar ajuta dacă aș avea o adresă. Locuiesc prin hoteluri în cea mai mare parte a timpului, spuse el. Oricum, nici n-am cuvinte să vă spun ce mană cerească a fost magazinul dumneavoastră. Rătăceam pe-aici, prin ploaie, de peste o jumătate de oră și

DILEMA

atunci am văzut luminile aprinse aici. Nu-mi venea să-mi cred ochilor când am văzut ce scrie pe ușa. O librărie englezească! Un semn prietenos în noapte, farul din mijlocul furtunii, spuse el dramatic, iar Jordan rîse din nou.

– Ei, nu este chiar așa de impresionant, spuse ea zîmbind. Dar mă bucur că am putut să vă fiu de folos.

– Aveți telefon? Și puteți să-mi recomandați un hotel înainte să vă distrug de tot pardoseala?

– Răspunsul este da în ambele cazuri.

Se întoarse către casa de marcat de modă veche de pe tejghea și trase un telefon de sub aceasta, împreună cu o broșură foarte uzată.

– Ce hotel preferați? Oricare din cele de pe malul lacului este excelent, dacă bugetul dumneavoastră...

– Decontez cheltuielile, spuse el zîmbind. Puteți alege dumneavoastră.

– Foarte bine. Duse receptorul la ureche, apoi suspină: O, nu!

– Ce s-a întîmplat?

– Telefonul este mort. Îmi pare rău. Uneori, când este o furtună mai puternică...

Vocea femeii rămase suspendată în aer, în timp ce se uita trist la el. Bărbatul ridică din nou din umeri:

– Nu vă faceți griji din pricina asta. Am să găsesc o cameră dacă mă puteți îndruma.

– Dar, cu ploaia asta, protestă ea. Ce-ar fi să mai stați puțin?

SANDRA BROWN

Cuvintele o surprinseseră chiar și pe ea, iar bărbatul ridică sprâncenele ușor amuzat. Încercînd să-și ascundă stînjeneala, femeia spuse repede:

– S-ar putea să se oprească în curînd.

Reeves privi pe fereastră furtuna de afară, ce continua să urle cu furie. Tunetele și fulgerele păreau să fi devenit și mai feroce.

– Nu am stofă de martir, recunosc eu el. Am să mai rămîn puțin. Vă deranjez cumva?

– Nu – puneam doar cărțile pe rafturi. Fata făcu un gest către scară.

– Atunci, insist să vă ajut cît timp mai sînt aici.

– Nu, poate să mai aștepte. Eu...

– Vă datorez măcar atîta lucru, spuse el. Adică, ~~dacă~~ nu vă deranjează hainele mele ude.

O deranjau, dar nu așa cum își închipuia el. Țesătura fină a cămășii bărbatului era încă udă și se lipea de mușchii și oasele de pe trunchiul lui. Blugii, foarte strîmți, erau modelați cam la fel pe șoldurile și coapsele înguste.

– Nu, spuse ea cu un glas șovăitor. Nici eu nu sînt îmbrăcată pentru a primi o vizită. Brusc își dădu seama de felul în care arăta. După ce închisese magazinul, mîncase ceva ușor, făcuse un duș și își pusese apoi cea mai comodă pereche de pantaloni și un pulover de bumbac împletit. Își strînsese părul la spate într-o coadă de cal și îl legase apoi cu o agrafă de бага. Era cu picioarele goale și nu purta sutien – chestiune foarte importantă, descoperită de ochii verzi ce îi

DILEMA

parcureau trupul zvelt. Alarmată oarecum de privirea lui scrutătoare, Jordan simți cum sfîrcurile încep să i se ridice pe sub bluza de bumbac roz și se răsuci, dorind să-i facă să revină la starea inițială de relaxare.

De ce oare nu purta una dintre fustele ei funcționale sau unul din costumele oficiale? Îmbrăcămintea ei de casă făcea ca această situație bizară să pară mai intimă decît o permiteau împrejurările.

Dar intimitatea era acolo și atît de reală, încît părea aproape tangibilă. Simțea deja un fior de anticipare ori de cîte ori se uita la Reeves Grant. Anticipare a ce anume? Toată treaba devenea absurdă și era sigură că haosul exista numai în mintea ei. *El* nu-și dădea seama de aceasta.

Și, într-adevăr, cînd se uită din nou la el, văzu că acesta îngenunchese, cu prosopul în mînă, și ștergea băltoaca pe care o făcuse.

– Vă rog, nu ștergeți cu asta, spuse ea în timp ce se urca pe scară cu cărțile în brațe.

– Cred că hainele mele s-au uscat destul, iar dacă reușesc să scap și de băltoaca asta, am să mă simt mai puțin vinovat că v-am invadat magazinul. Locuiți aici? Întrebă el pe neașteptate.

– Da, spuse ea. Sus este un mic apartament. Stau aici de trei ani.

– De trei ani? Reeves părea șocat. Sînteți americană. Nu era o întrebare, dar ea răspunse ca și cînd ar fi fost.

– Da, sînt din Vestul Mijlociu. Acum trei ani, eram

Într-o situație grea și am venit la Londra. Asociații de afaceri ai tatălui meu m-au ajutat să obțin această slujbă. Există o rețea de librării englezești în toată Europa, de regulă în orașe mai mici, unde ziarele americane și cele englezești se găsesc mai greu. Evident, ne ocupăm în special de turiștii anglofoni.

– Dar ce s-a întâmplat acum trei ani de ați rămas fără ocupație?

Parcă nu mai auzise nimic altceva și se oprise exact asupra acelui punct din relatarea ei, pe care ea ar fi vrut să-l ocolească. Se simțea tentată să-i spună că asta nu era treaba lui și să schimbe subiectul imediat.

Dar, uitându-se în jos la el, de pe scară, întâlni privirea ochilor verzi ridicați spre ea, cerându-i să spună adevărul. O mână puternică, cu degete suficient de sensibile ca să mînuiască structura delicată a aparatului de fotografiat, se odihnea alături de piciorul ei gol, pe marginea scării.

Jordan își dezlipi privirile din ochii lui și murmură:

– Soțul meu a murit.

Mîinile îi tremurau și își făcu de lucru cu cărțile pe care le alinia pe unul din rafturile de sus. Îi lua mult mai mult timp decît ar fi fost firesc pentru a le așeza ca lumea.

– Ce puneți acolo sus? întrebă el, rupînd tăcerea ce se prelungea periculos de mult.

– Filozofie și religie, spuse ea. Bestselerurile sînt pe rafturile de jos. Cu cît cartea este mai interesantă, cu atît se așază pe un raft mai jos.

Privi în jos spre el și zîmbi poznaș. Omul rîse.

– Bună negustorie. Uite, astea sînt ultimele, spuse el întinzîndu-i cărțile, și se aplecă să le ia.

În acel moment, un alt fulger se văzu foarte aproape de magazin și, după o explozie puternică, lumina se stinse.

Fata își pierdu echilibrul pentru o clipă, dar mîinile lui o cuprinseseră pe după talie ca să-i asigure poziția pe scară.

– Ai pățit ceva? întrebă el în întunericul ce se lăsase brusc.

– Nu, răspunse ea cu respirația tăiată.

Îi simțea mîinile calde prin țesătura subțire a puloverului. Căută cu piciorul treapta acum invizibilă și coborî încet jos, pînă atinse podeaua.

– Mi-e teamă că primele dumneavoastră impresii de la Lucerna vor fi cam proaste, spuse ea cu voce tremurătoare. Mîinile lui stăteau încă ferm în jurul taliei ei.

– Aș spune că primele mele impresii au fost încîntătoare.

Vocea lui vibra de intensitate și lucrul acesta o luă prin surprindere. Mîinile bărbatului se mișcară imperceptibil, pînă îi cuprinseseră coșul pieptului.

– O să aduc niște lumînări, spuse ea cu voce nesigură. Se întîmplă destul de frecvent, o să vedeți.

Se îndepărtă repede de el.

– Mă întorc imediat.

– O, nu, mi-e frică de întuneric, spuse el. Vin cu dumneavoastră. Își băgă degetul mare într-o buclă a cordonului ei, astfel că pumnul îi era acum în dreptul coapsei ei.

– Arătați-mi drumul.

Jordan își găsi drumul pe pipăite printre rafturi și stative, împiedicându-se pe întuneric și conștientă tot timpul de silueta ce se desena în urma ei și se lovea de ea la fiecare câțiva pași.

– Trebuie s-o luăm la dreapta pe scară. E cam îngust.

– Sunt chiar în spatele dumneavoastră, spuse el și își puse cealaltă mină pe partea opusă a taliei ei.

Parcurseră în câteva minute scara cufundată în întuneric, pentru că în ungherele întunecate ale acestora nu reușea să pătrundă nici măcar lumina fulgerului.

– Am ajuns, spuse ea ușurată, când erau deja la etaj. Nu-i era frică de întuneric, nici de furtună, nici de faptul că rămăsese fără curent electric. Era îngrozită de senzațiile pe care i le trezea acest bărbat și atingerea mâinilor lui. Stați aici. Lumânările sînt în bucătărie.

– Mai repede, spuse el.

Jordan rise și se duse spre sertarul unde știa că va găsi lumînări și chibrituri. Acestea erau exact acolo unde trebuia să fie, dar fata nu părea în stare să scapere chibritul. Mîinile îi tremurau și nu îi erau de nici un folos.

– La ambu! Injură ea încet.

– Ce s-a întâmplat? Reeves era chiar în spatele ei. Nu-l auzise venind și scăpă chibriturile din mînă. V-am speriat? întrebă el îngrijorat.

– Da.

– Imi cer scuze.

– Nu-i nimic. Nu pot să aprind chibritul.

Părea absolut necesar ca lumina să alunge acest întuneric prea complet, prea izolator, prea intim. Aproximarea lui o făcea extrem de neliniștită și nesigură.

Reeves luă cutia de chibrituri de pe tejghea, unde o scăpase Jordan. Dintr-o singură mișcare, reuși să aprindă chibritul.

– Mulțumesc, murmură ea, în timp ce ridica lumînarea către flacăra mică. Ridică privirile spre el și descoperi că fața lui era mult prea aproape de a ei.

– Cu plăcere, răspunse Reeves. Se aplecă ușor în față și Jordan rămase cu răsuflarea tăiată, gîndindu-se că poate avea de gînd s-o sărute. Dar el nu făcu decît să sufle ușor în chibrit care se stinse, lăsînd fumul să stăruie între fețele lor.

Oare ce simțea Jordan, ușurare sau dezamăgire? Se depărtă în grabă de el și se duse spre ușa care făcea legătura dintre micuța bucătărioară și living.

– Mai am lumînări și aici, spuse ea, simțindu-se datoră să dea o explicație. Traversă repede încăperea în timp ce lumînarea îi asigura un mic cerc de lumină și se opri de mai multe ori pentru a aprinde alte lumînări parfumate. În curînd, camera era scaldată într-o strălucire caldă și înmiresmată.

– Dar știu că aveți câteva lumînări, o tachină el din ușa bucătăriei, unde mai fusese aprinsă o altă duzină de lumînări.

– Sînt pentru scopuri estetice dar, uneori, după cum vedeți, pot avea și o destinație funcțională.

SANDRA BROWN

Se opri stînjinită, cu picioarele goale adunate unul lîngă altul, cu mîinile încheștate în față. Acum ce să mai facă?

– Vreți puțină cafea? întrebă ea.

– Dar curentul electric?

– Am o sobă cu gaz.

– Grozav. Sună foarte bine.

Jordan se apropie de el, luînd și unul din sfeșnicile mari, cu mîiner de alamă. Reeves se dădu la o parte și fata trecu pe lîngă el pentru a intra în bucătărie.

– Să nu vă simțiți obligată să vă ocupați de mine. spuse el în timp ce Jordan umplea cafetiera cu apă. Dar nu-mi place să mă plimb pe afară fără a avea nici măcar lumină.

Jordan îi zîmbi peste umăr în timp ce pune cafea cu lingurița în coșulețul de metal.

– Ce fel de americană aș mai fi dacă aș refuza să ajut și să alin un concetățean? De unde ești, Reeves?

Reeves, nu domnule Grant?

– Am crescut în California. Am studiat la UCLA. Am început să lucrez ca fotograf profesionist încă din colegiu.

Jordan aprinsese aragazul și pusese cafetiera pe arzător.

– Ascultă, ți s-ar părea cam deplasat dacă mi-aș schimba hainele? Sînt tot ud.

– Da... adică vreau să spun, nu! În nici un caz. Probabil că te simți foarte incomod.

– Mă duc jos să mă schimb în librărie.

– Nu, mergi la baie. Uite, ia și o luminare ca să-ți aduci bagajele.

Jordan trecu repede pe lângă el și luă o altă luminare din living.

– Mulțumesc, spuse el luînd-o din mîna ei și porni în jos pe scări. Era evident mult mai sigur pe el decît acum cîteva minute, cînd se poticnea în spatele ei, agățîndu-se de ea de parcă viața lui ar fi depins de ea. Se întoarse imediat, și Jordan îl îndrumă prin dormitor spre baie, sperînd ca aceasta să fie cît de cît aranjată. Știa că era cel puțin un prosop ud care zăcea pe jos. Cînd locuiești de unul singur, nu acorzi prea multă atenție ordinii.

Cînd cafeaua fu gata, se întoarse și el, purtînd o altă pereche de blugi, o cămașă obișnuită – de astă dată de un galben deschis – și șosete. Fără pantofi.

– Cafeaua miroase bine, spuse el din ușă.

– Stai jos. Am s-o aduc acolo. Bucătăria abia dacă ajunge pentru o singură persoană.

Stătea întins pe canapea, cufundat în pernele adînci dintr-un colț, cînd ea veni cu tava cu cafea, frișcă, zahăr, două lingurițe, cești și farfurioare.

Așeză tava pe măsuta joasă din fața canapelei. De fapt, aceasta era alcătuită din doi elefanți de ceramică, susținînd o bucată de sticlă între ei. Turnă cafeaua aburindă, aromată într-una din cești și întrebă:

– Ce să mai pun în cafea?

– Nimic. Am învățat să mă descurc fără lux prin locurile pe unde am fost, așa că m-am obișnuit să beau orice se găsește. Sorbi din lichidul fierbinte. Dacă nu mă înșală simțurile, asta e cafea americană.

Jordan rise.

– Părinții mei îmi trimit cafea în fiecare lună.

– A, delicios. Reeves se linse pe buze.

Își turnă și ea cafea și se așează în celălalt colț al canapelei. Picioarele lui lungi erau întinse în față. Prin contrast, femeia își strinse picioarele sub ea.

– De ce altceva îți mai este dor de acasă? Întrebarea îi era rostită ca din întâmplare, aproape prea mult din întâmplare. Conținea oare ceva mai mult decât o curiozitate suprafată?

– Diverse comodități. Fast-food-urile. Serialele de televiziune.

Reeves rise.

– Cam atât. Mi-e dor și de părinții mei, deși anul trecut a fost în vizită la mine. Lucerna este un loc încântător. Șvețienii sînt inteligenți, harnici și binevoitori. Am călătorit mult prin Europa. Într-o zi aș vrea să scriu despre asta. Nici nu ești prea des în State. După ce anume duci dorul?

Nu e vorba de o femeie, își spuse ea, în timp ce el începea să-i înșire tot felul de lucruri lipsite de importanță. Nu ar fi rezistat fără o femeie în preajmă. În lumina blîndă și pîlpîitoare a luminărilor, părul lui dobîndise o nuanță de ambră, în timp ce cădea în dezordine în jurul capului. Chiar sub ochi, pe pometai, se întindea o colecție de pistrui ce fuseseră atenuați de lumina fluorescentă puternică din librărie.

Luată separat, trăsăturile lui nu erau frumoase la modul clasic. Nasul era cam prea subțire. Iar gura era prea

mare. Bărbia era cam voluntară. Dar ochii lui erau de un verde fabulos și umbriți de gene groase, dese. Toate acestea la un loc îl făceau deosebit de atrăgător. Virilitatea lui era de-a dreptul amenințătoare – o primejdie în fața căreia nu putea rezista nici o femeie.

Își purta hainele cu neglijență. Nu se obosise să-și încheie cămașa curată nici măcar atît cît o încheiasă pe cea de dinainte, iar părul cîrlionțat ce ieșea de sub ea era foarte ispititor.

Jordan își dădu seama că nu mai vorbea.

– Mai vrei cafea? întrebă ea, încercînd să tragă suficient aer în piept pentru a putea articula această ofertă.

– Nu, mulțumesc.

Se lăsă din nou liniștea. Reeves o privea de departe, de la celălalt capăt al canapelei. Fără să vrea, aproape automat, se întinse peste perne și o apucă de mîna ce se odihnea pe coapsa ei. Jordan nu-și trase mîna.

Lumînările aruncau umbre uriașe pe pereții camerei intime. Tencuiala albă fusese dată jos de pe perete, lăsînd să se vadă cărămizile vechi din spatele ei, ceea ce conferea mai multă personalitate încăperii. Pe pereți se aflau afișe de la concerte, balet și alte spectacole, în rame subțiri.

Ferestrele înalte și largi de pe unul din pereți aveau draperii cu tonuri de roz, auriu și maro. Aceeași țesătură se regăsea pe canapea și pe pernele înghesuite într-un fotoliu maro. Pardoseala de scîndură, strălucind cu o patină pe care numai vîrsta o putea da, nu era acoperită de nici un fel de covoare care i-ar fi ascuns frumusețea.

SANDRA BROWN

– Îmi place apartamentul tău. Își roti degetul mare pe încheietura mîinii ei, aducînd-o aproape într-o stare de hipnoză, apoi coborî mai jos ca să exploreze centrul palmei. Nu se uita la apartamentul ei. Se uita la gura ei.

– Mulțumesc, spuse ea cu vocea îngroșată. L-am... l-am decorat chiar eu. Am îmbrăcat din nou pernele de pe canapea.

– Sînt drăguțe, răspunse el, dar ochii nu i se dezlipeau de pe sînii ei, nu de la canapea. Jordan înghiți în gol cînd ochii lui se mutară înapoi pe fața ei și se întîlniră cu privirea ei cenușie, încețoșată. Reeves nu mai fusese niciodată în viața lui captivat în așa fel de o pereche de ochi. Culoarea lor ușor cenușie, neobișnuită, crea unicitatea subliniată și mai mult de cercul albastru închis ce înconjura irisul. Dar raritatea lor nu era dată numai de aspectele pur fizice. Aveau o viață și un spirit numai al lor. Banda albastră ce înconjura irisul cenușiu deschis părea să se îngusteze și să se lătească după cum dorea fata, permițînd interlocutorului să arunce numai cîte o privire fugară în sufletul ei. Reeves Grant simțea că este absolut necesar să cunoască toate secretele pe care le ascundeau acești ochi vrăjiți.

Privea acum fix în ei și își văzu imaginea reflectată în profunzimea lor. Își dorea să fi fost chiar acolo, în interiorul capului ei, să știe ce gîndea. Se apropie mai mult de ea.

Inima lui Jordan bătea atît de tare, încît era sigură că o auzea și el sau o vedea prin țesătura ce se întindea acum peste pieptul ei umflat. Ochii lui erau prea pătrunzători, trupul

DILEMA

lui prea cald, mîna lui prea fierbinte, în timp ce continua s-o mîngîie pe a ei.

Luptîndu-se cu impulsul de a se îndrepta spre el, își trase mîna încercînd să și-o elibereze. Însă el nu-i dădu drumul ușor. Jordan trase mai ferm și spuse:

– Am să duc astea de aici, dacă nu mai vrei.

Mîna îi tremura cînd apucă tava. Degetele abia puteau s-o țină.

– Cred că ar trebui să mai încerc să telefonez încă o dată, spuse el fără entuziasm.

Jordan se întoarse în living după ce pusese tava pe masa din bucătărie, iar Reeves puse la loc receptorul în furca telefonului. Ridicînd ochii rugători către ea, spuse:

– Tot mort.

Un tunet sublinie acest anunț.

2

Dar de ce nu rămîi aici?

Cuvintele fură rostite înainte ca ea să-și poată pune întrebarea dacă era înțelept să le pronunțe. Știa că asta era ceea ce dorea el să audă. Pe moment, nu se gîndeau la consecințe. Riscurile evidente nu aveau importanță. Era ceea ce trebuia spus în situația dată.

– Credeam că n-o să-mi propui asta niciodată, spuse el zîmbind larg.

Pentru ca el să nu se pîrpească, să ajungă la o concluzie greșită, Jordan spuse repede:

– Poți să dormi în dormitor. Eu am să rămîn aici, pe canapea.

– Nici nu vreau să aud, ripostă el galant. Doamnele trebuie să-și păstreze întotdeauna patul. Mă culc eu pe canapea.

– Dar nici nu încapi pe ea.

– Dacă ai fi văzut unele dintre locurile în care am

dormit în timpul misiunii, ai înțelege cât de somptuoasă pare această canapea.

– Păi, dacă ești sigur...

– Sînt sigur.

– Foarte bine. Atunci, poate vrei să te duci la baie, în timp ce eu pregătesc canapeaua.

– Corect.

Reeves o salută și, ridicînd una din sacoșele pe care le adusese mai devreme din librărie, se duse în baie. Se întoarse aproape imediat să ia o lumînare. Zîbind apoi sardonice, se întoarse în baie.

Jordan scoase în grabă cîteva pături și cearșafuri din dormitor și zîmbi cînd îl auzi cum fredona în timp ce curgea apa. Transformă apoi repede canapeaua într-un simulacru de pat confortabil, umflă perna și îi puse o față de pernă curată. Pe cînd întindea pătura a doua oară, îl auzi venind în spatele ei.

– E o experiență nemaipomenit de sexy să te speli pe dinți la lumina lumînărilor, rîse el.

Era tot îmbrăcat, dar gulerul cămășii îi era ud acolo unde se spălase. Jordan ignoră cuviincios remarca lui aluzivă.

– Mai ai nevoie de altceva? întrebă ea moale.

Bărbatul puse sacoșa la picioare și făcu trei pași înainte, pînă ajunsese la numai cîteva centimetri de ea.

– Nu, am să-ți rămîn recunoscător pentru ospitalitate pînă în cea din urmă zi a vieții mele, draga mea verișoară americană.

SANDRA BROWN

Înainte ca Jordan să-și dea seama ce se întâmplă, mâinile lui erau deja pe umerii ei și bărbatul se apleca s-o sărute. Buzele lui le întâlneau pe ale ei într-un sărut zgomotos, prietenos, cu gura închisă. Nu s-a întâmplat nici o nenorocire, își spuse ea în gând.

Dar când ar fi trebuit să-și retragă mâinile, nu și le retrase. Mâinile lui rămaseră pe umerii fetei – iar degetele începură să se miște ușor, ca într-o mângâiere blândă. Buzele lui ezitau acum deasupra gurii ei. Răsuflările li se amestecară și descoperiră că acest amestec este delicios și se uniră vesel într-o boare invizibilă ce rămase ca o fantomă între gurile lor.

Luând imobilitatea ei țepănă drept o invitație, buzele lui trecură șovăielnic încă o dată peste ale ei, apoi încă o dată, după care rămaseră să se odihnească pe țesutul lor moale. Apăsarea gurii lui crescuse pînă cînd se putu spune că o săruta cu adevărat. Ce ușor ar fi fost să accepte acest sărut, să se rezeme de trupul lui puternic, să se lase pătrunsă de căldura ce emana de la el.

Dar felul în care se pregătea el s-o îmbrățișeze o înspăimînta pe Jordan. Faptul că își pierduse cu totul controlul voinței o alarma. Dacă ceda acum, ar fi fost o capitulare absolută și nu-și putea permite un asemenea risc. Mâinile ei se îndreptară spre umerii lui și îl împinseră cam cu jumătate de inimă, dar bărbatul acceptă acest gest de descurajare și se îndepărtă de ea.

– Noapte bună, murmură el în timp ce ochii lui se ațintiră în ochii ei.

Noapte bună, răspunse ea, luind o luminare și îndreptându-se spre dormitor. Închise ușa și se rezemă apoi de ea, după care trase de câteva ori aer în piept ca să-și revină. Când pulsul îi reveni la normal și se simți ceva mai bine, se duse la baie.

Își dădu cu cremă pe față, se spălă pe dinți și își desfăcu părul. Făcu toate aceste gesturi de rutină ca un automat, căci mintea încă i se mai învîrtea, iar gândurile trădătoare o purtau la decizia luată cu câteva clipe mai înainte. Oare de ce anume ar fi capabile buzele lui, cînd își dă friu liber pasiunii? Mîinile care îi mîngiaseră umeri erau numai o prefigurare vagă a talentului lui de a-i stîrni simțurile.

Ce nebunie! se dojeni ea în gînd, în timp ce lua lumînarea și trecea în dormitor. Omul nu încercase decît să fie politicos. Era un sărut de mulțumire. Prietenesc. Ca între doi concetățeni care se întîlnesc în străinătate. Atît și nimic mai mult.

Puse lumînarea pe noptieră și dădu la o parte cuvertura și cearșafurile colorate. Degetele ei încercau să deschidă fermoarul de la pantaloni cînd auzi ușa deschizîndu-se în spatele ei.

Bărbatul era luminat din spate doar de lumînarea lăsată pe măsuța de cafea, dar Jordan observă că nu avea pe el decît pantalonii de la pijama, lăsați pe coapse. Conturul lui umplu complet cadrul ușii, așa cum stătea cu brațele larg deschise, rezemat de o parte și de alta a tocului.

Jordan se uită la el cu un amestec de teamă și emoție.

SANDRA BROWN

Își duse o mână la gât, ca să-și oprească inima, ce părea că avea de gând să-i sară din piept. Pe cealaltă și-o apăsă peste stomac, încercînd zadarnic să-și liniștească teama care se zbătea acolo. Se simți neajutorată, prinsă în ceva din care nu avea scăpare. Să fugă? Dar oare chiar voia să fugă?

– Ai de gând să ții? întrebă el calm. Apoi, începu să înainteze către ea.

– Nu știu, răspunse ea sincer, dînd din cap disperată.

Bărbatul se opri acum cam la un metru de ea. Îi vedea clar proporțiile admirabile ale trupului și trebui să recunoască în sinea ei că nu mai văzuse pînă atunci nici un bărbat care să-i stîrnească simțurile așa cum o făcea el.

– Nu cred, șopti ea. Apoi, mîinile lui se apropiară pentru a-i prinde obrații ca într-o cupă și, înclinînd-o spre spate, o sărută. Jordan închise ochii în timp ce murmură: Nu, nu am de gând să țin.

De astă dată, nu mai fu nici urmă de șovăială. Buzele lui le prinseră pe ale ei într-un sărut sălbatic. Apoi, gura lui se deschise și nu mai lăsă nici urmă de spațiu pentru contraargumente de nici un fel. Îi posedă gura temeinic, iar fata deschise buzele fără să opună nici o rezistență, recunoscîndu-i astfel dreptul de proprietate. Limba lui se încolăci senzual în jurul limbii ei și porni apoi mai adînc să exploreze misterele gurii ei. Le luă pe rînd, unul cîte unul. Mîinile lui o înconjură delicat și se fixară apoi pe talia ei, ca s-o tragă cît mai aproape, pînă cînd trupurile li se confundară. Gura lui trecea jucăușă pe deasupra gurii ei ca

s-o necăjească, iar cînd Jordan scăpă un mic geamăt de frustrare, bărbatul îi răsplăti tenacitatea luîndu-i din nou gura în stăpînire.

Mîinile ei se ridicară și se încolăciră în jurul gîtului lui. Se lăsară pe pat fără să se despartă și căzură ușor pe pernele ce îi întîmpinară firesc, ca și cînd acolo le-ar fi fost locul.

Bărbatul înălță capul și se uită în jos la ea cu o privire înfierbîntată. Vorbi repede, ca și cînd și-ar fi pregătit de mult ceea ce urma să spună, iar acum, că avea posibilitatea s-o facă, nu voia s-o rateze.

– Părul tău este așa de frumos. Atît de negru și de strălucitor.

Își plimbă degetele printre șuvițele mătăsoase.

– Și ai un ten atît de minunat, că nu ai nevoie de nici un fel de machiaj. Ochii tăi... Dumnezeule, ești splendidă, Jordan. Mai sărută-mă o dată. Te rog...

Femeia nu avu nevoie de alte încurajări. Mîinile ei se încleștară strîns în părul aspru de culoarea chihlimbarului și îi trase fața în jos, către ea. Gurile lor se întîlniră cu aceeași nerăbdare, fiecare din ele fierbinte și umedă, căutînd să-și potolească setea abia născută ce părea imposibil de stins.

Bărbatul se desprinse apoi din izvorul gurii ei și depuse sărutări de-a lungul obrazului și al urechii. Îi gustă lobul urechii cu o limbă moale, ca de catifea. Degetele lui Jordan pipăiau mușchii puternici de pe umeri, în timp ce limba lui capricioasă aluneca pe gîtul ei. Mîna lui se mișca cu multă precizie printre trupurile lor și îi acoperi pieptul.

SANDRA BROWN

Degetul mare îi mîngia curios vîrful care cereau atenție în mod impertinent.

– Reeves, murmură ea și se arcui către el și mai mult. Dintr-o dată, își dădu seama ce era pe cale să facă. Cu o ură în urmă nici nu-l cunoștea pe bărbatul acesta. Iar acum era în pat cu el și îi permitea – ba nu, îl implora – s-o sărute și s-o mîngie cu o intimitate fără egal. Nu era vorba de o sărutare banală. Începuse să facă dragoste. Cu un străn! Își pierduse mințile? Trebuia să înceteze. Imediat.

Dar mîinile lui alunecaseră pe sub puloverul ei și făceau cunoștință cu proeminența blîndă a sinilor.

– Reeves, te rog... nu, murmură ea. Nu... nu pot, nu pot...

– Dar eu pot, Jordan. Pot. Ca niciodată pînă acum.

Apoi, îi scoase puloverul peste cap și fata rămase expusă în fața ochilor lui febrili.

– Dumnezeu, șopti el în timp ce o devora din priviri. Mîinile lui începură s-o mîngie blînd, cu o admirație plină de adorație, iar sinii ei răspunseră imediat, plini de dorință, la mișcările degetelor lui.

Stîmjenită de felul în care o privea și de modul în care reacționa la atingerea lui, Jordan închise ochii. Gura lui se închise atunci peste sinul ei. Sfîrcul cunoscu atingerea dulce a limbii lui. O trase încet spre el, dar Jordan simțea undeva foarte adînc în trupul ei un fel de siguranță ce luase foc și acum fierbințeala i se răspindea prin vene, lăsînd îi urma ei o stare de așteptare. Îl strigă încet pe nume.

Bărbatul ridică imediat capul și întreabă îngrijurat:
Te doare?

Nu, nu, inghină ea și îl apucă de cap cu amândouă
minile, trăgându-l spre ea.

Jordan, murmură el cu gura infundată în pielea ei
înrouată. Ești delicioasă.

Gura lui continua s-o tortureze și s-o tachineze și Jor-
dan înțelese că e pierdută. Bătălia se terminase înainte de a
începe. Iar el învinsese pentru că, de fapt, nu avusese nici un
adversar. Jordan se predase. Acum îl dorea la fel de mult
cum o dorea și el.

Cînd Reeves îi dădu jos pantalonii și apoi și chiloții,
Jordan nu schiță nici un gest de împotrivire. Bărbatul se ridică
în picioare, trase de șnurul de la pantalonii de pijama și aceștia
alunecară jos pe podea. Se culcă apoi din nou lângă ea și o
trase cît mai aproape.

Trupul lui se mișca de-a lungul ei, dorind să simtă
detaliile fizice care îi deosebeau. Picioarele lui cu pielea
înăsprită de prezența părului se așezară de-a curmezișul peste
ea, cu un gest greu și protector. Pieptul lui se freca acum de
sînii ei, gîdilîndu-i cu peria aspră a părului. Degetul mare i
se plimba ușor pe un obraz, în timp ce o săruta profund și
îndelung.

Mîna lui se plimba acum delicat pe șoldurile ei cu
pielea ca mătasea și de-a lungul coapselor, apoi între ele.
Trase aer adînc în piept, o dată cu ea, în momentul în care îi
atinse poarta feminității. O găsi docilă și gata să-i primească
mingîierile.

SANDRA BROWN

– Jordan, ești așa de bună. Atât de incredibil de bună. Degetele lui acționau ca o baghetă magică care îi inunda trupul cu scînteii strălucitoare de extaz. Pe pieptul ei cădea o ploaie de sărutări, în timp ce trupul lui continua să-i mîngîie pe al ei. În fiecare clipă, cu fiecare respirație gîfuitoare, îl implora s-o exploreze mai mult, mai departe.

Cînd nu mai putu să rabde, îl cuprinse strîns. Bărbatul se așeză deasupra ei, dar se abținu suficient, ca s-o poată întreba cu o voce răgușită:

– Jordan, există vreun motiv pentru care nu ar trebui să fac asta?

Da! Erau o sută de motive. Mii. În fața ochilor minții ei apărură imaginea unui alt chip, dar refuză să se uite la el. Dorința ei ajunsese la un asemenea nivel, încît nimic altceva nu mai conta. Reeves o sărutase, o mîngîiase așa cum nu mai făcuse nici un bărbat pînă atunci. Nu putea să nege existența pasiunii adormite pe care i-o trezise el. Nimic din toate acestea nu ar fi trebuit să se întîmple. Dar se întîmplaseră. Iar acum chiar voia ca lucrul acesta să se întîmple. Scutură din cap către pernă.

– Nu, nu există nici un motiv.

Bărbatul își contopi trupul cu al ei cu patimă, iar Jordan își exprimă plăcerea, murmurîndu-i numele.

– Da, Jordan, da, șopti el răgușit lîngă urechea ei. E bine, e minunat.

Făceau un lucru corect și aceasta nu scăpă atenției minții lor. Amîndoi își dădeau seama de modul armonios în

care trupurile lor se cuplau. Se mișcau într-un ritm perfect, de parcă l-ar fi exersat înainte. Nimic nu-i reținea. Nu existau bariere. Inhibițiile erau proscrise.

Și nici nu se grăbeau.

Fiecare mișcare era calculată pentru a mai aduce încă o plăcere. Fiecare mângâiere era lentă și provocatoare, singura ei intenție fiind să provoace plăcere. Se simțeau amândoi ca drogați de esența trupului celuilalt pînă cînd momentul culminant explodează asupra lor. Îi străpunse pe amândoi în aceeași clipă ca o rachetă. Reeves își îngropă fața adînc în curba umărului ei. Jordan îl îmbrățișă strîns, desfătîndu-se cu victoria împlinirii.

– Nu înțeleg, spuse ea și se trase mai aproape de el, odihnindu-și obrazul pe părul negru de pe pieptul lui.

– Ce este de înțeles aici? întrebă el blînd. Brațul lui o cuprinsese ca într-un leagăn, în timp ce îi mîngîia părul cu cealaltă mînă.

– Nu-mi stă în fire. Eu... niciodată... n-am mai fost cu nici un bărbat de cînd soțul meu..., recunosc ea sfioasă. Dar, probabil că el n-o va crede. Aproape că nici ei nu-i venea să creadă. Bărbatul ridică capul de pe pernă și se uită în jos la fața ei, umbrită de lumina singurei lumînări de pe noptieră. Arătătorul lui îi mîngîia obrazul, plin încă de iubirea lui.

– Nu trebuie să te justifici și nici să te scuzi pentru asta. Cred că mi-aș fi dat oricum seama.

Jordan ridică ochii și se uită la el.

SANDRA BROWN

– Am fost chiar atât de stîngace? întrebă ea.

– Ai fost perfectă. Reeves o sărută blînd pe buze. Dar fizic vorbind, n-am avut senzația că ești foarte des împreună cu un bărbat.

Își afundă din nou capul în adăpostul oferit de umărul lui și el rise încet de stînjeneala ei. Rămaseră întinși în tăcere și gînditori cîteva clipe, bucuroși să profite de căldura de parfumul și de apropierea celuiilalt. Apoi, bărbatul vorbea o voce gravă, care îi dădea multă încredere:

– Povestește-mi despre soțul tău.

Mîna ei îi mîngîia alene coastele și se opri brusc.

– Ne-am căsătorit după ce am terminat colegiul. Am fost căsătoriți patru ani. Apoi, a murit într-un accident de automobil.

– Îmi pare rău. Trebuie să fi fost cumplit de greu pentru tine.

Jordan oftă.

– În momentul cînd a murit, noi eram deja separați. Reeves. Charles era agent de vînzări – dar fără succes. Trecea dintr-un serviciu în altul, alerga după cai verzi pe pereți, nu reușea niciodată să gîndească în mod realist. M-am trambalat și eu după el ani la rînd, dintr-un oraș în altul, dintr-un stat în altul, sperînd de fiecare dată că voi avea timp să pun perdelele înainte să vină acasă și să-mi împărtășească intențiile lui de a ne muta din nou.

În cele din urmă, m-am săturat de această viață de nomad și l-am părăsit. Am găsit un loc la un ziar, unde scriam

articolele despre viața mondenă. Nu era o viață foarte incitantă, dar era stabilă. Charles a tot continuat să mă roage să mă întorc la el, dar am refuzat, pînă cînd mi-a promis că se va stabili undeva. Cîteva luni mai tîrziu, a murit.

Reeves răsufală zgomotos și o trase mai aproape.

– Sper că nu ai nici un fel de remușcări pentru că l-ai părăsit.

Femeia rîse scurt.

– Poate că așa fi avut, dar după moartea lui au apărut mai multe foste iubite care mi-au mărturisit spăsite tot felul de detalii scabroase. Fuseseră amantele lui cu mult înainte ca eu să mă despart de el.

– După cum se pare, omul era un adevărat învingător, spuse Reeves sarcastic.

– Nu fi prea aspru cu Charles. Așa era firea lui și nu avea nici o vină pentru asta, după cum nu are nimeni dintre noi.

– Cred că ești prea mărinoasă, șopti el. Îi cuprinse bărbia în căușul mîinii și îi ridică fața pentru a primi un sărut dulce.

Dintr-o dată, lumina se aprinse brusc, iar el o împinse departe de el, după care săriră amîndoi în picioare. Cînd își dădură seama ce se întîmplase, izbucniră în rîs.

– Am cunoscut războaie, foamete și inundații și nu mi-am pierdut firea, iar acum era cît pe-acî să fac un atac de cord cînd a venit lumina.

Își trecu mîna prin păr cu un gest drăgălaș, copilăresc.

SANDRA BROWN

- Cît e ceasul? întrebă ea.

Reeves se uită la ceasul de la mînă.

- Două și ceva.

- Ei bine, legătura a fost restabilită într-un timp aproape record, comentă ea rîzînd.

- Rămii acolo unde ești, fată dragă, am să mă duc peste tot să sting luminile.

- Chiar așa? întrebă ea. Se așeză în capul oaselor și se uită la el uimită cum pășea peste pantalonii de pijama ce zăceau aruncați pe jos.

Sprincenele lui se lăsară în jos peste ochii pofticioși care savurau priveliștea sînilor ei.

- Ai ceva împotriva? o necăji el.

Jordan zîmbi ștregărește.

- Nu, dacă vîi destul de repede înapoi.

- Ah, femeie nesăpîioasă ce ești! o tachină el în timp ce ieșea din cameră.

Jordan se lăsă să cadă din nou pe perne, ridicînd brațele mult deasupra capului și întinzîndu-se cu poftă. Ofiță profund satisfăcută. Un zîmbet naiv îi arcuia buzele în timp ce privirile îi rătăceau prin cameră, care parcă se schimbase de cînd apăruse aici Reeves Grant.

Ochii îi străluciră o clipă cînd privirea lor întîlni sticlutele de parfum Lalique de pe măsuta de toaletă. Își trecu în revistă colecția, apoi se întoarse ca s-o examineze cu mai multă atenție. Helmut. Helmut îi dăruise cristalurile acum o săptămînă „fără nici o ocazie specială“.

DILEMA

Timpe de o clipă, atunci cînd Reeves o întrebare dacă exista vreun motiv pentru care să nu-și desăvîrșească actul iubirii, chipul lui Helmut îi fluturase prin fața ochilor minți. Faptul că își petrecea acum noaptea cu Reeves nu era deloc corect față de Helmut. Cum să rezolve problema aceasta?

Oare să-i povestească lui Reeves despre Helmut? Firește că nu era absolut deloc treaba lui, dar ar fi fost bine să scoată totul la lumină chiar de la bun început. Care început? Nu avea nici un motiv să creadă că lucrurile vor merge mai departe de atît. Poate că ar fi mai bine să se abțină pînă cînd Reeves îi va mărturisi ce intenții are.

Nu, deocamdată n-o să-i spună nimic.

Dar cînd Reeves se întoarse în cameră și stinse lumina, ea știu că dorea să fie cinstită cu el.

– Reeves, începui ea în timp ce bărbatul se strecura alături de ea și o cuprindea în brațe. Reeves...

– Le-am stins pe toate. Să lăsăm lumînarea asta să ardă pînă la capăt? Nu vreau să nu mai fie nici un pic de lumină, pentru că nu mai pot să te văd.

Vocea lui era aspră și buzele lui căutau triunghiul vulnerabil de la baza gîtului ei.

– Reeves...

– Mmm...

– Vreau să... ah... Reeves, te rog... vreau să vorbim.

Mîna lui se plimba pe suprafața netedă a abdomenului ei, în timp ce buzele îi atingeau delicat sînii, făcînd ca sfîrcurile să se întărească, pline de dorință.

SANDRA BROWN

– Chiar vrei să stăm de vorbă? Chiar acum? întrebă el încă o dată, după care gura lui se așeză etanș peste a ei. Limba lui care se mișca precum o intrusă în gura ei, o împiedica să vorbească, dar nu mai conta. Oricum, uitase ce voia să-i spună.

Helmut Eckherdt îi întinse mîna lui Reeves Grant și exclamă:

– Domnule Grant, v-am văzut foarte rar de cînd ați sosit. Sper că sînteți mulțumit de cazare și de mîncare.

Zîmbetul îi lumina chipul frumos, și nu era cîtuși de puțin conștient de încordarea dintre fotograf și Jordan.

– Vă mulțumesc, domnule, Eckherdt. Mi-a făcut foarte mare plăcere. Sincer.

Ochii lui Reeves alunecară peste Jordan, care stătea sobră și palidă alături de Helmut.

– O, scuză-mă, draga mea, își ceru Helmut iertare și o luă de braț. Domnule Reeves Grant, dați-mi voie să vă fac cunoștință cu doamna Jordan Hadlock. Este încă cetățeană a țării dumneavoastră, dar nu pentru mult timp. Așa sper.

Helmut privi în jos la fața albă a lui Jordan cu un zîmbet plin de adorație, în timp ce fata îi întindea mîna lui Reeves. Acesta nu-i apucă mîna imediat. Făcu o pauză. Sîngele îi năvăli lui Jordan în creier și simți că ametește. Simți că i se usucă gura. N-o să spună nimic despre noaptea trecută! Nu poate fi așa de ticălos! Mîna bărbatului se ridică încet și o apucă pe a ei. Degetele lui se strînseră în jurul mîinii ei și Jordan dădu din cap.

– Îmi face plăcere, doamnă Hadlock, rosti el cu o voce de mătase.

– Și mie, murmură ea.

– În zilele următoare o să-l vezi foarte des pe Reeves – pot să-ți spun Reeves? zise Helmut. Trebuie să faci un reportaj despre mine pentru o revistă americană. Este fotoreporter.

– Cunosc lucrările domnului Grant, spuse calmă Jordan. Privi curajos în ochii lui verzi, ațintiți asupra ei. Am văzut reportajul dumneavoastră despre IRA din *Time*. Este cuprinzător și interesant. Ați tratat un subiect foarte delicat în mod realist, dar cu multă sensibilitate.

– Vă mulțumesc, doamnă Hadlock. Mă gândeam ca de data aceasta să lucrez la un subiect mai puțin deprimant. Abia așteptam să-l cunosc pe domnul Eckherdt. Cred că publicului american o să-i placă un articol despre unul dintre cei mai influenți oameni din lume.

– Aș dori s-o incluzi și pe Jordan în acest articol, Reeves. De fapt, poate că vrei să-ți pregătești aparatul de fotografiat. În câteva minute, am să anunț în public logodna noastră.

Jordan se răsuci imediat cu fața spre el.

– Helmut! strigă ea. De ce... de ce nu mi-ai spus nimic?

– Pentru că am vrut să-ți fac o surpriză. Helmut își arată dinții într-un zîmbet larg și fericit. Iar dacă ți-aș fi spus, ai fi inventat alt pretext ca să amîni ceea ce este inevitabil:

SANDRA BROWN

vei deveni doamna Eckherdt. Este numai o chestiune de timp. Ai consimțit sau nu să te căsătorești cu mine?

În timpul unei excursii recente la Zermatt, ea consimțise într-adevăr să se gândească dacă să se mărite cu el, după ce bărbatul insistase câteva ore la rând. Avea de gând să reia subiectul ceva mai târziu și să-i explice în mod rezonabil că nu este pregătită să se căsătorească din nou. Dar nu mai găsisese niciodată un moment prielnic și acum el urma să dea un aspect oficial lucrurilor, anunțând logodna. Și Reeves! Dumnezeuule, cum de s-a putut întâmpla așa ceva?

Rochia frumoasă pe care Helmut insistase să i-o cumpere pentru această recepție începuse să o strângă dintr-o dată simți că în încăperea este o înghesuială cumplită. Șampania pe care o băuse îi fierbea în stomac și amenința să-i vină înapoi. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Și în tot acest timp, Reeves stătea acolo și se uita răutăcios la ea.

Jordan simțea că plutește cumva, deconectată de restul lumii, în timp ce îl privea pe Helmut care atrăgea atenția tuturor asupra lor. Treptat, toate conversațiile încetară, capetele se întoarseră, iar tăvile cu mâncăruri sofisticate fură lăsate deoparte. Oaspeții se întorceau politicoși către gazda lor.

– Sînt sigur că cei mai mulți dintre dumneavoastră ați cunoscut-o deja pe Jordan. Îmi face o deosebită plăcere să vă anunț în seara aceasta că, în curînd, va deveni soția mea.

DILEMA

Afirmația fu primită cu cele mai felurite reacții. Femeile se uitau la ea cu invidie, bărbații cu apreciere; iar alții, care erau preocupați mai mult de propriile lor povești de dragoste, afixau numai un interes moderat.

Jordan se dădu înapoi în fața ochilor ațintiți asupra ei. Ca în transă, se lăsă trasă de Helmut mai aproape și sărutată pe gură cu un sărut cast. Era conștientă că un aparat de fotografiat își îndreptase blițul spre ei. Reeves o fotografia cum se săruta cu alt bărbat.

Acum, Helmut vorbea din nou:

– Pentru a pecetlui înțelegerea noastră, vreau să-i dăruiesc lui Jordan acest inel.

Scoase din buzunar o cutiuță de catifea pe care o deschise. Luă de acolo un inel de platină în care era fixat cel mai mare, mai ostentativ și mai fără gust diamant șlefuit pe care îl văzuse vreodată Jordan. Îi apucă mâna stângă ce atârna inertă și îi puse inelul în degetul mijlociu. Jordan îl simți acolo greu, ca un lanț cu o ghiulea. Ridică privirile și zîmbi silit. Aparatul de fotografiat sclipi din nou.

Ar fi vrut să se întoarcă spre Reeves și să-i spună să înceteze. Nu era adevărat. Nimic din toate acesta nu conta și nici nu avea vreo legătură cu ceea ce se întâmplase noaptea trecută, dar blițul aparatului era tot mai insistent. Mulțimea se îndrepta în valuri către ea, ca s-o felicite și să vadă diamantul de pe mâna ei.

Reeves văzu cum Jordan îl apuca înnebunită pe Helmut de mîneacă. Sîngele îi zvîcnea furios prin vene. Îi

SANDRA BROWN

venea s-o înșface pe Jordan și s-o zgâlțîie pînă l-ar fi rugat să se oprească. Iar cînd ea avea să-l implore s-o ierte în mărinimia lui, el ar fi urmat s-o sărute pînă cînd își va da seama, fără nici o urmă de îndoială, că îi aparține lui. Dar ea nu făcu acest lucru. Se rezema de Helmut într-un gest feminin, total neajutorat. Reeves nu mai cunoscuse niciodată în viața lui o asemenea furie și gelozie. Buzele ei abia dacă se atinseseră de cele ale lui Helmut, dar Reeves își aminti imediat de gustul lor. Îi șopti ceva lui Helmut, iar Reeves citi pe buzele bărbatului cînd acesta îi răspunse:

– Desigur, draga mea.

Reeves își băgase mîna în buzunar ca să ia altă lentilă, dar nimeri unul din filtrele de care aparatul lui avea nevoie foarte des. Cînd văzu că Helmut își apasă din nou buzele pe gura întredeschisă a lui Jordan, degetele lui se strînseseră spasmodic. Nu-și dădu seama că sticla spartă îi tăiasse trei degete.

Abia atunci cînd scoase mîna și văzu că e plină de sînge care picura pe pardoseală se grăbi să ia un șervet de pe masă ca să oprească hemoragia. Helmut făcea acum un alt anunț, firește la rugămintea logodnicei lui.

– Doamnelor și domnilor, întrucît sînteți toți prietenii noștri și în seara aceasta, aici, nu se află reprezentanți ai presei, Jordan vă roagă să nu le relatați nimic despre apropiata noastră căsătorie. Este de înțeles că nu vrea să i se facă publicitate înainte de a lua legătura și cu părinții ei care sînt în Statele Unite.

Helmut lăsă mulțimea să treacă rînduri-rînduri pe

lingă el, scoțind diverse exclamații la adresa perechii ca din povești. Privea la Jordan, care accepta cu multă grație toate urările de bine. Când o matroană îndesată, acoperită toată cu bijuterii, o cuprinse în îmbrățișarea ei sufocantă, Reeves îi întilni ochii peste umerii masivi ai femeii.

Naiba s-o ia! Ochii aceia cenușii tivți cu o margine albastră îl priveau atît de rugători. Erau larg deschiși și temători, se rugau de el și îl paralizau. Dar cum de îndrăznise să-și bată joc de el și acum să-l privească în felul acesta! Privirea lui ca de gheață nu se încălzi nici un pic. Dar indiferența lui era numai aparentă. Nici acum nu știa prea bine ce îi venea să facă, să-i astupe gura mincinoasă cu propria ei mîină sau s-o trîntească la podea și să facă dragoste cu setea aceea sălbatică pe care o simțea aproape insuportabil acum în șale.

Jordan se lăsă să cadă istovită pe un fotoliu Ludovic al XIV-lea. Privea absentă la pardoseala scumpă de marmură. Una dintre baretele sandalei argintii îi intrase adînc în degetul mic de la picior. Ar fi vrut să-și scoată sandalele și să meargă în picioarele goale, așa cum făcuse noaptea trecută. Noaptea trecută!

Își îndreptă privirile peste pardoseală spre servitoarele și chelnerii care strîngeau resturile petrecerii. Unul dintre ei ștergea șampania vărsată pe jos, în timp ce altul golea scrumierele de cristal într-o găleată de alamă. Alți servitori umpleau tăvile cu farfurii goale și șervete folosite.

SANDRA BROWN

Reeves și Helmut stăteau în picioare unul lângă altul în apropierea mesei pe care fusese amenajat bufetul și tăvăneau prietenește. Reeves își aruncă în gură o mână de alune și apoi dădu capul pe spate într-un hohot de râs copios provocat de ceea ce îi spunea Helmut.

Cum reușise ea, Jordan Hadlock, să se bage într-o asemenea încurcătură inadmisibilă? Măcar să-l fi întrebat pentru ce misiune venise la Lucerna. Nu ar fi fost o întrebare logică? Sau dacă el i-ar fi spus că lucrează la un reportaj monden despre un antreprenor elvețian! Oare de ce nu venise vorba despre subiectul lucrării lui? Măcar dacă... dacă...

Și ce s-ar fi întâmplat noaptea trecută dacă Reeves ar fi știut că este mai mult sau mai puțin „combinată” cu Helmut Eckherdt? Ar fi contat asta pentru el?

Helmut era cu cel puțin zece ani mai în vârstă ca Reeves, era mult mai bogat și atrăgea atenția asupra lui într-o manieră ce îi intimida pe mulți. Cu toate acestea, acum când se uita la ei, Jordan văzu că Reeves îl trata pe Helmut ca de la egal la egal. Nu se simțea intimidat de bogăția lui Helmut și nici de puterea pe care o emana industriașul.

Amândoi bărbații erau chipeși. Helmut avea înfățișarea tipică a unui bărbat blond din Alpi, care ar fi făcut cinste oricărui poster turistic. Trupul lui era puternic și viguros, datorită numeroaselor ore pe care le petrecea în sala de antrenament și cu maseorul personal.

Trupul lui Reeves arăta mai vital, astfel că nu avea nevoie de nici un fel de întreținere specială. Fiecare mișcare

a lui era grațioasă, firească, dar lăsa să se ghicească forța interioară. Era cît se poate de american. Înfățișarea lui chipeșă amintea de pionierii tipic americani din care se trăgea.

Jordan îi admira fiecare gest, emoționată de sunetul zglobiu al rîsului lui, de tărăgănarea moale din voce. Cu o tandrețe născută din amintirile recente, Jordan se uită la mîinile lui care așezau acum aparatul de fotografiat în husa de protecție, apoi o închiseră, după care se întinseră ca să-i strîngă mîna lui Helmut. Observă că degetele de la o mînă erau învelite într-un șervet. Oare petele acelea erau de sînge?

Noaptea trecută, mîinile acestea talentate o mîngîiaseră pînă cînd simțise că se pierde sub atingerea lor vrăjită. Fuseseră sensibile la reacțiile ei, nu se grăbiseră cu mîngîierile ce îi aduseseră atît de multă plăcere. Urmaseră apoi buzele care îi devoraseră tot trupul. Iar lăcomia lui fusese pe deplin răsplătită.

Iar cuvintele de iubire pe care i le susurase la ureche fuseseră la fel de excitante ca și mîngîierile. Charles, soțul ei, fusese un amant silențios. Nu și-ar fi închipuit niciodată că acele frînturi de fraze dezarticulate puteau să transmită atîtea mesaje pline de înțelesuri trupului și sufletului ei.

Noaptea trecută, cuvintele lui fuseseră pline de laude. Oare ce gîndea acum, cînd venea împreună cu Helmut spre ea? Își stăpîni lacrimile ce amenințau să iasă pe la colțurile ochilor și încercă să zîmbească, dar era sigură că nu era decît un efort inutil.

– Draga mea, îmi pare rău că te-am ținut pînă acum,

SANIRA BROWN

spuse Helmut. Am cîteva chestiuni importante de rezolvat în noaptea asta. Reeves s-a oferit să te conducă acasă cu şalupa chiar pînă în faţa uşii.

3

Ochii lui Jordan zburară către Reeves, apoi la fel de repede se întoarseră la Helmut.

– Nu este nevoie. Pot să mă duc și singură acasă după ce debarcăm pe chei.

– Nici vorbă. doamnă Hadlock, spuse blînd Reeves. I-am promis lui Helmut că n-am să vă pierd din ochi pînă nu intrați în deplină siguranță pe ușa.

Lui Jordan îi venea să-i ardă o palmă. Își bătea joc în mod intenționat de ea. În timp ce Helmut îi aducea șalul și poșeta de seară de la garderobă, Reeves se rezema nonșalant de o coloană de marmură, examinînd-o de sus în jos cu priviri insolente.

– Ești gata, Jordan? întrebă Helmut politicoș.

– Da.

Helmut insistă să-i conducă pînă în spatele castelului. Domeniul lui Helmut era situat pe o insulă proprietate privată cu o suprafață de cîteva hectare, pe Lacul Lucerna. Casa,

SANDRA BROWN

dacă îi putem da o denumire atît de modestă, era din cărămidă albă cu ornamente de lemn și cu obloane la ferestre. În poarta arhitecturii ei aparent modeste, era o piesă rară. Interiorul era splendid, iar grădina o adevărată mostră de perfecțiune în domeniul horticulturii.

Helmut îi conduse pe Reeves și pe Jordan prin grădina sculpturală și în josul scărilor de piatră către **debarcaderul** privat. Un marinar în uniformă îi ajută să se urce la **bordul** unei ambarcațiuni suple, după ce Helmut o sărută pe Jordan, urîndu-i noapte bună. Helmut închiria adesea bărci cu motor pentru o seară ca să-i ducă și să-i aducă pe oaspeții săi din insulă pe mal. Acestea nu erau ambarcațiuni de lux, dar nici mediocre.

După ce Jordan și Reeves se așezară pe scaunele de pe punte, pilotul porni motorul și se desprinseră de **debarcader**. Helmut le făcu semn cu mîna pînă **dispărură** din vedere, pierzîndu-se în noapte, acoperiți de pulberea fină a apei lăsate în siajul lor.

Jordan stătea foarte încordată pe șezlongul adînc de **pînză**, tremurînd ușor în răcoarea aerului nopții. Se **afundă** mai adînc în capa ei de satin ce ajungea pînă la **pămînt**. Își ferea privirea de bărbatul așezat pe șezlongul de lîngă ea. Timonierul stătea cu spatele spre ei în timp ce pluteau pe apa lină, astfel că erau ca și singuri.

Jordan auzi în întuneric scăpăratul unui chibrit, apoi văzu flacăra acestuia apropiindu-se de capătul unei țigări. Reeves scutură chibritul ca să-l stingă, după care îl puse cu

grijă într-un vas cu nisip fixat pe punte. Jordan simți în nări parfumul înțepător al fumului, în timp ce Reeves trăgea adânc din țigară și dădea apoi fumul încet afară.

– Nu știam că fumezi, spuse ea calmă.

Urmă o pauză lungă și Jordan își închipui că bărbatul fie nu auzise, fie își propusese să o ignore. În cele din urmă, acesta spuse:

– Nu fumez. M-am lăsat acum câțiva ani. Tocmai m-am apucat din nou.

– Oh.

Se întoarse cu șezlongul pînă ce ajunse cu fața spre ea. Se uită fix la ea, cu ochii verzi și reci, și mai trase încă o dată din țigară. Se înecă, tuși, blestemă tusea și aruncă peste bord țigara ce se stinse sfîrîind în apa lacului.

– Asta e tot ce poți să spui? „Oh“?

– Reeves, te rog... Eu...

– Scutește-mă de explicații teatrale, i-o retează el scurt.

Te asigur că n-am nevoie de așa ceva. Ne-am adăpostit în fîn în timpul unei furtuni. Foarte romantic. Drăguț, n-am ce spune. Mi-a făcut mare plăcere. Și ție ți-a făcut plăcere. Asta-i tot.

Tăie aerul cu mîna pentru a sublinia că subiectul acesta este închis și Jordan observă din nou degetele bandajate cu șervetul.

Vorbele lui o străpunseseră adânc dar, pentru moment, atenția îi fu distrasă de șervetul pătat de sînge.

– Ce ai pățit la mîină? întrebă ea.

SANDRA BROWN

- Ce?

Era vizibil agitat. Fiecare mușchi îi era încordat în maximum în închisoarea hainelor.

- Ce? repetă el mai înfierbîntat, ca și cînd femeia nu ar fi reacționat așa cum se așteptase el.

- Ce ai pățit la mină?

Se uită la ea uimit și furios, apoi în jos, la mină, ca și cînd ar fi văzut-o pentru prima oară.

- Oh... ei... m-am tăiat. Nu e nimic.

- Singerează.

- Acum nu mai singerează.

- Ești sigur? Poate că...

- Am spus că nu e nimic.

- Lasă-mă să mă uit...

- Dă-o naibu de mină! mugii el. Se ridică în picior și își băgă minile în buzunarele pantalonilor, se duse spre balustrada bărcii și se rezemă de ea. Judecînd după modul greoi în care se ridicau umerii, Jordan își dădea seama că abia putea să respire. Pînă acum, nu realizase cît era de furios.

Reeves rămase cîțva timp lîngă balustradă, lovind cu pumnii în lemnul bărcii și privind în gol, spre luminile din Lucerna ce deveneau din ce în ce mai puternice pe măsură ce se apropiau de oraș. Jordan rămăsese cu privirile așintite pe spaiele lui și stătea liniștită. Ardea de dorință să-i spună care era relația dintre ea și Helmut, dar nu era într-o dispoziție sufletească propice pentru explicații calme. Trebuia să-l lase să-i treacă furia, apoi va încerca să-i explice.

Cînd Reeves se răsuci pe călcîie ajungînd cu fața spre ea, Jordan tresări.

— Nu e vorba că aș avea scrupule dacă e să mă culc cu logodnica altui bărbat, spuse el. Numai că m-ai mințit. Disprețuiesc mincinoșii, Jordan.

— Nu te-am...

— Ce părere ar avea Helmut dacă ar ști ce s-a întimplat noaptea trecută? Poate că diamantul tău ar fi fost ceva mai mic? Sau poate că știe? Poate că vă înțelegeți așa de bine, încît este dispus să-ți treacă cu vederea escapadele ocazionale. Poate că te împarte cu prietenii.

— Încetează! strigă ea și aproape că își pierde echilibrul cînd sări de pe șezlong și pormi pe puntea unde sufla vîntul. Nu e vorba de așa ceva. Aveam de gînd să-ți povestesc despre Helmut în dimineața aceasta, dar ai fugit, așa e? Cînd m-am trezit și am văzut că nu mai erai acolo, n-am știut ce să cred: dacă fuseseși un vis incredibil de adevărat sau un coșmar. Am crezut că m-am culcat cu un bărbat tandru și sensibil, dar s-a dovedit a fi un ticălos care s-a furișat afară la primele raze de lumină. Ai vrut o plăcere de o noapte? Așa cum vorbesc băieții la vestiar despre femei?

Lacrimi mari îi ardeau acum ochii, iar ea și le șterse furioasă. Nu ar fi vrut ca el să afle cît de nefericită se simțise cînd se trezise, mult timp după ce soarele era deja sus și constatase că bărbatul dispăruse fără urmă. Dacă forma trupului lui nu ar fi rămas imprimată în saltea, dacă aroma ușoară a coloniei lui nu ar mai fi persistat în așternuturi, ar fi putut crede că visase.

Dar semnele cele mai evidente ale trecerii lui rămăse-
seră pe trupul ei. Buzele îi erau ușor umflate și rănite de
ardoarea săruturilor lui. Sîni dureroși îi aminteau de
mingîierile lui. Dacă se concentra, își amintea cu mare
exactitate senzația pe care o avusese cînd îl simțise adînc în
ea. Nu. Totul fusese cît se poate de real.

- M-am întors după-amiază, dar evident că ai preferat
să dispari, ripostă el imediat. Erai acolo, înăuntru, tot timpul
cît am bătut la ușă ca un Romeo nefericit?

Da, fusese acolo. Pe la mijlocul după-amiezei,
copleșită de rușine și de disperare pentru ceea ce se
întimplase, închisese magazinul și se dusese sus să se culce.
Noaptea precedentă nu dormise prea mult. Helmut îi
telefonase ca să-i spună că unul dintre servitorii lui o va lua
de-acasă și o va însoți pe aleile orașului vechi pînă la
debarcader, unde o va aștepta o barcă cu motor. Trebuia
să-și aducă rochia pentru recepție și să se schimbe la castel,
unde Helmut ținea întotdeauna un apartament la dispo-
ziția ei.

Toemai închisese telefonul, cînd a auzit bătăile în ușă
de jos. Privise temătoare în stradă prin obloanele închise de
la dormitorul ei și inima i se oprise în piept cînd văzu soarele
strălucind în părul lui Reeves. Acesta încercă din nou mînerul
ușii, apoi începu să bată mai tare. O strigă chiar pe nume și
se uită în sus, spre fereastră. Jordan sărise la timp înapoi
pentru ca el să n-o poată vedea.

De ce nu se dusese imediat jos să deschidă ușa? Ce o

îduse să rămînă împietrită pe loc cînd îl văzuse din nou?
Rușinea? Stînjeneala? Poate că în lumina zilei n-o s-o mai
găsească la fel de atrăgătoare. Sau poate că nici ea n-o să-l
mai placă la fel de mult. Alungă acest gînd. Era cel mai
atrăgător bărbat pe care îl văzuse vreodată, la lumina
luminărilor sau în plin soare. Și atunci, ce o împiedicase să
alerge jos, să deschidă larg ușa și să i se arunce în brațe?

Teama.

În ultimii cîțiva ani, trăise numai cu ea însăși, învățase
din propriile greșeli, își sărbătorise singură realizările. Se
ținuse izolată, departe de lumea exterioară. Cîndva, își
încredințase viața în mîinile unui bărbat și totul se terminase
în mod dezastruos. După ce îl părăsise în cele din urmă pe
Charles, își jurase să nu-și mai încredințeze niciodată viața
altcuiva. Moartea timpurie a lui Charles o împiedicase în
mod ireversibil să se mai întoarcă la o căsnicie nefericită și
nu-și mai permisesese de atunci nici măcar să se atașeze de un
bărbat pînă într-atît încît să devină dependentă de el.

Helmut se ținuse după ea luni de zile, dar prudența o
determinase să nu-i accepte în întregime afecțiunea. Aceeași
prudență o împiedicase să alerge în jos pe scări în după-
amiaza aceea și să-l îmbrățișeze pe Reeves cu toată fericirea
ce clocotea în ea numai văzîndu-l.

Dumnezeule mare! Se culcase cu omul acesta. Timp
de cîteva ore, viața ei fusese în mîinile acestui bărbat!
Renunțase la orice fel de autocontrol și subconștientul ei
cedase în fața lui. Asta însemna să se joace cu focul, înțelegea

SANDRA BROWN

cît se poate de bine! Aşa că rămăsese acolo şi se uitase la el cum scotea o agendă din buzunar, cum smulgea o hîrtie şi scria apoi în grabă pe ea cîteva cuvinte. După aceea, el introdusese hîrtia în deschizătura din uşă pentru poştă, iar Jordan luase hotărîrea să nu-l mai vadă niciodată.

După ce plecase Reeves, Jordan luase hîrtia şi o citise, ţinînd-o cu degetele tremurînd.

Dragă (draga mea, dragă) Jordan,

Te rog să mă ierţi că am plecat pe furiş fără să-ţi spun la revedere, dar dormeai atît de adînc că nu m-a lăsat inima să te trezesc. (Mărturisire: Am tras cu ochiul pe sub pătură. Superb!) Am vrut să iau o cameră (întîmplător, la Europa) şi să mă spăl înainte de a mă prezenta din nou la uşa ta. Din păcate, ți-ai ales foarte prost momentul de a te ~~duce~~ după cumpărături. Toată seara voi fi ocupat (afaceri), dar dacă laşi lumina aprinsă, trec pe la tine mai tîrziu. (Amintirile din noaptea trecută mă vor ţine pe jar.) Pe curînd...

Reeves

Hotărîrea ei recentă de a nu-l mai vedea se evaporă pe loc ca o diră de fum şi dispăru în aer. Avea să se descurce cumva cu unul din „cocteilurile mici, intime“ ale lui Helmut numai „pentru cîteva prieteni apropiaţi“. După un timp rezonabil, avea să spună că o doare capul şi se va grăbi să vină acasă ca să-l aştepte pe Reeves. O s-o întrebe dacă fusese

DILEMA

plecată. Și atunci o să-i povestească despre Helmut și o să-i explice foarte clar că nu e vorba despre nici un fel de angajament din partea ei. Iar el ar fi spus atunci că se bucură să audă asta și că înțelege. Și avea s-o cuprindă în brațe. S-o sărute.

Cele mai bune planuri pe care și le face omul...

– Hai, spune ce ai de spus.

Cuvintele lui aspre o aduseră brusc din trecut în clipa prezentă. Ochii ei împăienjeniți de lacrimi se fixară asupra lui. Vântul îi răscolea părul în șuvițe sălbătice care, combinate cu strălucirea vie a ochilor, îi dădeau o înfățișare diabolică.

Se gîndea, firește, că ea se pregătea să inventeze vreo povestioară ca să explice absența din magazin în acea după-amiază.

– Da, eram acolo, Reeves.

Bărbatul păru surprins de răspunsul ei și liniile aspre din jurul gurii i se înmuiară, dar numai pentru o clipă.

– În momentul respectiv, mă gîndeam că nu ar mai trebui să ne vedem.

– O, de acord, spuse el. Nu miroase bine cînd cineva se căsătorește cu unul dintre cei mai bogați oameni din lume și își ia și un amant în același timp. Oamenilor le place să bîrfească, știi și tu.

– Nu! Jordan bătu din picior în ciudată. Nu știam că Helmut are de gînd să anunțe logodna noastră în această seară.

– Dar erați logodiți neoficial?

– Nu. Ei bine, nu tocmai... el...

SANDRA BROWN

– Da? o îndemnă el să continue și își încrucișă brațele pe piept într-o atitudine arogantă cât se poate de iritantă.

Jordan își trecu limba peste buzele uscate și încercă să-și dea la o parte șuvițele de păr care îi fluturau pe față.

– Fii rezonabil, Reeves. Nu înțelegi că n-am nimic de-a face cu asta? întrebă ea, făcând un gest vag în direcția castelului de unde tocmai plecaseră.

– Dar vei avea cât de curînd. Remarcabilă realizare pentru o vînzătoare din Iowa.

Jordan ignoră remarca sarcastică și continuă:

– Helmut a intrat într-o zi în magazinul meu să cumpere un ziar. Am stat de vorbă. Era fermecător, îi plăcea să flirteze. Nu mi-am făcut nici un fel de probleme. Dar, în aceeași seară, tocmai cînd mă pregăteam să închid, a venit din nou și m-a invitat la o cafea.

– Știai cine este? întrebă el pe un ton incisiv.

– Credeam că am văzut... șovăi ea. Apoi, privi direct în ochii lui strălucitori și își dădu seama că nu avea rost să mintă, deși el va lua în mod greșit adevărul. Da, spuse ea. Știam cine este.

– Aha!

O forță mai puternică decît mînia o opri să-l palmuiască peste gura disprețuitoare. Își înghiți furia și continuă pe un ton calm.

– A venit apoi alte cîteva zile la rînd în magazin și am stat de vorbă. Apoi m-a invitat la masă. Am acceptat. Am început să ne vedem tot mai des pînă cînd...

Jordan șovăi din nou, dar el o presă:

– Continuă, Jordan, sînt fascinat.
– A început să-mi facă curte – cadouri, flori, fleacuri scumpe pe care nici nu le doream și nici nu le-am cerut.

Reeves se uită malițios la ea.

– Și ce a primit Helmut în schimbul lor?

– Nimic! exclamă ea. Chiar atunci barca se lovi de stîlpul pontonului și Jordan fu aruncată spre el.

Brățele lui puternice o cuprinseseră imediat și o traseră la pieptul lui. Dar îmbrățișarea lui nu mai era blîndă, așa cum fusese noaptea trecută. Mîinile care o țineau erau ca niște gheare de oțel peste brațele ei, iar fața care se apleca spre ea deformată de dezgust.

– Chiar îți închipui că sînt atît de fraier să cred că un bărbat atît de bogat și de versat ca Helmut Eckherdt nu a profitat de asta?

Făcu un gest spre ea, care nu lăsa nici o îndoială cu privire la semnificația lui. Era insultător și umilitor.

Jordan gemu și îl împinse.

– Dă-mi drumul, spuse ea printre dinții încleștați. Să nu mă mai atingi.

Marinarul se apropie de ei încet, iar Reeves își descleștă mîinile de pe brațele ei. Jordan se răsuci pe călcîie evitînd privirile curioase ale marinarului și își luă poșeta. Văzu cu coada ochiului cum Reeves își trece pe după umăr cureaua aparatului de fotografiat.

Imediat după ce marinarul o ajută să sară pe chei, Reeves sări alături de ea și o apucă din nou de braț.

SANDRA BROWN

– Ți-am spus să nu mai pui mîna pe mine, spuse ea și încercă să-și smulgă brațul și să se elibereze. Ar fi putut să-și cruțe eforturile. Strînsoarea lui era prea puternică pentru ea.

– Nu. I-am promis lui Helmut că am să te conduc pînă în fața ușii și eu nu mint niciodată.

Acuzația străvezie își făcu efectul și în mintea ei se conturară amintiri, cînd el întrebă brusc:

– Cum naiba ajungem de aici la magazinul tău?

Era hotărît s-o conducă pînă acasă. Cel mai bine era să se lase în voia lui. Făcu un gest cu capul într-o direcție vagă și spuse:

– O luăm pe a doua la stînga.

Parcurseră în tăcere mai multe intersecții, apoi străzile **deveniră** din ce în ce mai înguste și se transformară într-un fel de labirint de alei în care nu se putea merge decît cu piciorul. Jordan abia reușea să se țină după pașii lui mari și **totăriti**. O dureau picioarele îngrozitor, dar prefera să rabde **lecî**t să se plîngă sau să-l roage pe el să încetinească.

Văzu ușurată magazinul la colțul străzii. Cînd ajunseră la ușă, Reeves lăsă să-i cadă de pe umăr cureaua aparatului **de** fotografiat, pînă cînd acesta ateriză pe jos. Înainte ca ea să poată reacționa în vreun fel, o țintui cu spatele la zid cu presiunea trupului său. Îi ținea palmele apăsate pe față, strîngîndu-le de încheieturi.

– Trebuie să mă lămuresc cu tine, Jordan. Ești o actriță foarte bună. Poate că ți-ai greșit cariera.

Vocea lui era înșelător de blîndă, răsuflarea caldă îi mîngîia obrazii reci.

– Ochii aceștia amari, cenușii, plini de o timiditate aproape virginală. Declarațiile acelea sincere că eu am fost singurul bărbat de cînd...

Își repezi brusc capul spre spate și strînse ochii cu o expresie de durere.

– Doamne, ce timpit am fost, rise el disprețuitor.

Apoi, ochii lui se fixară din nou necruțători asupra ei. Fața lui se aplecă spre ea pînă cînd nu mai rămase între ei decît spațiul unei răsuflări.

– M-am îndrăgostit de piesa ta de teatru ieftin. Ochii lui îi cercetară atent chipul, studiind fiecare trăsătură, apoi adăugă brusc: Și mai continuu și acum cu mica ta șaradă. Este de-a dreptul mișcător. Cu strălucirea lacrimilor în ochii aștia cenușii. Cu expresia asta nevinovată. Și buzele ce tremură.

Ultimele cuvinte aproape se pierdură cînd gura lui coborî peste a ei și o strivi dureros. Era un sărut de pedeapsă, menit să doară și să jignească. Dar neîntîmpinînd nici o împotrivire, sărutul lui se transformă în persuasiune. După o secundă de ezitare, femeia desfăcu buzele și spuse bun venit invaziei limbii lui. Bărbatul îi eliberă imediat încheieturile mîinilor din capcană, dar ea se folosi de libertatea recent cîștigată numai ca să-și înlănțuie brațele în jurul gîtului lui și să se delecteze cu atingerea părului ce îi atîrna deasupra gulerului.

SANDRA BROWN

Reeves îi dădu capla la o parte și își strecură cu agilitate mîna pe dedesubt, mîngîindu-i talia zveltă. Apoi, se apropie mai mult și își lipi corpul de al ei, aliniindu-l în așa fel încît Jordan răspunse imediat cu un gest care îi tăie respirația.

Dorința se născu imediat în trupul ei cînd simți irilitatea lui puternică, prin rochia subțire. Limba ei porni jelioasă să exploreze pe cont propriu printre buzele lui. Iate acuzațiile urîte pe care i le aruncase în față se topiră în dură sărutării lui.

Mîna lui o mîngîia acum în sus, pe coaste, ajungînd dreptul sînilor. O frămîntă ușor în timp ce degetul mare îi agîia leneș un sfîrc pe sub țesătura de mătase subțire. Continuuă s-o chinuiască dulce în timp ce buzele lui depuneau uturi fierbinți în curba gîtului ei, dezgolită de rochie. Teale lui își făcură drum apăsînd ușor de-a lungul brațului, i în adîncitura cotului, apoi îi ridică palma pentru a depune tributul gurii lui.

Jordan se rezemă de zid și oftă, atingîndu-i părul cu pîune. Ridică fața spre el zîmbind tandru, apoi se uită la timp ce Reeves îi întorcea mîna și se uita la inelul ei cu ant.

Apoi, rosti cu o voce la fel de rece ca bijuteria la care se uita:

— Vezi, tu, Jordan, singura deosebire dintre tine și cele care își vînd farmecele la colțul străzii este prețul pe care îl ceri.

Cuvintele avură nevoie de cîteva clipe pînă să trundă în conștientul ei. Erau atît de nelalocul lor în acest

context de mîngîieri blînde și rostite cu o voce atît de tandră, încît, la început, Jordan nu le sesiză sensul. Cînd își dădu seama de înțelesul lor, crezu că durerea din piept o s-o omoare în mod sigur. Avea să moară cu această insultă ca inscripție pe mormînt.

Dar realitatea rece a cuvintelor lui o smulse din letargie ca o baie de gheață. Reeves încă o mai ținea de mîna stîngă și zîmbea blînd în jos, spre ea. Mîna dreaptă a fetei se arcui și aplică o palmă usturătoare pe obrazul lui.

Tîmp de o clipă, bărbatul rămase înmărmurit. Nu reacționează. Apoi, furia îi acoperi chipul cu o expresie atît de cumplită, încît Jordan se gîndi că o s-o omoare. Dar el se smulse brusc de lîngă ea.

Fără să se mai uite în urmă și fără să mai rostească nici un cuvînt, își trase înapoi pe umăr cureaua de la aparatul de fotografiat și se pierdu în umbrele nopții.

– Magazinul de reviste englezești, răspunse Jordan la telefon în dimineața următoare.

– Bună dimineața, draga mea, spuse Helmut cu vocea lui blîndă, cultivată. Cum te simți în dimineața aceasta? Ți-a plăcut petrecerea pe care am dat-o în cinstea ta aseară?

– Bună, Helmut, spuse ea. Nu pot să vorbesc decît un minut. Am clienți. Da, petrecerea mi-a plăcut foarte mult. Dar aș fi vrut să fi vorbit cu mine înainte, să mai fi discutat...

– Știu ce ai de gînd să spui și îmi cer scuze pentru că am luat hotărîrea de unul singur. Am descoperit în cadrul

SANDRA BROWN

relațiilor mele de afaceri că atunci când ai de-a face cu un client reticent, trebuie uneori să forțezi nota. De regulă, rezultatele m-au răsplătit, ca și în cazul de față.

– Nu, Helmut, trebuie să...

– O clipă, draga mea. Ce spuneai, Reeves?

Reeves era cu Helmut și asculta conversația lor! Simți că începuseră să-i tremure mâinile de furie! Omul acesta era de-a dreptul imposibil.

– Jordan, Reeves îți spune bună dimineța și întreabă dacă te mai dor picioarele, chicoti Helmut în receptor.

Reeves știuse că o dureau picioarele noaptea trecută când, practic, o alergase pe străzi pînă acasă.

– Picioarele mele sînt în ordine, se răsti ea. Dar acum chiar trebuie să închid, Helmut. Nu avea de gînd să discute la telefon chestiuni personale cu Helmut, atît timp cît știa că Reeves asculta avid fiecare cuvînt, cu expresia aceea a lui nesuferită, disprețuitoare pe față.

– Încă ceva, draga mea, înainte să închizi. Reeves o să meargă cu mine peste tot toată ziua, o să facă fotografii și la birou, și la ședința consiliului de administrație din după-amiaza aceasta. Deseară vrea să ne fotografieze într-un decor calm, pașnic, tipic elvețian. Mă gîndeam să mergem împreună cu el al Stadtkeller. E drept că este pentru turiști dar, oricum, e ceva autentic elvețian!

– E minunat și sînt convinsă că domnului Grant îi va plăcea foarte mult, dar eu trebuie să te refuz. Eu...

– Nici vorbă. A cerut în mod special să vii și tu cu

noi. Dorește să apară în cele mai multe fotografii, din moment ce vei fi soția mea.

La naiba! Reeves pune la cale o situație penibilă. Probabil că îi plac la nebunie piesele lui Neil Simon. Iar ea și cu Helmut urmau să fie acum, fără voia lor, actori în comedia lui.

– Helmut, te rog, eu...

– S-a întâmplat ceva, dragă? vocea veselă a lui Helmut căpătă o notă de îngrijorare. Nu te simți bine? Poate că ar fi bine să vin la tine să...

– Nu! spuse ea pe un ton apăsător. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca Reeves să afle că o supăraseră. Și nici nu voia ca Helmut să-i vadă cearcănele albastre de sub ochi, ce arătau că nu dormise toată noaptea. Ar putea trage fel de fel de concluzii greșite. Îi va cere fără îndoială o explicație pentru starea ei evidentă de deprimare. N-o să înțeleagă niciodată că voia pur și simplu să fie lăsată în pace. Dar *era dispus* să înțeleagă o femeie capricioasă, așa cum își imagina el că este Jordan.

– Nu, nu s-a întâmplat nimic rău, spuse ea, îmblinzindu-și vocea până ajunse să semene cu o șoaptă de copil. Numai că nu știu cu ce să mă îmbrac. N-am fost fotografiată niciodată de un artist de renumele domnului Grant.

Aproape se sufocă în aceste cuvinte caraghioase, dar Helmut rîse în receptor.

– E îngrijorată pentru că nu știe cu ce să se îmbrace, îl auzi ea spunându-i lui Reeves.

SANDRA BROWN

Degetele ei subțiri se strinseră și mai tare pe recepturni demodat.

Draga mea, ești frumoasă în orice te-ai îmbrăca. Dar pentru deseară ia-ți ceva obișnuit. Venim să te luăm pe la opt. Până la ora asta, la Stadtkeller nu e nimic deosebit. Acum îți spun la revedere.

Helmut închise telefonul înainte ca ea să poată răspunde. Acesta era obiceiul lui Helmut, când el termina ce avea de spus, considera că discuția s-a încheiat.

Puse telefonul la loc sub tejghea și îi servi apoi pe cei doi soți din Sioux Falls, Dakota de Sud. Doamna dorea să cumpere două romane de Agatha Christie și un exemplar din *The Sensuous Woman*. Soțul cumpără o carte cu James Bond, revista *Mad* și numărul din ziua precedentă al ziarului *Chicago Tribune*. Oare minunile nu aveau să se mai termine niciodată?

Jordan petrecu absentă restul zilei. Avea mereu de lucru, fără a fi însă chiar aglomerată. Era sfârșitul lui septembrie și sezonul turistic de vară se apropia de sfârșit. Oamenii vor începe din nou să vină în număr mare abia când va începe sezonul de schi de la Lucerna. Vîndu ziare, hărți, romane, reviste, jurnale. Ascultă povești despre lipsa de gheață din aproape toată Europa, despre gustul apei de robinet și pericolele pe care le prezenta pentru sistemul digestiv, despre șoselele înguste (unde erau autostrăzile interstatale?) și despre modul nebunesc în care conduceau automobilele acești „străini”. Uneori, lui Jordan îi plăcea să-i recunoască

pe compatrioți. Aceștia erau mult prea adesea critici, disprețuitori, aroganți și ignoranți pînă la ridicol.

La ora șase, închise magazinul, puse afișul ÎNCHIS pe ușa și trase obloanele de la ușa de sticlă. Urcă scara, mișcîndu-și picioarele anevoie. Avea două ore ca să se pregătească pentru calvarul din seara aceea, dar nu era sigură că va fi într-adevăr pregătită.

Se cufundă în cada adîncă și îngustă. Se gîndi fără să vrea cum făcea Reeves ca să-și înghesuie umerii largi în cele mai multe căzi de baie din Europa și ajunsese la concluzia că, probabil, făcea duș.

Se scutură supărată de gîndurile acestea și începu să se gîndească la garderoba ei. Cu ce să se îmbrace? În cele din urmă, se decise să-și pună o fustă din stofă de lînă și un pulover. Fusta era dintr-o țesătură plină și la modă, tivită frumos și se potrivea foarte bine cu cizmulițele negre din piele de căprioară. Costumul nu avea nimic spectaculos fără șalul triunghiular, de lînă în carouri, cu care trebuia purtat. La margini avea ciucuri bogați, de șase centimetri lungime. Și-l puse peste un umăr și se încinse apoi în talie cu o curea aurie. Colțurile șalului ajungeau aproape pînă la poala fustei. „Vînzătoarea“, cum îi spusese Reeves, semăna mai mult cu un top model. Ce e drept, cumpărase această versiune St. Laurent într-un butic de la Paris, cu un an în urmă.

Își desfăcu părul din strînsoarea cocului și îl lăsă să se așeze moale pe umeri. Tocmai își dădea cu parfum Norell

SANDRA BROWN

cînd auzi o bătaie în uşă. Apucă în grabă haina din piele şi poşeta asortată cu ghetetele şi coborî.

Uşa zdrăngăni uşor cînd o deschise.

– Bună, draga mea. Tocmai îi spuneam lui Reeves că aş vrea să te conving să vii să locuieşti la mine, la castel, şi să renunţi la magazinul şi apartamentul acesta micuţ.

Helmut o sărută pe obraz şi îi luă ambele mîini în mîinile lui, observînd că purta inelul de la el.

– Din păcate, dragă Reeves, este o femeie cu principii morale severe. Refuză să se angajeze într-un astfel de comportament înainte de a se căsători.

În ciuda hotărîrii ei de a rămîne impasibilă, Jordan roşi puternic. Era adevărat că Helmut discutase în repetate rînduri despre scrupulele pe care şi le făcea ea refuzînd să locuiască cu el atît timp cît nu erau căsătoriţi. Sustinea că motivul era dorinţa de a se simţi independentă. Adevărul era însă că nu se grăbea deloc să se culce cu Helmut. Îi plăceau îmbrăţişările lui tandre, pasionale, dar inima nu-i cînta la vederea lui. Nu aşa cum...

Îi aruncă o privire rapidă lui Reeves şi văzu că sprîncenele acestuia se arcuiesc într-un gest ce însemna că nu-i vine să creadă. N-ai decît să crezi ce vrei, îşi spuse ea, şi nu se mai uită la el. Acesta este adevărul. Nu m-am culcat cu Helmut.

Îşi imaginase întotdeauna că Helmut face dragoste cu aceeaşi economie de vorbe şi de gesturi cu care tranzacţiona afacerile. Probabil că ar fi mers direct la

DILEMA

problemă, fără a mai pierde timpul în mod inutil. Probabil că nu zăbovea cu fleacuri. Nu mîngîia, nu săruta, nu incita la fel de mult înainte ca și după. Probabil că el...

Se ridică în picioare și spuse calm:

– Bună, Helmut. Se ridică pe vîrfuri și îl sărută moale pe gură. Apoi, cu o privire triumfătoare, se întoarse către Reeves: Bună seara, domnule Grant.

Acesta făcu un pas înainte și o apucă de mînă. Helmut n-ar fi putut să-și dea seama că Reeves îi mîngîia palma cu degetul mare decît dacă ar fi descifrat expresia șocată de pe chipul lui Jordan.

– Ținînd seama de împrejurări, cred că ai putea să-mi spui pe numele mic, nu-i așa, Jordan?

4

Cuvintele lui o lăsară fără grai și nu putu decât să-l privească țintă, uimită de îndrăzneala lui. Apoi își dădu seama că numai ea și cu el cunoșteau „împrejurările“ la care se referea el.

Pentru a-i confirma deducția, Helmut spuse binevoitor:

– Are dreptate, Jordan. Reeves o să fie mereu cu noi în zilele următoare. Cred că o să vrea să te fotografieze și singură. Așa că puteți să vă spuneți pe nume.

Jordan nu putea suporta privirea batjocoritoare a lui Reeves.

Helmut îi puse haina pe umeri, căci serile începeau să fie deja destul de reci. Porniră pe aleea îngustă pînă ce ajunseră la strada unde aștepta șoferul lui Helmut în limuzina Mercedes strălucitoare.

Jordan se trezi flancată de cei doi bărbați, pe bancheta de catifea neagră a mașinii. Deși Helmut o ținea de mîna ce

se odihnea pe coapsa lui, Jordan conștientiza dureros prezența celui alt bărbat.

Reeves purta tot blugi, dar de astă dată erau călcați și apretați. Pe piept și pe umeri i se mula o cămașă bej, pe sub haina sport Pierre Cardin în culoarea caramellei. În picioare avea mocasini foarte bine lustruiți. În mod ciudat, nu părea deplasat, căci blugii și ghetele tip western erau la modă pe atunci în toată Europa, atât pentru bărbați, cât și pentru femei.

Cînd Reeves se lăsă pe spate pentru a vorbi cu Helmut, Jordan simți în nări aroma delicată a loțiunii de bărbierit. Era astringentă și puternică, fără a fi copleșitoare, în perfectă consonanță cu bărbatul care o folosea.

În timp ce ambii bărbați discutau despre anumite aspecte ale afacerilor lui Helmut pe care Reeves le găsea interesante, Jordan rămase liniștită, ascultînd numai inflexiunile vocii lui Reeves. Acesta vorbea cu convingere și inteligență. Umărul ei drept ajunsese cumva sub umărul lui stîng, ce radia căldură și siguranță. Cînd își retrase brațul, după ce făcuse un gest cu mîna stîngă, acesta îi atinse în treacăt sînul.

Ținîndu-și răsufierea, ridică ochii spre el și întîlni o privire la fel de alarmată și de electrizată ca și a ei. Se simți recunoscătoare destinului cînd mașina încetini și ajunseră la destinație.

Stadtkeller era un restaurant și club de noapte foarte popular din Lucerna. Programele pentru turiști includeau și o seară petrecută aici. Taverna rustică, deși gălăgioasă,

SANDRA BROWN

devenea în scurt timp prietenoasă și caldă. Specialitatea casei era brânza topită și, în timp ce clienții se delectau cu pâinea neagră înmuiată cu furculițe lungi în diferitele feluri de mâncare pe bază de brânză topită, artiștii îmbrăcați în costume naționale îi distrau în fel și chip.

Bărbații purtau pantaloni scurți din piele gri, cu ornamente de piele verde și cămăși albe cu mânecă lungă. Picioarele lor musculoase, datorită mersului pe munte erau încălțate în ciorapi roșii trei sferturi. Femeile purtau bluze brodate în culori vii, bolerouri strâmte din catifea neagră, peste piept și fuste lungi.

Cîntau, chiuiau iodlere, jucau dansuri populare, sunau din buciumele lungi și grele – și întregul spectacol se bucura de aprobarea entuziastă a mulțimii. Reeves scoase cu viteză capacul de pe obiectivul aparatului de fotografiat, fapt ce o uimi pe Jordan. Schimba lentile, filtre și filme cu o acuratețe de mașină. Filmul lui surprinse o fetiță drăgălașă, cu obraji bucălați și părul numai bucle blonde. Își băga alternativ în gurița de îngeraș ciocolată și piine în același timp, bătînd bucuroasă din palme în ritmul muzicii.

– Cine știe, spuse Reeves cînd se întoarse la masă, și Helmut începu să-l tachineze în legătură cu copilul. Poate că am să vînd ceva despre Alpi la *National Geographic*. Sau poate fac din ea un poster, e foarte drăguță. Am să văd cum o să-mi iasă fotografia. Oricum, mie îmi plac copiii. Reprezintă subiecte foarte bune pentru fotografii, indiferent de țară.

Își frecă mâinile una de alta după ce închise aparatul de fotografiat, punându-l la adăpost pentru noapte în cutia lui și înmuind piinea în brînza caldă. Mușcă apoi cu poftă din ea.

Helmut își turnă vin alb în farfurie și îl amestecă împreună cu brînza. Curînd, începură să se simtă toți trei oarecum moleșiți și rîdeau de poveștile cu aventuri de tot felul pe care le istorisea Reeves.

– Vrei o cafea înainte s-o conducem pe Jordan acasă? întrebă Helmut după ce plecară de la restaurantul zgomotos.

– Mi-ar plăcea.

Helmut făcu semn șoferului să-i urmeze cu mașina, în timp ce ei străbătură pe jos distanța de cîteva intersecții, pînă la un restaurant de pe malul lacului. Renunțară la ideea de a sta afară, pentru că era prea frig și intrară în ambianța liniștită și elegantă a restaurantului, unde Helmut și Jordan fură întâmpinați deosebit de ceremonios de către șeful de sală.

– Știu că Jordan vrea ciocolată caldă. Dar tu, Reeves? întrebă Helmut.

– Cafea, spuse acesta.

Șoferul le aduse comanda și Jordan începu să soarbă din ceașca fierbinte, plină cu frișcă. Pînă venise în Elveția, nu-i plăcuseră niciodată atît de mult produsele lactate. Dar acestea erau neîntrecute în toată lumea.

Își trecu vârful limbii peste buzele pline de frișcă, dar cînd Jordan se lăsă pe spate, Reeves zări o picătură de frișcă în colțul gurii ei. Fără să se gîndească ce face, întinse mîna

SANDRA BROWN

și șterse picătura, apoi își linse degetul. Zîmbiră captivați de acest moment intim pe care nu-l planificaseră, dar se întîmplase parcă de la sine și fără nici un alt motiv decît acela că se uitaseră unul la altul.

Helmut, care își aprindea o țigară, nu văzuse motivul tăcerii pe care o întrerupse spunînd:

– Am descoperit că Jordan are un viciu. Are o slăbiciune pentru ciocolata noastră elvețiană. Mi-e teamă că la bătrînețe o să se îngrășe.

– Ba nu! spuse Jordan repede și izbucniră în rîs, văzînd vehemența ei. Stînjenită, își îndreptă din nou atenția către ceașca plină cu ciocolată și o termină, în timp ce ei încă mai zăboveau deasupra cafelelor lor.

– Ce-ar fi să-l duci pe Reeves peste pod? sugeră Helmut.

– Ce? făcu ea luată prin surprindere.

– Acum știi și tu povestea la fel de bine ca și mine, spuse Helmut. Eu am să rămîn aici să mai beau o ceașcă de cafea și să mai fumez o țigară, în timp ce îl duci pe Reeves peste pod și înapoi. Nu-i așa că încă nu l-ai văzut, Reeves?

Reeves nu se uita la Helmut. O privea pe Jordan. În cele din urmă, răspunse:

– Nu, nu l-am văzut decît de la distanță. Mi-ar plăcea să aflu totul despre el.

Jordan îl fulgeră scurt cu privirea.

– Așteptăm pînă termini și tu și mergem după aceea, îi spuse ea lui Helmut.

DILEMA

– Draga mea, știi că nu pot să sufăr să vizitez locurile turistice. Fii ospitalieră cu musafirul nostru, în locul meu.

– Foarte bine, spuse ea, ridicându-se brusc în picioare.

Mai bine să termine o dată cu asta.

– Hai să mergem, spuse ea cât putu mai lipsită de politețe, fără a trezi suspiciunile lui Helmut.

Întinse mîna să-și ia haina, dar Reeves fu mai rapid și o apucă primul de pe scaunul liber. I-o ținu apoi ca să și-o tragă pe mîneci.

– Ne întoarcem repede, Helmut, spuse ea, punîndu-i o mîna pe umăr.

– Nu vă grăbiți. Helmut o apucă de mîna și o bătu ușurel. Pot să fumez și două țigări.

Reeves deschise ușa restaurantului și o ținu pentru ea, iar Jordan trecu repede pe lîngă el, vîrîndu-și mîinile adînc în buzunare și strîngîndu-și umerii ca să se apere de frig. Păși în stradă, o traversă fără să se uite, chiar prin fața unui autobuz ce claxonă disperat și ajunsese pe partea cealaltă a străzii aproape în fugă. Reeves o trase lîngă el și o apucă de cot:

– Vrei să facem un tur rapid?

– Să nu îndrăznești să mai glumești cu mine după toate lucrurile alea oribile pe care mi le-ai spus astă-noapte.

– Nu ești deloc ospitalieră, spuse el cu o voce melodioasă.

Jordan scrișni din dinți.

– Ai vrut să vezi podul, foarte bine, am să-ți arăt

SANDRA BROWN

nenorocitul ăsta de pod, spuse ea furioasă fără motiv. Dar de ce nu ai refuzat oferta lui Helmut? Să fi rămas să fumezi cu el!

– M-am lăsat din nou de fumat, zîmbi el. Și apoi, chiar vreau să văd podul.

Între timp, ajunseseră la unul dintre cele două poduri acoperite ce uneau malurile râului Reuss. Rîul despărțea orașul în partea modernă de pe malul vestic și partea veche, pe cel estic. Apa curată clipea grăbită pe sub picioarele lor, în timp ce păseau pe podul vechi, de lemn.

Jordan începu să vorbească pe un ton plictisit, ca de ghid:

– Podurile datează încă din evul mediu. După cum vedeți, deasupra capului dumneavoastră sînt o mulțime de panouri. Fiecare panou cuprinde două tablouri, cîte unul pe fiecare parte, și înfățișează evenimente din istoria regiunii. Picturile datează de la începutul secolului al XVI-lea.

– Foarte interesant, spuse el sec.

– Lacul Lucerna are o suprafață de peste 50 km pătrați. Pe malurile lui se află patru cantoane sau state elvețiene. Lacul...

– Jordan, spuse el aspru și se așeză în fața ei, obligînd-o să-l privească în ochi. De ce nu locuiești cu Helmut?

– Nu te privește, strigă ea. Vocea îi reverberă puternic, reflectată de tavanul podului acoperit și Jordan vorbi mai încet. Nu e treaba ta.

– Ba da.

- Ba nu.

- Ba da, la naiba.

Mîinile lui îi pătrundeau în carnea brațelor și, deși era îmbrăcată gros, strînsoarea îi producea durere. Cînd ea se smulse, Reeves își dădu seama cît de tare o strînsese și îi dădu drumul imediat. Jordan continuă să meargă ca și cînd el n-ar fi întrebat nimic.

- De ce? insistă el.

Jordan se răsuci pe călcîie ca să-l privească în față, fericită că în momentul acela nu era nimeni pe pod.

- Pentru că nu vreau. Nu sînt de părere că poți să locuiești cu un bărbat fără a fi căsătorită cu el.

Sprînceana lui se ridică a neîncredere, iar ea continuă înciudată:

- Alaltăieri a fost... un accident. Nu l-am plănuit, și nici tu. Pur și simplu... s-a întîmplat.

Nu se uita la el, dar nici nu se mișca din loc. Parcă o ținea cu un magnet. Simțea cum privirea lui o sfredelește în creștetul capului, în timp ce ea privea vîrfurile cizmelor lui.

- Ți-am spus și atunci că eu nu... că nu mă culc cu oricine. Dacă atunci nu m-ai crezut, n-o să mă crezi nici acum. Și puțin îmi pasă dacă mă crezi sau nu.

Dar îi păsa.

- Îl iubești?

- Pe Helmut?

- Mai sînt și alții?

Jordan oftă exasperată.

- Nu. Nu mai sînt alții.

SANDRA BROWN

O deruta complet. Nu mai putea să gândească clar, mai ales cînd stătea așa de aproape de ea. Degetele lui tremurătoare îi mîngîiau fruntea care începuse să zvîcnească din cauza încordării din interior.

– Nu-l iubesc pe Helmut. Cel puțin, nu așa. E amuzant, e fermecător, politicos și, da, e bogat. Nu pot nega că m-am simțit măgulită cînd a început să-mi dea atenție. Așa este. Orice femeie ar fi fost. Dar nu înțelegi, Reeves?

Se uita acum în sus la el cu o privire rugătoare.

– Eu sînt ceva nou. Are tot ce și-ar putea dori cineva pe lumea asta. Joacă teatru. Merge în vacanțe de vis. Cumpără orice dorește. Iar eu sînt acum pentru el o jucărie nouă. Nu sînt bogată, nu reprezint nimic, cînd o să se plictisească de mine, totul o să se termine.

– Dacă este așa, de ce ai consimțit să te căsătorești cu el?

– Nu este chiar așa, *nu am consimțit* – numai că *nu am refuzat* foarte ferm. Întrucît mi-am dat seama că reprezint o fascinație de moment pentru el, nu am vrut să forțez nota. Dacă l-aș fi contrazis mereu, s-ar fi încapătînat și mai mult în hotărîrea lui de a mă avea. Înțelegi? Helmut, cu tot șarmul lui de modă veche, este necrutător atunci cînd dorește ceva. Aude numai ceea ce dorește să audă. Nu mi-a dat niciodată posibilitatea să-i spun ce simt eu.

– Și ce simți? Vreau să spun, dacă miine noutatea ar înceta să mai fie o noutate, ce ai simți dacă el ar acționa așa cum presupui tu și te-ar părăsi?

- Ți-am mai spus, nu am avut niciodată intenția să mă mărit cu el. Nu aveam intenția să mă mărit cu nimeni.

- De ce? Din cauza lui Charles?

- Da, în parte.

- În parte? Ai ceva împotriva instituției căsătoriei?

întrebă el pe un ton pios care o răni.

- Nu. Dar tu? se răsti ea. Nici tu nu ești căsătorit.

Și atunci îi trecu prin minte un gând cumplit. Ridică ochii spre el cu o privire plină de remușcări.

- Sau poate că ești? întrebă ea speriată.

- Nu. Am fost cândva. E mult de atunci.

- Ce s-a întâmplat?

- Aș putea să spun și eu „Nu te privește!”

- Probabil, rîse ea.

Reeves chicoti, apoi deveni sperios.

- Nu a înțeles de ce am vrut să plec în Vietnam „să fac poze”, cum zicea ea. A cerut divorțul imediat după ce am plecat. Am fost căsătoriți mai puțin de un an.

- Oh!

Jordan se întoarse și porni către balustrada podului, ascultînd zgomotul apei care clipoceă dedesubt.

- Jordan!

Cînd o chemă, ajunsese chiar în spatele ei. Stătea cît se putea de aproape fără a o atinge.

- Jordan, repetă el.

- Da?

- Uită-te la mine!

Nu! Știa că dacă s-ar fi uitat ar fi vrut să se lipească

SANDRA BROWN

de el. Tot așa după cum atunci, în prima seară, se temuse să ia mâna pentru o strângere prietenească, tot așa și acum se temea să-l privească. Fusesse o greșeală atunci și continuase să fie și acum. El își avea munca lui, ambițiile lui care îl ducă în lumea largă. Ea avea spațiul ei mic de pe planetă pe care și-l păzea cu gelozie, voia să nu lase pe nimeni să-i tulbure liniștea pe care și-o clădise cu atîta grijă.

Reeves își pusese mîinile pe umerii ei și o întorcea ușor cu fața spre el. Cu un gest devenit deja familiar, îi ridică bărbia cu un deget.

– Îmi place cum te-ai îmbrăcat.

Era ultimul lucru pe care s-ar fi așteptat să-l audă de la el.

– Mulțumesc, spuse ea, nefiind în stare să găsească altceva.

– Arăți foarte bine îmbrăcată așa, spuse el. Dar acum ai prea multe pe tine, nu pot să-ți văd silueta. Mîinile lui îi desfăcură haina și se strecurară înăuntru. Îmi placi mai mult în blugi și cu puloverul pe care îl aveai ieri-seară. Se vedea totul foarte bine și te avantajau.

Lăsă capul în jos și îl ascunse în curbura gîtului ei ce se arcui instinctiv să-l întîmpine.

– Reeves, șopti ea, nu!

Protestul ei fu atît de slab că Reeves nici nu se obosi să-l ia în seamă.

– Îmi amintesc cum arătai cu puloverul acela roz și îmi amintesc și cum arătai fără el.

Vocea lui devenea nesigură în timp ce buzele lui îi atingeau fața și îi treceau peste gură. Mîinile lui ajunseseră acum sub șal, căutîndu-i curba sînilor. Cînd îi găsi, geamătul ei de plăcere îl răsplăti din plin.

Murmură apoi în părul ei:

– Îmi place cum te îmbraci, cum te miști. Îmi place să mă uit la tine cînd mănînci și cînd bei. Mai ales cînd bei ciocolată caldă. Îmi place vocea ta. Îmi place cum mă simți. Îmi place cum mă atingi. Îmi place cum miroși, îmi place gustul pielii tale...

– Reeves, nu trebuie. Nu e corect, spuse ea către gura lui insistentă.

– Lasă-mă să te țin în brațe. Lasă-mă să te sărut. Și, după aceea, să-mi spui că nu e corect. Jordan, gîfii el cu mîinile pe dealurile calde de sub puloverul ei. Nu cred că îndrăznești să spui că asta nu e corect.

Gura lui se contopi cu a ei și nu se mai putea gîndi la nici un fel de protest și cu atît mai puțin să-l rostească. Buzele lui ardeau prin buzele ei și era condamnată să se mistuie în focul lor. Reeves nu întîmpină nici o rezistență, nici o împotrivire. Îi supse buzele pînă cînd acestea deveniră maleabile, după pofta lui și apoi le despărți cu o împingere blîndă a limbii.

Îi savură o clipă gura pentru ca, în clipa următoare, s-o răvășească și s-o sugă cu buzele și cu limba. Cu un braț, o cuprinse pe după umeri și o trase inexorabil spre el, în timp ce cu cealaltă mînă continua să-i mîngîie pieptul acoperit de pulover.

SANDRA BROWN

– De ce naiba ți-ai pus sutien? îi șopti el la ureche și îi prinse lobul cu dinții.

– Eu...

– Nu contează, șopti el. Te simt și prin el.

Iar degetele lui îndrăznețe îi confirmară imediat spusele.

– Reeves! Abia mai putea să vorbească, atât de strâmtă era plasa de dorință ce se țesuse în jurul ei.

– Da?

– Reeves! șopti ea.

Și atunci răsună zgomotul unor pași care veneau din întuneric. O clipă mai târziu, vocea lui Helmut răsună clar:

– Jordan, Reeves!

Se uitară unul la altul și înghețară. Reeves era calm, rece, neafectat. Aștepta să vadă reacția ei. Jordan era alarmată. Nu simțea nici o dragoste mare pentru Helmut, dar nici nu dorea să-l jignească sau să-l umilească. Personalitatea lui n-ar fi putut îndura o asemenea lovitură. Se trase repede mai departe de Reeves, își aranjă hainele și făcu câțiva pași grăbiți spre direcția de unde se auzea vocea.

– Sîntem aici, Helmut.

– A trecut atât de mult timp că am crezut că v-ați rătăcit, spuse el cu umor, apropiindu-se mai mult și intrînd brusc în cercul de lumină din apropiere.

– Nu, noi... tocmai îi povesteam lui Reeves una dintre legendele medievale despre Wilhelm Tell, pe care mi le-ai spus tu, minți ea fără talent.

Helmut, sigur de el, nu remarcă șovăiala.

– Probabil că îți este frig, draga mea. Tremuri. Încheie-te la haină. Poate că ar trebui să te conducem acasă. Ți-a plăcut plimbarea, Reeves?

Înainte să răspundă, acesta făcu o pază aproape insuportabilă, iar Jordan își ținu răsufarea. Se uită la el cu priviri rugătoare și fu uimită să zărească strălucirea de smarald a ochilor lui care străpungeau întunericul.

– Da, răspunse el la întrebarea lui Helmut. A fost foarte plină de informații și instructivă. Dar nu pot garanta pentru adevărul tuturor celor relatate de Jordan. Unele dintre legende sînt cam ciudate.

Jordan simți că se sufocă. N-o crezuse! *De ce?*

Helmut chicoti.

– Trebuie să recunosc că unele dintre poveștile despre eroii locali sînt cam contrafăcute.

– Chiar așa, contrafăcute, făcu Reeves.

Îi lăsă la capătul podului, spunînd că preferă să parcurgă pe jos drumul în continuare pînă la hotel.

– Crezi că o să ai probleme? îl întrebă Jordan neliniștită pe tînăr.

Acesta îi zîmbi plin de încredere.

– Cred că am să mă descurc cu magazinul în absența dumneavoastră, doamnă Hadlock.

Era unul dintre angajații lui Helmut care lucra la unul din birouri în calitate de contabil. Seara trecută, cînd o

SANDRA BROWN

condusesse acasă, Helmut o informase că a doua zi trebuia să se întâlnească de dimineață cu el și cu Reeves ca să ia micul dejun împreună.

– Am planificat o adevărată expediție. O să mergem pînă la Pilatus...

– Dar, Helmut, eu am un magazin. O să te duci singur cu Reeves mîine dimineață, fără mine.

Era furioasă și prost dispusă pentru ceea ce se întîmplase ceva mai înainte pe pod. Iar acum i se spunea că va trebui să mai petreacă încă o zi cu bărbatul care continua s-o ridiculizeze și s-o insulte. Acum ea își descărca sufletul și își exterioriza cele mai intime sentimente, iar el părea s-o asculte cu o înțelegere sinceră. Și, în momentul următor, o săruta ca și cînd ar fi simțit că moare dacă n-o face. Pentru ca, după aceea, cînd ea tremura de dorința pe care i-o trezise el, s-o respingă brusc, făcînd-o mincinoasă și chiar mai rău decît atît.

Se săturase. Nu mai voia să-l vadă și, cu atît mai puțin, să petreacă o zi întreagă cu el.

– Mîine n-am să pot merge, spuse ea ferm.

– Ba sigur că ai să poți, draga mea, o contrazise Helmut cu siguranța lui de sine dintotdeauna. Am să trimit pe cineva care să aibă grijă de micul tău magazin. Nu trebuie să-ți faci griji. O să poți zburda toată ziua.

Modul în care el îi manipula viața deveni brusc intolerabil. Dacă așa se purta cu logodnica lui, cum o s-o trateze ca soție? Și observația lui condescendentă despre

„micul ei magazin“ era chiar jignitoare. Avea un magazin foarte bun. Compania ei prezenta magazinul ca pe prototip pentru toate celelalte. Era mîndră de serviciile pe care le oferea pentru turiștii vorbitori de limba engleză. De ce trebuia s-o minimalizeze așa?

– Nu vreau să merg mîine, Helmut. Este nevoie de mine aici, spuse ea încăpățînată. Poate că, în comparație cu conglomeratul tău, magazinul meu nu înseamnă nimic, dar pentru mine este foarte important.

– Jordan, Jordan, spuse el blînd, te-am jignit și îmi cer scuze. În vocea lui se simțea tonul condescendent pe care îl folosești ca să discuți cu un copil recalcitrant. Nu fi încăpățînată. Te rog, draga mea. Dacă nu vii cu noi, Reeves o să creadă că nu-ți place de el sau că ai trac în fața aparatului de fotografiat. Cînd vei deveni soția mea, o să fii fotografiată mereu, dragă Jordan.

Exact atunci ar fi trebuit să-i spună că nu are nici o intenție să devină soția lui și să-i dea înapoi liniștită inelul. Însă, în loc să facă așa, mintea ei se opri blocată la afirmația lui, după care Reeves ar fi putut crede că nu-l plăcea. Sau că avea trac în fața aparatului de fotografiat. Poate că el nu gîndea așa, dar în nici un caz nu voia să-și închipuie despre ea că este o lașă. Dacă nu mergea cu ei la acele ședințe foto ar putea să creadă că se ascunde de el fie de rușine, fie din lașitate. Și nu avea de gînd să-i dea această satisfacție.

– Foarte bine, Helmut, spuse ea absentă în timp ce el o săruta pe gît într-un fel despre care își închipuia că este o

SANDRA BROWN

mîngîiere incitantă. Am să mă întîlnesc cu voi mîine. Unde și cînd?

Stabiliseră ora și locul și acum Jordan îi dădea contabilului instrucțiunile de ultim moment. Se gîndea în ciudată că, atunci cînd se va întoarce, va constata că vînzările au crescut pe ziua aceea mai mult ca oricînd și că magazinul se prezenta mai bine decît la plecarea ei.

Străbătea acum aleile ducînd cu ea și canadiana de schi din blană. Era o dimineață însorită, dar știa că sus, pe vîrfurile Muntelui Pilatus, va fi mult mai frig și se pregătise în consecință. Pantalonii negri raiți se întindeau, mulîndu-se strîns pe coapsele și șoldurile ei. Puloverul roșu cu guler înalt, rulat era pufos și se lipea moale de sînii ei bombați. Își pusese și o căciulă în buzunarul canadiancei, pentru eventualitatea că va avea nevoie de ea acolo sus pe munte.

Helmut și Reeves o așteptau la restaurantul stabilit și mîncară împreună un mic dejun american copios. Jordan bău o ceașcă de cafea și apoi se răsfață cu o cană de ciocolată fierbinte, acoperită cu frișcă.

Bărbații erau îmbrăcați fără pretenții, la fel ca și ea, deși ideea lui Helmut despre ceea ce înseamnă „fără pretenții” era că își pusese pantaloni negri, un sacou sport, un pulover de cașmir și o scurtă din piele. Reeves arăta de parcă ar fi fost gata să pornească să mîne vacile, îmbrăcat într-un costum complet de cow-boy, cu excepția pălăriei. După ce termină de mîncat, și în timp de așteptau ca trabucul lui Helmut să ardă pînă la capăt, își verifică echipamentul.

DILEMA

O salutase pe Jordan foarte cordial și, urmînd exemplul lui Helmut, o sărutase și el pe obraz. Era în Europa. Aici toată lumea se săruta. Helmut nu păru să fie cîtuși de puțin afectat; dimpotrivă, părea chiar încîntat că fotoreporterul american o consideră atrăgătoare pe logodnica lui.

Dar Jordan nu acceptase această formă de salut la fel de ușor. I se opri se inima în piept și trebui să se încordeze din toate puterile ca să nu cadă la pieptul lui Reeves în momentul în care acesta se desprinsese de ea.

Și Reeves dădu dovadă de un remarcabil autocontrol. Tînjea de dorință s-o strîngă în brațe și s-o sărute pe buzele acelea atît de ispititoare. Gustul pielii ei, simțit numai în treacăt, avea asupra lui același efect ca un aperitiv asupra unui om lihnit de foame.

Cei trei creară o oarecare agitație în momentul în care se urcară în funicular. Șoferul lui Helmut le făcu loc prin mulțime. Turiștii și localnicii erau la fel de intrigati de Reeves și de aparatura lui și se uitau fascinați în timp ce trioul se urca într-una din cabinele mici. Reeves își puse aparatele pe scaunul de lîngă el, iar Helmut și Jordan se așezară în fața lui.

– Cam cît o să mergem cu cabina asta? întrebă el, verificînd intensitatea luminii cu luxmetrul, în apropierea fețelor lor.

– Vreo douăzeci de minute, spuse Helmut. Coborîm la o stație de la mijlocul drumului și luăm un alt funicular, o

SANDRA BROWN

cabina mai mare, cam pentru patruzeci de persoane și parcurgem restul drumului pînă în vîrf. În total, o să dureze vreo patruzeci de minute.

Reeves se uita puțin preocupat în jur, la prăpăstii peste care trecea cabina lor. Fuseseră ridicați mult deasupra pămîntului pe versantul muntelui ce străjuia orașul și Lacul Lucerna.

Reeves schimbă de mai multe ori lentilele, răsucind inelul pentru focalizator, iar capacul țacănea mereu. Și în tot acest timp stătea de vorbă cu ei, făcîndu-i să se simtă cît mai relaxați, să uite de prezența aparaturii. Chiar și Jordan se relaxa și începu să se comporte normal, conștientă de talentul lui.

— Sînt și niște modele excelente, comentă el în timp ce pune aparatul înapoi în carcasa lui, după ce schimbase deja o rola. O să mai fac cîteva sus, în vîrf.

— Uită-te în spate, Reeves. Este o vedere încîntătoare spre lac. În dreapta se vede și castelul meu.

La Jordan i se păru că ezitase puțin înainte să privească în urmă, la priveliștea ca de carte poștală ilustrată pe care o oferea orașul și lacul din depărtare.

— Da, e foarte frumos, spuse Reeves cu o voce necrecut de sigură, întorcînd capul cam repede.

Jordan își înăbuși un chicotit. Îi era frică de înălțime! Reeves nu se mai uita înapoi, ci își ținu privirea ațintită fix înainte, acolo unde muntele se înălța uriaș în spatele ei și al lui Helmut. Din cînd în cînd se auzeau glasurile grupurilor

DILEMA

de excursioniști care urcau muntele pe jos. Jordan se apleca în afara balustradei cabinei deschise și le făcea cu mâna, scriind saluturi în mai multe limbi. Reeves stătea nemișcat ca o statuie și se ținea strâns cu mâinile de marginea scaunului.

Ajunseră la punctul de la mijlocul drumului și așteptară numai puțin pînă să vină una dintre cabinele mari. Se urcară împreună cu ceilalți vilegiaturiști, iar Helmut se duse imediat să ocupe o poziție lângă ferestrele largi.

Reeves rămase în urmă și se apucă strâns de un stîlp din mijlocul cabinei. Jordan zîmbi și se opri lângă el.

- Ar fi trebuit să spui că ai rău de înălțime, îl tachină ea.

- Nu mi-e rău. Mi-e groază, recunosc eu el rîzind de el însuși.

- Nu e obligatoriu să mergem mai departe, spuse ea.

Reeves se uită afară pe geamul cabinei către vârful muntelui și înghiți în sec. Vârful era învăluit în ceață, astfel că firul înspăimîntător de subțire al telefericului dispărea zădărnica în nori.

- Nu. Am să mă simt foarte bine cînd o să ajungem pe pămînt. Nu pot suporta să stau așa, suspendat în aer.

- Dar zbori mereu cu avionul! Cum reușești să faci față în astfel de situații?

- De regulă, cu un pahar de whisky zdravăn. Dar, după aceea, am citit foarte mult despre oamenii care se îmbată în avion în așa fel încît atunci cînd se produce un accident, nu mai sînt în stare să facă nimic ca să se salveze. Ceea ce este și mai îngrozitor. Așa că string din dinți. Zîmbi apoi

SANDRA BROWN

șmecherește. Asta în cazul în care nu am o mână pe aproape pe care s-o strâng.

Băgă mîna pe sub canadiana îmblănită pe care Jordan o ținea pe braț și îi luă mîna, strîngînd-o ușurel. Ea răspunse strîngerii lui și își zîmbiră unul altuia. Reeves se uită către Helmut, care sporovăia prietenos cu două tinere femei, evident niște turiste care se minunau de tot ce vedeau.

Reeves se aplecă să-și așeze aparatul pe podeaua cabinei. Cînd se îndreptă, reuși să-i atingă obrazul cu buzele, cu mare dibăcie, ca din întîmplare.

— Reeves! îl certă ea moale. Helmut!

5

Nu prea te păzește. Nu e niciodată gelos?

Jordan se uită la Helmut, care le ferecea pe cele două femei cu unul din zîmbetele lui strălucitoare.

– Nu. Este atît de sigur pe el încît nu-și poate imagina că m-ar putea interesa și altcineva.

– E un prost.

Rosti cuvintele cu atîta intensitate, încît ea se uită în sus, la ochii lui verzi ce aruncau scînteii, plini de o emoție pe care n-o putea defini în cuvinte.

– Nimeni nu trebuie să considere că o femeie frumoasă i se cuvine de drept.

Ochii lui coborîră spre gura ei. Buzele erau ușor depărtate. Limba ei roz delicată se afla exact sub rîndul de dinți mici și își amintea dureros de bine cum o simțise lingă a lui. Sărutase multe femei în toată lumea. Dar imediat după ce încetase să le mai sărute, le uitase.

Dar cu Jordan nu era așa. Știa exact ce gust ar avea

SANDRA BROWN

dacă ar săruta-o acum din nou. După ce își învinsese temerile inițiale, fusese surprins de modul lipsit de orice inhibiții în care îi răspunsese. Nu era prefăcut. Era ca și cum pasiunea din Jordan stătuse adormită în ea mult timp. Dintr-o dată, rișnise la suprafață și tocmai el fusese fericitul instigator al acestei eliberări.

Sau poate că făcea și asta parte din jocul pe care îi juca ea? Ochii lui se uitară din nou în ochii ei, dar nu găsiră acolo nici urmă de prefăcătorie. Era convins că dacă ar fi tras-o acum în brațele lui, nu i s-ar fi opus. Dar ce ar însemna aceasta pentru ea? Se juca împreună cu el? Știa ea oare ce putere exercită asupra minții și a trupului lui?

Nu-și dădu seama că rostise cu voce tare cuvintele decât după ce își auzi sunetul vocii:

- Și ești o femeie frumoasă, Jordan.

- Așa crezi? întrebă ea cu o voce ușor tremurată.

- Da. Și ești și curajoasă. Îmi salvezi viața pentru a doua oară. O dată în timpul furtunii și acum pe muntele acesta perfid.

Tonul lui era ușor glumeț și ea îi răspunse în același fel.

- Această cabină confortabilă, încălzită, expresie a tehnicii de vîrf, nu este absolut deloc perfidă, ripostă ea.

- Dar furtuna a fost teribilă.

- Da, admise ea. Dar știu cum se spune. Pe timp de furtună, orice port e bun.

Reeves rîse.

DILEMA

- Nu e chiar așa. Mă îndoiesc că dacă ai fi fost o venerabilă bunică avînd părul alb... ți-aș fi mulțumit în același fel.

- Așadar, nu ai făcut altceva decît să-ți exprimi recunoștința?

Bărbatul continua să zîmbească, dar expresia lui deveni intimă, tandră, copleșitoare.

- Nu. Recunoștința nu are absolut nimic de-a face cu asta.

Se izbiră unul de altul cînd cabina se smuci ușor la o oprire. Din gîtul lui Reeves ieși un geamăt stins în momentul în care degetele ei, împletite încă cu ale lui pe sub canadiană, se atinseră fără să vrea de corpul lui. Jordan gîfii scurt și îi aruncă o privire vinovată în momentul în care își dădu seama ce anume atingea. Mulțimea grăbită să coboare formă un cerc strîns în jurul lor și timp de cîteva clipe lungi, dureroase, nu reușiră să se miște deloc.

- Îmi cer scuze, șopti ea, aruncînd o privire furișă spre chipul lui. Obrajii îi ardeau ca para focului.

- În ceea ce mă privește, nu trebuie să-ți ceri scuze.

Colțul gurii lui se ridicase într-un zîmbet provocator care îi făcu inima să se zbuciume și mai tare în piept.

Cînd mulțimea începu să se mai rărească, Reeves îi dădu drumul la mîină și se îndreptară spre ușa glisantă a cabinei. Helmut sărută mîinile celor două fete și le spuse în franceză:

- Sper să aveți o vacanță cit mai plăcută. Fetele îi făcură prietenește cu mîina în semn de adio.

SANDRA BROWN

– Aici erați, spuse el cînd îi văzu pe Jordan și pe Reeves care ieșeau pe ușă. Am călătorit cît se poate de agreabil în sus, spuse el. Niște fete foarte drăguțe. Ați reușit să vă amuzați și voi un pic?

Jordan fu cît pe-aici să se înece, dar Reeves răspunse nonșalant:

– A fost de-a dreptul pasionant.

Jordan știa foarte bine la ce se referea. Ochii lui Reeves clipiră complice spre ea, iar Jordan nu reuși să-și ascundă un zîmbet secret.

Vîrful Muntelui Pilatus era acoperit de nori. De fapt, puteai simți pe față pulberea fină și rece ca gheața din care erau alcătuiți norii. Însă vremea închisă nu descuraja atmosfera ca de carnaval. Muzica răsuna din megafoanele montate pe stîlpii de electricitate. Turiștii mișunau peste tot, prin magazinul cu suveniruri, la bar să-și comande sandvișuri și băuturi, luptîndu-se apoi pentru una din mesele împrăștiate peste tot, în aer liber.

O voce melodioasă anunța periodic în mai multe limbi plecarea cabinei telefericului.

Reeves își făcea de lucru cu aparatul de fotografiat. Îl fotografia pe Helmut pe fundalul vîrfurilor acoperite de zăpadă din orizontul apropiat sau mai depărtat.

După ce terminară cu fotografiile, se așezară toți trei în jurul unei mese din barul interior, iar Helmut le comandă cîte un cappuccino.

– Ei bine, acum pot să mă laud că am fost pe vîrful unuia dintre Alpi, spuse Reeves.

DILEMA

- Nu e chiar vârful, spuse Helmut.

- Cum așa?

Jordan îi explică:

- Ca să ajungi chiar în vîrf trebuie să mai urci niște scări, cam o sută de metri. Iar acolo sus este un platou.

Reeves nu păru deloc interesat, dar Jordan continuă:

- Hai să mergem!

- Să ne urcăm pînă acolo? întrebă el brusc alarmat.

- Da!

- Nu prea mă văd făcînd asta, mormăi el aruncîndu-i o privire pe sub sprîncene.

- Zău că ar trebui, Reeves, spuse Helmut. Este realmente un spectacol.

Reeves continua să se apere și mai sorbi o dată din cafea.

- Nu prea...

- Ți-e frică, nu-i așa? îl tachină Jordan.

- Nu, mormăi el.

- Atunci hai să mergem.

Jordan se ridică în picioare și își aranjă canadiana pe care o îmbrăcase imediat ce ieșiseră din cabină. Scoase căciula împletită din buzunar și și-o trase pe frunte, peste păr. Reeves nu mai avu încotro.

- Foarte bine, mormăi el ridicîndu-se în picioare și îmbrăcîndu-și geaca de lînă.

- Vii cu noi, Helmut? întrebă Jordan văzînd că acesta nu face nici o mișcare să se ridice de pe scaun.

SANDRA BROWN

– Nu, *copii*, mergeți voi. Doctorul mi-a spus că la vârsta mea trebuie s-o las mai moale.

Reeves și Jordan izbucniră în râs. Nu părea cîtuși de puțin decrepit, așa cum stătea acolo și sorbea din cafea, cu picioarele încrucișate și cu fularul Gucci atîrnat neglijent. Reeves își atîrnă aparatul de fotografiat după gît, iar Jordan îl tîrî afară din bar.

– Îmi vine să te strîng de gît, spuse el în timp ce traversau curtea spre scările care duceau spre vîrf. N-am nici un chef de chestia asta.

– Spuneai că nu ți-e frică de înălțime dacă ai pămînt solid sub picioare.

– Am mințit.

– N-ai de ce să-ți faci griji. Platforma nu este decît foarte puțin înclinată și următorul platou este la numai trei sute de metri mai jos.

Reeves păli vizibil, dar Jordan rîse și îl trase în spatele ei. Apoi urcară cam o jumătate din scări și se opriră pentru o clipă ca să-și tragă sufletul. Reeves se uită serios la ea, o apucă de umeri și spuse solemn:

– Jordan, dacă mi se întîmplă ceva, vreau să te rog să ții minte un singur lucru.

– Reeves...

– Promite-mi, spuse el insistent.

– Foarte bine, făcu ea. Promit.

– Dacă încep să mă rostogolesc pe versantul muntelui, încearcă să scoți aparatul de fotografiat de la gîtul meu și prinde scena.

DILEMA

Jordan se repezi cu pumnul spre el, dar el o fentă
rîzînd și opri cu o mînă pumnul care se pregătea să lovească,
în timp ce o trăgea spre el cu celălalt braț.

– Diavole ce ești! strigă ea. Credeam că ești serios.

– Am fost foarte serios. Ai putea să câștigi chiar
Premiul Pulitzer.

Jordan se răsuci pe călcîie, dar rîdeau amîndoi în timp
ce străbăteau ce mai rămăsese din drum. Ajunși în vîrf,
Reeves privi de jur împrejurul său și spuse:

– E foarte frumos.

Apoi se întoarse imediat înapoi către trepte. Jordan
se apropie de el și îl apucă de cot.

– A, nu. Nu m-am cățărat pînă aici degeaba.

Se făcuse mult mai rece așa că își trase fermoarul de
la canadiană pînă sus și își afundă mîinile în buzunarele
căptușite cu blană. Se aplecă pe spate, rezemîndu-se de
balustradă și trase în piept aerul rece.

– Stai așa cum ești, îi comandă Reeves ridicînd
aparatură de fotografiat în dreptul ochilor. Se apropie mai mult,
apoi se dădu într-o parte, ținu aparatul Nikon întii în poziție
orizontală, apoi verticală. Obturatorul se declanșă cu o
cadență de-a dreptul hipnotică. Lui Jordan îi plăcea să-l
urmărească cum se mișca, stînd pe vine, drept, aplecat pe
spate, cu șoldurile aruncate înainte, înclinat în față. Parcă
urmărea un balet.

– O să ai niște poze foarte frumoase, Jordan. Îmi place
foarte mult cum îți stă în roșu. Merge foarte bine cu blana

SANDRA BROWN

alb cu negru. Și cu puloverul și căciula pe fundalul gri alburui.
Super...

Vocea îi rămase suspendată în aer în timp ce mai făcea încă o serie de poze.

- Obrajii ți s-au înroșit de ger și îmi plac la nebunie şuvițele de păr negru ce ies de sub căciuliță. Grozav! Acum te rog să expiri ca să-ți prind și aburul respirației. Minunat. Întoarce capul puțin spre stînga. Așa. Bărbia mai jos. Zimbește. Acum stai serioasă. Perfect. Admirabil.

Cînd termină filmul, acoperi cu grijă lentilele și se apropie grijuliu de balustradă.

- S-ar putea ca lui Helmut să nu-i placă să vadă atît de multe fotografii de-ale mele într-un articol despre el, spuse ea.

Reeves se apropie mai mult și făcu o pauză, după care spuse:

- Helmut n-o să vadă niciodată fotografiile astea. Sînt numai pentru mine.

Apoi o sărută. Nici nu se mai prefăcură că nu vor. Jordan veni de bună voie în brațele lui și își dădu capul ușor pe spate pentru a întîmpina gura lui care se lăsa în jos spre ea.

Răsuflarea lor aproape că se cristaliză în aerul rece, cînd buzele li se uniră. Gura lui se deschise fierbinte peste a ei și mai mirosea încă a coniacul din cappuccino.

Jordan își strecură mîinile sub sacoul lui, care rămăsese descheiat, și alunecară apoi pe spatele lui, explorînd mușchii puternici ce jucau sub maioul de flanelă moale.

DILEMA

– Îți mai dau voie să faci asta numai zece-cinci-sprezece minute de acum înainte, spuse el, fără a-și lua buzele de pe gura ei.

– Nu, am să încetez chiar acum, spuse ea și își trase mâinile, desprinzându-se de el. Sărutul lor devenise jenant de pasionat și mai erau și alți turiști pe platformă.

– La naiba! blestemă el printre dinți.

– Care a fost cea mai proastă situație în care te-ai aflat în timp ce lucreai? întrebă ea rîzînd.

Recurgea la o conversație banală pentru că mâinile lui mîngîiau senzual gulerul de blană ce ajungea pînă sub bărbia ei.

– Au, ce întrebare grea! Vietnamul a fost un infern. Chiar așa mă și simțeam, de parcă aș fi fost în iad. Mirosea a iad. Cambodgia a fost hidoasă. Dar cred că una dintre cele mai cumplite situații a fost totuși în El Salvador. În viața mea n-am fost așa de îngrozit ca acolo. Toată lumea împușca pe toată lumea și abia după aceea se întrebau de partea cui erau.

– Reeves, dar de ce faci asta? Și ziariștii sînt uciși, la fel ca și soldații.

Jordan fu scuturată de un fior, imaginîndu-și-l rănit și plin de sînge. Reeves ridică din umeri.

– Nu știu. Este în mine un fel de nevoie greu de explicat. Simt că trebuie să fiu în mijlocul agitației, mi-e teamă să nu ratez cel mai bun clișeu, fotografia deceniului, ca soldații care ridică steagul pe Iwo Jima.

SANDRA BROWN

Jordan nu prea înțelegea această chemare a lui, dar dădu din cap îngîndurată.

– Știu că ai cîștigat premii prestigioase pentru munca ta, dar care este fotografia ta preferată – adică cea care îți place ție cel mai mult?

– Pe aceea încă n-am făcut-o, spuse el.

Jordan ar fi trebuit să-și dea seama, după modul în care o imobilizase cu trupul lui lipind-o de balustradă și după tonul jos al vocii, că nu-i mai stătea gîndul la subiectul pe care îl discutau.

– Fotografia mea preferată o să fie una de-a ta. În pielea goală.

– Reeves! exclamă ea și se uită grăbită în jur, sperînd că nici unul dintre ceilalți turiști nu știa engleză.

– Hai să vedem, oare cum ar trebui s-o fac? întrebă el prefăcîndu-se că este foarte obiectiv. Închise un ochi și o scrută într-o manieră voit neutră.

– Într-un cîmp de flori? Nu, e prea dulceag, prea inocent.

– Mulțumesc foarte mult! Eu...

– Poate culcată pe spate pe un cearșaf de satin alb, cu brațele aruncate neglijent deasupra capului, mormăi el în continuare.

– Reeves, te rog foarte mult...

– Nu, nu e bine... e prea țipător. Nu ți se potrivește. Nu e stilul tău. Hai să vedem.

Miji ochii și mai mult în timp ce o examina din priviri,

iar fața roși puternic. Subiectul acesta era mult prea îndrăzneț și n-ar fi trebuit să-l lase să stea acolo și să-i vorbească în felul acesta. Și, cu toate acestea, ideea de a poza pentru el era pervers de atrăgătoare și incitantă.

– Știu, spuse el rar. Ai să fii pe un pat foarte lat. Am să te fotografiez printr-o perdea de tul, ca să arăți ca o ființă eterică. Vei sta culcată pe o parte, cu fața spre aparatul de fotografiat. Mă întreb dacă să fii acoperită cu ceva drapat pe tine sau cu totul goală? reflectă el cu voce tare. Cred că, mai degrabă, complet goală. Cu un braț întins în fața ta și cu celălalt îndoit peste piept. Și numai un singur sân...

– Reeves, mormăi ea și își îngropă fața la pieptul lui.

– Părul o să-ți fie ciufulit, de parcă atunci te-ai fi trezit din somn, pentru că a intrat cineva în cameră. Iubitul tău. Ții ochii larg deschiși și îl întrebi în tăcere dacă are de gând să facă dragoste cu tine. Vocea îi răgușise și fața lui coborîse apropiindu-se mult de a ei. Și răspunsul lui este: Da! Da!

Buzele lui întredeschise se întâlneau însetate cu ale ei. Limba străbătu bariera buzelor și a dinților și pătrunse în căldura gurii ei. Exploră fiecare adîncitură dulce ca mierea. În străfundul pieptului lui se auzi un geamăt de nemulțumire și o trase mai strîns spre el. Jordan strigă scurt și, deși cu simțurile rătăcite, el își dădu seama că nu era o reacție inspirată de dorință. Se retrase repede.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el.

– Aparatul, strigă ea cu durere.

SANDRA BROWN

Reeve, privi în jos și văzu că aparatul de fotografiat
atârna chiar în fața similor ei.

Iartă-mă, nu mi-ai dat seama, spuse el.

Nici eu la început. Se ridica pe vîrluri și îl sîrui
repede pe gură. Reeve, trebuie să mergem.

Bărbatul privi în zare la priveliștea spectaculoasă a
lanțului Munților Alpi.

Știi, spuse el cu regret. Eu...

Se întrerupse brusc și înclină capul ascultînd atent.
C'e naiba mai e și asta?

Jordan auzise și ea sunetul și acum zîmbea. Spre
disperarea lui, începu să meargă de-a lungul balustradei,
aplecîndu-se peste ea din cînd în cînd. Nu știa ce caută, pentru
că norii îi separau de lumea de jos.

Jordan, ce...

Uite! exclamă ea. Vino repede pînă nu dispar din
nou în nori.

Arată în jos, pe versantul muntelui și printre norii
cepoși zări o pășune verde de munte la cîțiva zeci de metri
mai jos. O cireadă mare de vaci păștea în liniște.

Vaci? întrebă el uimit.

Vaci de lapte. Ai auzit tîlângile de la gîtul lor, îi
explică ea.

Credeam că tîlângile alea grele, cu curele de piele
proasă sînt numai pentru turiști, să le cumpere ca suveniruri.

Așa este. Dar sînt și foarte utile. Nici o vacă nu se
poate pierde în munți dacă poartă una din tîlângile astea. Iar

cireada, de regulă, se ia după cea care are la gît talanga cea mai mare.

- Eu de unde să știu așa ceva? murmură Reeves. Pentru o clipă, am crezut că sînt atît de aproape de cer, că se aud cîntecele îngerilor.

- Ei bine, ești destul de aproape de cer. Muntele Pilatus este...

- Nu mă gîndeam la înălțimea muntelui, spuse el.

Culorile îi aprinseră din nou obrazii cînd Jordan se uită într-o parte, căutînd stelele.

- Știu ce ai vrut să spui, spuse ea în timp ce el o apucă de mîină.

Pentru variație, la coborîre luară trenulețul cu șenile. Fusesse decizia lui Helmut, dar Reeves o acceptase recunoscător.

Henri, șoferul, îi aștepta cu limuzina la stația telefericului.

- O, am crezut că o să ne întoarcem cu feribotul, exclamă dezamăgită Jordan. Feriboturile erau o adevărată încîntare pe Lacul Lucerna. Erau folosite în egală de măsură atît de navetiști cît și de turiști. Știu că durează mai mult cu toate opririle astea, dar e așa de frumos.

- Atunci du-te cu feribotul și ia-l și pe Reeves cu tine, spuse Helmut generos. În ce mă privește, prefer luxul din mașină și felul cum conduce Henri. Pentru astăzi, am făcut destul turism. Se întoarse apoi către Reeves: Ce părere

SANDRA BROWN

ai? Ți-ar face plăcere să iei una din ambarcațiunile astea? Ajungeți înapoi la Lucerna cel mai devreme într-o oră.

– Foarte bine, spuse Reeves. La ce oră ai întâlni aia cu fabricantul italian?

– La patru.

– Aș vrea să mă odihnesc puțin pentru asta, dacă tu ești te superi, și să culeg și niște informații generale.

– Nu mă supăr deloc. Du-o pe Jordan până acasă cu feribotul și după aia vino la birou. O să ai suficient timp.

– Nu vrei să vii și tu, Helmut, te rog? întrebă Jordan. Nu voia să pară prea încântată că rămâne singură cu Reeves.

– Nu, draga mea. Deși îmi face mare plăcere că Reeves este cu noi, mai am niște treburi de rezolvat. O să am timp să mă ocup de hîrțiile pe care le-am lăsat pe birou. *Au revoir*, spuse el, și o sărută tandru pe buze.

Buzele lui erau reci și ferme, atît de diferite de ale lui Reeves, care fuseseră moi, umede și fierbinți. Sărutul lui Helmut n-o transporta într-o altă sferă, acolo unde pierdea încet dar inevitabil orice legătură cu lumea înconjurătoare. Nu-i provoca fiori mărunți, ca replicile unui cutremur, ce reverberau înăuntrul ei.

– Îți telefonez mai tîrziu, draga mea, spuse el și se depărtă de ea.

– Foarte bine. Îți mulțumesc pentru dimineața asta încîntătoare. I se făcu rușine că era atît de nesinceră. Helmut nu avea nimic de-a face cu încîntarea dimineții.

Helmut le făcu semn de rămas-bun cu mîna, iar Henri

DILEMA

deschise ușa Mercedesului. Erau singuri. Reeves stătea la coadă să cumpere bilete. Fură imbrânciți de mulțimea care aștepta în timp ce feribotul acosta la chei și debarca pasagerii. Nu erau conștienți de nimic altceva decât unul de prezența celuilalt.

Mergeau și rîdeau împreună cu mulțimea. Găsiră o masă mică pe puntea de sus, în aer liber și o luară imediat în stăpînire. Își puseră hainele pe un scaun și aparatul de fotografiat pe altul, ca să descurajeze pe oricine ar mai încerca să se așeze la masa lor.

Reeves cumpără sandvișuri și bomboane de la un automat și sorbiră din cafeaua ce se servea la barul de pe puntea superioară.

Ședeau împreună la masa mică, ignorînd turiștii care treceau pe lîngă ei, opririle dese la care pasagerii urcau și coborau flecărînd în mai multe limbi și erau conștienți numai de ei înșiși. Ziua era superbă. Lacul era limpede și azuriu. Dar chiar dacă nu ar fi fost la fel de frumoasă, nici unul dintre ei nu ar fi remarcat, așa cufundați unul în altul cum erau.

– Povestește-mi ce ar trebui să știu despre Jordan Hadlock. Apropo, care este numele tău de fată? întrebă Reeves aplecîndu-se înainte ca s-o apuce de mîna care se odihnea pe tăblia mesei.

– Simms. De ce? întrebă ea rîzînd.

Reeves ridică din umeri și zîmbi ca un adolescent, cu surîsul acela pe care acum i-l cunoștea așa de bine.

SANDRA BROWN

– Nu știu, din curiozitate. Vreau să știu totul despre tine.

Jordan privi în jos la mâinile lor încleștate. Se gândi ce viață palpitantă ducea el și câte femei cunoștea probabil în fiecare zi și, prin comparație, viața ei i se păru searbădă și lipsită de importanță.

– Nu am prea multe de spus. Cred că știi tot ce este de știut.

– Vorbește-mi despre familia ta.

– Părinții mei sînt adorabili. Tatăl meu este reprezentantul regional al unei edituri. Mama a fost întotdeauna casnică.

– Frați, surori?

– Unul singur, care a murit la naștere, la cîțiva ani după ce m-au avut pe mine. Atît.

– Mi-ai spus că ai fost căsătorită patru ani. Ea încuviință din cap. Cum se face că nu ai avut copii?

– Charles n-a vrut.

– Dar tu voiai.

Era oare clarvăzător? Lăsă capul pe spate fără să vrea.

– Da, voiam copii. Dar acum îmi dau seama că n-a fost să fie.

Faptul că ea dorise copii fusese o sursă de discordie între ea și Charles. Charles nu voia să aibă copii „care să-l tragă în jos”. Spunea că „atunci cînd corabia mea va ancora la mal și o s-o ia pe un drum domol, o să avem destul timp pentru copii”. Dar vremea aceea n-a mai venit și nu au mai

DILEMA

venit nici copiii după care tânjise Jordan atît de mult. Privind acum în urmă, i se părea că fusese mai bine. Nu ar fi vrut să aibă un copil care să trăiască în starea de nesiguranță existentă în căsnicia ei. Ridică ochii și întâlnește privirea intensă a lui Reeves.

Acesta era conștient în mod dureros de tristețea ce se instalase în ochii ei, așa că schimbă discuția.

– Părinții tăi au fost de acord să vii aici?

Jordan reflectă la această întrebare în timp ce degetul ei mare mîngîia încet perișorii aurii de pe dosul palmei lui.

– Cred că nu, sînt sigură. Dar nu mi-au spus nimic ca să mă împiedice. Cred că au înțeles de ce trebuia să plec. Cel puțin pentru un timp. Pe de altă parte, la noi în casă nu au fost niciodată prea mulți bani. Nu am dus lipsă de nimic, dar cred că se simțeau oarecum vinovați că nu au putut să mă trimită în Europa, așa cum s-au dus unii dintre colegii mei după absolvire. A trebuit să lucrez ca să mă pot întreține la colegiu. Și probabil că doreau să nu ratez această oportunitate.

Se uită în zare, peste lacul cu ape albastre scînteietoare. În jurul lui se înălțau dealurile, încă verzi și punctate cu cabane cochete. Deși peisajul era fermecător, simți că i se face dor de acasă, de părinți și de patria ei. Nu putea să stea prea mult departe de ei fără să înceapă să-i fie dor. Oftă și întoarse din nou ochii către Reeves, care o privea intens.

– Dar tu? Ai familie?

– Tata a murit. Mama s-a recăsătorit cu un domn admirabil, un băcan la pensie, care o tratează ca pe o regină.

SANDRA BROWN

Am o soră mai mică, studentă la Drept. Dumnezeu să aibă grijă de sistemul judiciar, cînd va începe ea să dea iama prin el, chicoti el.

Și așa, ora trecu repede în timp ce își povesteau diferite aspecte ale vieții, episoade din trecut și din prezent. Oricine s-ar fi uitat la ei ar fi fost convins că sînt amanți, căci nu se uitau la nimic altceva. Nu conștientizau deloc prezența celorlalți.

La un moment dat, cînd interveni o pauză în conversație, Reeves spuse:

– Jordan, vreau să știu un lucru.

Tonul lui deosebit de serios o alarmă puțin.

– Da? întrebă ea pe un ton șovăitor.

– Știi cînd trebuie să coborîm de pe feribotul acesta?

Jordan izbucni în rîs. Începu și el să rîdă și o tinură tot așa, fericiți de simplul fapt că erau împreună. Ochii ei verzi erau plini de lacrimi de rîs cînd îi răspunse:

– La următoarea oprire coborîm. Trebuie să începem să ne strîngem lucrurile.

Coborîră pe pasarelă la braț, continuînd să discute într-o atitudine intimă. Jordan se uită din întîmplare în sus și îl văzu pe Henri, șoferul lui Helmut, care căuta cu privirile pe cineva prin mulțime. Se depărtă imediat de brațul care îi cuprindea umerii exact în momentul în care îi zări Henri.

– Doamnă Hadlock, am un mesaj pentru dumneavoastră de la domnul Eckherdt, spuse bărbatul în uniformă, într-o engleză poticnită, oprindu-se în fața lor. Domnul

Eckherdt mi-a spus să vă conduc acasă. A fost invitat de un partener de afaceri la un dineu în seara aceasta și dorește să-l însoțiți. A spus să vă îmbrăcați semioficial. O să vină să vă ia la șapte și jumătate.

În timp ce vorbea, îi însoțea prin mulțime către locul unde era parcată mașina. Acum ținea deschisă ușa din spate pentru ea și Reeves. Neștiind ce să facă, Jordan se întoarse către Reeves cu o expresie disperată și neajutorată pe chip. Plănuiseră să meargă la ea acasă după întâlnirea cu Helmut, căci ea nu avea nici un program pentru seara aceea. Acum ce să facă?

– Reeves...?

Ar fi vrut ca el să-i spună că totul e în ordine, că înțelege. Însă văzu că ochii lui, mai înainte luminați de rîs și bucurie, aruncau acum săgeți de gheață. Gura lui deveni o linie subțire, cum stătea acolo și o privea fix. Jordan își trecu nervoasă limba peste buze și spuse:

– Eu... trebuie să plec. Și... poate că deseară am să reușesc să stau de vorbă cu el. Eu...

– Nu contează, Jordan. N-are nici o importanță, spuse el pe un ton rece, dur. Înțeleg perfect.

Dar tonul lui lăsa să se vadă că nu înțelegea deloc. Era furios. Mușchii încordați ai feței confirmau acest lucru.

Henri făcu un pas înainte și se înclină ușor.

– Domnule Grant, trebuie să vă duc la birou la domnul Eckherdt, imediat, după ce o lăsăm pe doamna Hadlock acasă.

– Nu, mulțumesc, Henri, spuse Reeves, refuzînd

SANDRA BROWN

oferta. Dar nu se uita la șofer. Continua s-o sfredească cu privirile pe Jordan. Iau întotdeauna deciziile singur în ceea ce mă privește.

Fără să mai rostească un cuvânt, dar aruncînd o privire tăioasă către Jordan, Reeves își croi drum prin mulțimea de oameni care se străduiau să ajungă la feribot, înainte ca acesta să ridice ancora din nou.

6

Seara nu se mai termina. Dineul era oferit de un om de afaceri din Suedia și soția acestuia. În afară de Jordan și Helmut mai erau numai două alte perechi. Era privită ca o seară de socializare, dar era clar că motivele ei țineau de afaceri.

Imediat după ce se servi dineul într-unul din saloanele private de la Palace Hotel, grupul se retrase în apartamentul gazdei, acolo unde bărbații se așezară în jurul unei mese de joc și începură să discute condițiile unei fuziuni. Femeile, care nu aveau nimic în comun una cu alta, nici măcar nu vorbeau aceeași limbă, se așezară într-un cerc restrâns pe mobilele elegante și încercară să nu se plictisească de moarte una pe alta. Jordan avea numai cunoștințe rudimentare de germană, limba pe care o vorbeau celelalte, astfel că anumite nuanțe ale conversației îi scăpau. Dar n-o deranja deloc. Oricum, mintea tot nu-i stătea la această conversație stupidă.

Helmut strânse în cele din urmă mîna gazdei și se

pregăti să plece exact în momentul în care Jordan își amintea că nu mai rezistă nici o secundă în încăperea aceea. Divergențele afaceri ale lui Helmut nu o interesau. Ce ciudat că îi făcea pe Reeves să vorbească în după-amiaza aceea pe feribot despre cariera lui. Dorea să aibă o experiență împreună cu ea și se agățase de fiecare cuvânt al lui.

Acum se simțea plictisită, obosită și cumplit de nefericită ori de câte ori își amintea cât de supărat pășea Reeves când se despărțise de ea.

Șovăia între dezamăgire și furie. Timpul pe care îl petrecuseră împreună pe vârful muntelui și pe feribot fusese încântător. E drept că și ea regreta că această zi admirabilă nu putuse continua pînă seara. Nu putea nega faptul că Reeves Grant o excitase, o șocase chiar, scoțînd-o din atitudine ei, de regulă rezervată, și făcînd-o mai vulnerabilă, așa cum nu reușise nici un alt bărbat pe care îl cunoscuse pînă atunci.

Dar această susceptibilitate a lui îl făcea să fie periculos. Își aroga deja anumite drepturi asupra ei. Oare se așteptase să anuleze întâlnirea cu Helmut? Ca să satisfacă un capriciu al lui Reeves ar fi trebuit să-i spună lui Helmut că nu vrea să ia masa cu el și asta după ce el acceptase deja invitația și în numele ei?

Era furioasă, dar era greu de spus de ce anume. Era furioasă pe Helmut pentru că îi ordonase să joace într-un spectacol? Sau era supărată pe Reeves care presupusese că avea un drept asupra timpului ei? Sau poate că era supărată

pe ea însăși pentru că devenise dintr-o dată un fel de pion pentru doi bărbați foarte puternici și hotărâți – exact ceea ce își dorise că nu se va mai întâmpla *niciodată*? *Nici măcar din dragoste!*

În lift, Helmut începu să peroreze despre elementele pro și contra ale fuziunii și Jordan simțea că îi venea să urle. Ce-i păsa de tranzacțiile lui de afaceri? Nu însemnau nimic nici pentru ea, nici pentru viața ei. Până acum câteva zile, trăise liniștită cu foarte puține piedici în cale. Iar acum parcă toată lumea se întorsese cu susul în jos. Nimic nu mai era stabil. Totul era neclar. Deciziile ei nu mai erau concrete. Viața ei fusese aruncată în haos din momentul în care intrase în ea Reeves Grant.

Liftul se opri silențios la parter și Helmut o ajută să iasă afară. Tocmai o ajută să-și pună eșarfa când Jordan văzu bărbatul și femeia care intrau pe ușa mare din față.

Femeia, de vreo douăzeci și cinci de ani, avea părul roșu, era zveltă și strălucitoare. Avea picioare lungi și subțiri și purta, în mod șocant, pantaloni de satin verde subțire. O bluză largă de aceeași culoare, cu garnitură din monede, ascundea foarte puțin din sînii dezgoliți.

Țipătoare, își spuse Jordan. Da, în mod clar, țipătoare și fără gust.

În schimb, Reeves arăta splendid. Purta pantaloni de flanelă gri și un blazer bleumarin. Cămașa de mătase albă era descheiată pînă la jumătatea pieptului. Vîrfurile negre ale pantofilor ușori, marca Bally, se zăreau de sub dunga

SANDRA BROWN

pantaloniilor. Era îmbrăcat cu lucruri scumpe, dar destul de neoficial, de parcă ar fi vrut să spună: „puțin îmi pasă mie de tradițiile din Lumea Veche”.

Jordan simți imediat un nod în gât. Deși era supărată pe el, era la fel de furioasă și pe ea însăși că reacționa în felul acesta la masculinitatea lui incitantă. În timp ce admira hamele bine croite pe el, se gândea la trupul de sub ele și la modul în care aprinseseră în ea flacăra pasiunii.

Cei doi se îndreptau spre bar când Helmut îi zări:

– Reeves, strigă el peste capul celor din holul vestitului hotel.

– Da, e Reeves Grant, încuviință Jordan, sperînd zadarnic că vor putea să plece fără a fi văzuți.

Reeves întoarse brusc capul și fața îi fu luminată de un zîmbet dezarmant.

– Bună, Helmut, bună, Jordan.

Nu-și luă brațul din poziția în care strîngea ferm talia de viespe a fetei cu părul roșu.

– Modelele mele preferate. Ce faceți aici?

– Am fost invitați la un dineu, spuse Helmut.

– A, da. Reeves pocni din degete. Îmi amintesc că spuneai ceva în sensul acesta.

Minte, își spuse Jordan. Știa exact ce făceau aici. Nu o mai privise în ochi din momentul în care Helmut le atrăsese atenția.

– Vă rog să faceți cunoștință cu... ăăă... Diane? Da, Diane... ăăă...

Moffett, completă femeia și îi dădu lui Reeves un ghiont cu cotul în coaste, ca și cînd ar fi vrut să spună „Nesuferitule!” Jordan încheștă pumnii. Oare femeia asta n-ar putea să stea dreaptă? Chiar trebuie să se rezeme de Reeves?

Da, Diane Moffe, spuse Reeves și se uită la Jordan cu un licăr de triumf în ochi. Diane, ei sînt doamna Jordan Hadlock și domnul Helmut Eckherdt. Diane este practic vecină cu mine. Este din Los Angeles. Nu-i așa că am avut noroc să dăm unul peste altul în după-amiaza aceasta?

Jordan nu mai suporta să se uite la expresia de fericire de pe chipul lui și își mută privirile spre femeie, care i se părea foarte stupidă.

— Bună ziua, domnișoară Moffett, spuse ea cu o politețe rece.

— Bună. Îmi place rochia dumitale, răspunse femeia îndrăzneată.

— Mulțumesc.

Jordan era bucuroasă că își pusese această rochie, pentru că știa că o avantajează. Era o rochie neagră de satin, fără mîneci, cu un guler rulat, amplu, care cobora adînc peste piept. În talie era legată cu o centură roz, șocantă. Își ridicase părul la spate într-un coc lejer și cerceii cu diamante erau singura bijuterie pe care o purta, cu excepția inelului lui Helmut.

— Tocmai ne duceam să mai bem cîte un pahar înainte de culcare. Ne-ar face plăcere să veniți cu noi, spuse Reeves.

Jordan rămase aproape cu gura căscată în fața acestei

SANDRA BROWN

îndrăznei. Furia îi fierbea în piept pînă cînd sîmpăci
presiunea acesteia devenea dureroasă. Omul acesta nu avea
nici un pic de morală. Cum putea face așa ceva? Cum putea
să agățe altă femeie atît de curînd după ce o părăsise pe ea?
Sau așa era obiceiul lui? Ochii care nu se văd se uită? Și ea
numai cîteva ore în urmă avusese tupeul să facă pe înțeles.

– Jordan? Îăcu Helmut întorcîndu-se spre ea.

– Zău că nu mai pot, Helmut. Am avut o zi atît de
pînă, dimineața asta pe munte...

Vocea îi rămase suspendată în aer, cu o intonație de
regret. De fapt, amintirea momentelor de intimitate cu
Reeves, în cabina telefericului și pe vîrfurile muntelui, îi
aduseseră în gît un ghem de remușcări și nu mai putea să
articuleze nici un sunet.

– Vă rugăm să ne scuzați, Reeves, domnișoare Moffet,
spuse Helmut inclinandu-se spre ei. Se pare că doamna mea
este obosită. Mai bine am s-o duc acasă.

Zimbrul grănos și îi strînse mîna lui Reeves. Ridică
mîna lui Diane Moffet pînă în dreptul gurii și o sărută ușor.
Aceasta chicoti.

– Anunți, noapte bună, Helmut, noapte bună, Jordan,
spuse Reeves.

– Noapte bună, murmură Jordan și riscă să se uite la
ei. Fusese o mare greșeală. Buzele lui erau îndoit batjocoritor
și ochii lui rideau de ea. Era clar că spunea *Lașo!*

Ridică mîndră bărbia în timp ce pășea sub îndrumarea
protecționare a brațului lui Helmut. Dar simțea că i se rupsesse

urma în piept. Avusese dreptate tot timpul. Omul nu voia decât senzații tari. Noaptea petrecută împreună în timpul turului nu însemnase pentru el nimic mai mult decât distracția cu roscata de acum.

Jordan se prăbuși pe bancheta din spate a limuzinei și rămase tăcută tot drumul pînă acasă. Era uimită de propria reacție, de faptul că era atît de dependentă de el. Oare bărbatul acesta ajunsese să însemne atît de mult pentru el încît singurui gînd că este împreună cu altă femeie putea s-o aducă într-un asemenea hal de nefericire?

Nici în timp ce Helmut o însoți pe jos cîteva intersecții pe aleile înguste din orașul vechi, nu se simți în stare să vorbească. Iar el atribui oboselii tăcerea ei.

Dar în timp ce buzele îi rămîneau pecethuite, mintea îi lucra furioasă. Se certa cu sine însăși. Chiar că ar fi trebuit să-i spună acum lui Helmut că nu are intenția să se căsătorească cu el. O întrebare ceva mai devreme, în cursul serii, dacă își anunțase părinții despre logodna lor. Jordan îi răspunsese evaziv că în ultimele zile fuseseră foarte ocupați. Dar el dorea neapărat ca logodna lor să devină publică.

Totuși, nu avea energia necesară pentru o astfel de înfruntare. Nu credea că Helmut ar fi acceptat ușor refuzul ei. Ar trebui să facă față argumentelor lui și nu se simțea în stare. Cînd se va simți mai puternică, cînd va reuși să-l alunge pe Reeves din mintea ei, atunci o să vorbească cu Helmut. Pînă atunci...

Îndură cu stoicism îmbrățișările lui prin care îi ura

SANDRA BROWN

noaptea bună. Era un bărbat frumos și viril. Aventurile lui amănunțite erau foarte cunoscute. Dar de ce gura lui n-o excita deloc? Mișcările lui nu o atingeau cu aceeași forță blindă care exprimau pasiune și tandrețe în același timp. Când o cuprindea în brațe, trupul ei nu părea să se potrivească atât de bine cu al lui, cum se potrivea cu al Reeves, ca și când ar fi fost două creații ale aceluiași întreg.

După ce Helmut pleacă și începu să urce scările pe întineric, se născu în gând că nu simțea mai multă afecțiune pentru acesta. Nu-i arătasese niciodată altceva decât amabilitate. În secret o scâlpase și de o eventuală încurcătură cu acest bărbat lipsit de scrupule care era Reeves Grant. Ar fi trebuit să-i fie recunoștințoare lui Helmut pentru asta. Oare?

Când se urcă în pat, încercă din toate puterile să se concentreze asupra lui Helmut și a generozității lui. Zădărnice. Nu se putea gândi decât la Reeves cu femeia aceea. Dăte, agățată de braț. Oare acum o pipăia, o sărută? Oare buzele lui îi șopteau aceleași vorbe pe care i le murmurase și ei la început în timp ce făceau dragoste? Nu! Nu mai putea suporta. Nu să îndrăgostească dacă se mai gîndește cum face dragoste cu femeia aia. Trebuie să se gîndească la altceva.

La părinți ei. La magazin. La o ciocolată fierbinte. La orice altceva.

Reeves. Reeves. Reeves!

Și chiar în timp ce adormea, se mira cât de cald îi fusese în adăpostul brațelor lui, în pofida ceței reci de pe

- Aho, murmură ea amețită în receptorul telefonului. Acesta sunase de mai multe ori pînă să-și dea seama că nu are parte din visul ei. Pipăi după el prin întuneric, dînd jos și ceasul deșteptător pînă cînd reuși să-l apuce.

- Jordan? Dormeai?

- Bill? Jordan căscă cu gîndul la șeful ei de la Londra. Ea... dar cit e ceasul?

- Îmi pare rău, draga mea, dar am vrut să-ți telefonez și mai curînd ca să te felicit. Spune, fetiță dragă, ce veste mare! Aș vrea să-mi povestești o dată cum ai reușit manevra asta.

Deci greșea. Era totuși un vis. Habar nu avea despre ce vorbește șeful ei și de ce a sunat-o cu noaptea în cap ca să treze fel de fel de aiureli.

- Despre ce vorbești? întrebă ea, cu gura pe jumătate la receptor și pe jumătate în pernă.

- Haide, Jordan, păpușico, vorbești cu Bill. Am citit despre logodna ta în *Times*. Ce lovitură, Helmut Eckherdt! Și cînd e ziua cea mare? Sint invitat și eu la nuntă? Promit să mă port foarte frumos. N-am să mă îmbăt. N-am să vorbesc porcșos, n-am să mă scarpin nicăieri mai jos de talie, n-am să...

- Bill, îl intrerupse ea devenind brusc atentă. Spuneai că ai citit despre logodna mea cu Helmut în *Times*? Cînd?

- Aseară.

Jordan amuțise de uimire.

SANDRA BROWN

- Ești sigur? Vreau să spun, cum se poate una ca asta?
- Nu știu, iubito, dar uite aici, în pagina a treia, negre pe alb. Chiar acum mă uit la el și sînt cît de poate de trecut. Este un articol pe două coloane despre povestea ta de dragoste, completată cu cîte o biografie a ta și a lui. Autorul a insistat pe aspectul de Cenușăreasă din poveste - știu, frumoasa vînzătoare și frumosul prinț bogat.

Jordan își simțea gura uscată ca iasca și mîinile îi tremurau.

- Și... al cui este articolul ăsta?

- James Parker. Este reporter la UPI.

- UPI! strigă ea, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

Acum reportajul putea să facă înconjurul lumii și cu notorietatea de care se bucura Helmut probabil că așa se va întîmpla. Și spui că articolul discută despre mine în detaliu?

- Cît se poate de amănunțit. Copilăria, familia - știi, toate cheștiile astea.

Cînd Bill îi pomenise prima dată de articol, prin minte trecuse o umbră de bănuială. Acum, bănuiala se transformase în convingere. Cine altcineva știa despre familia ei? Cui îi mai dezvăluise ea recent detalii din viața ei? Cine o trăsese de limbă cu întrebări personale la care răspunsese fără nici un fel de rezerve? Pe cine cunoștea ea, o persoană implicată în jurnalism?

Reeves Grant.

Trebuie să închid, Bill, spuse ea repede și sări din pat.

Numai o clipă, iubito. Voiam să-ți spun să nu-ți faci griji pentru magazin. Înlocuitorul tău va veni în următoarele săptămîni.

Înlocuitorul meu! strigă ea și se lăasă din nou pe pat.

Înlocuitorul meu!

– Păi sigur că da, păpușico. Nu prea văd o soție de miliardar lucrînd ca vînzătoare într-o librărie, ce zici? Ai să călătorești cu avionul în toată lumea și...

– Bill, nu înțelegi, spuse ea, încercînd să-și recapete controlul, deși simțea că își pierde mințile. Nu mă căsătoresc cu Helmut Eckherdt. Nu mă mărit cu nimeni.

– Dar aici scrie că...

– Puțin îmi pasă ce scrie acolo! exclamă ea furioasă. Nu mă mărit cu el. Reportajul acesta este o greșeală. Mă întîlnesc cu el, asta-i tot.

– Dar atunci ce este cu uriașul diamant de la inelul de logodnă despre care se spune că îl porți?

Jordan își frecă fruntea cu palma, oftînd.

– Port un inel, dar...

– Păi atunci?

– Este... eu... O, la naiba, Bill, e prea greu de explicat. Te rog să mă crezi. Nu mă mărit, așa că poți să-l ții pe „înlocuitorul” meu la Londra. Acum chiar că trebuie să plec...

– Stai puțin, Jordan.

O oprise din nou. Îl auzi cum oftează profund, rău prevestitor, după care spuse:

– Nu e chiar așa de simplu. Bătrînul Bauerman mă bate la cap de cîteva luni să-i găsesc o slujbă pentru fiică-sa pe continent. S-a săturat de ceaiuri dansante și vînători și brusc i-a venit cheful să muncească. Nimic prea dificil, înțelegi, ceva ca s-o țină ocupată un timp. Cînd am citit articolul acesta despre tine aseară, mi-am zis că aceasta este slujba perfectă pentru ea, așa că i-am telefonat bătrînului și...

– Și i-ai dat fiicei lui locul meu de muncă, încheie Jordan fraza în locul lui.

– Păi, cam așa ceva.

– Cam așa ceva?

– Păi... ei bine, i-am promis locul tău.

Între cei doi se lăsă o tăcere grea. Jordan era stupefiată. Ceea ce îi spusese Bill acum nu putea fi adevărat și totuși era. Își pierduse locul de muncă în favoarea fiicei domnului Bauerman. Domnul Bauerman era proprietarul unei edituri și al lanțului de librării pentru vorbitorii de limba engleză la care lucra și ea. Lucrurile de felul acesta se întîmplau frecvent în lumea afacerilor. Dar nu lui Jordan Hadlock. Și o durea. Și totul numai din vina lui Reeves Grant.

– Ascultă, păpușico, îmi pare rău, dar...

– Nu contează, Bill. Acum trebuie să închid. Caută-mă mai tîrziu...

Fără să mai aștepte răspunsul lui, Jordan închise telefonul. Cîteva clipe lungi rămase pe marginea patului, cu mîinile tot pe receptorul telefonului, dorindu-și ca tot ceea

ce auzise să nu fi fost adevărat. Dar era adevărat. Anunțul unei căsătorii care nu va avea loc niciodată avea să fie publicat în toate ziarele din lume. Și fusese concediată.

În timp ce își revedea în minte consecințele trădării lui Reeves, o furie întârziată înlocui treptat uimirea. Strânse pumnii pînă cînd unghiile îi lăsară urme adînci în carnea palmelor.

— Ticălosul, șuieră ea.

Sări din pat, își aruncă de pe ea cămașa de noapte și scotoci repede într-un sertar căutînd o pereche de chiloți. Și-i trase în grabă și își puse apoi și o pereche de blugi. Smulse un pulover de schi de pe un umerăș din dulap și și-l trase peste cap. Își îndesă picioarele fără să le mai acorde dreptul de a purta ciorapi sau șosete într-o pereche de adidași.

Întră în baie și se clăti cu apă pe față și pe mîini, se spală pe dinți apoi se fardă superficial și își trecu la repezeală o perie prin părul des. Străbătu în fugă dormitorul, smulse o canadiană și poșeta și porni în fugă în jos pe scări. Închise ușa magazinului în spatele ei, după care o luă repede pe alee, în ceața cenușie a dimineții.

Taxiurile încă nu ieșiseră atît de devreme, astfel că fu nevoită să străbată toată distanța pe jos. Nu-i păsa. Furia ei hotărîită era un combustibil care o mîna tot mai repede cu fiecare pas. Respirația îi îngheța în aer, dar frigul n-o atîngea, în timp ce mărșăluia pe străzile din Lucerna.

Șirul de hoteluri aflate vizavi de faleza de pe malul lacului era tăcut și liniștit. Pe verande de spațioase din fața

SANDRA BROWN

lor nu era acum nici unul dintre oaspeții pe care îi puteai vedea ceva mai târziu în timpul zilei, sorbind din băuturi și admirînd priveliștea.

Holul hotelului Europa era pustiu, cu excepția a două femei de serviciu care lustruiau oglinzile și ștergeau praful de pe mobilă. Recepționarul pune în ordine fișele de înregistrare în momentul în care Jordan se apropie de biroul lui și își pune palmele pe suprafața de marmură netedă.

– În ce cameră stă domnul Reeves Grant? întrebă ea.

Recepționarul ridică sprîncenele întrebător și studie chipul răvășit și părul nepieptănat al femeii din fața lui.

– Ce doriți? întrebă ea într-o engleză cu puternic accent străin.

Reținerea din vocea lui o făcu pe Jordan să-și dea seama că trebuie să se arate mai binevoitoare.

– Știu că arăt înspăimîntător, spuse ea zîmbind, dar am condus toată noaptea ca să-i fac o surpriză. Este... este prietenul meu, adăugă ea pe un ton intenționat insinuant. Înțelegeți, nu-i așa?

Jordan își coborî genele lungi peste ochii cenușii și bărbatul oftă neputincios.

– Da... sigur că da. Păi... ia să vedem. Camera patru sute douăzeci și nouă. Să-l sun?

– Nu! spuse ea repede. Apoi lăsă capul în jos timidă și înghiți dezgustată nodul care îi rămăsese în gît. Vreau să-l iau prin surprindere.

Recepționarul zîmbi cu subînțeles. Era un adevărat romantic.

- Liftul este la dreapta, șopti el, de parcă ar fi fost conspiratori.

- Mulțumesc, îi aruncă ea peste umăr, căci traversa deja holul cu pași grăbiți. Când cel mai lent ascensor din lume ajunse, în sfârșit, la parter, intră și apăsă pe butonul etajului patru. În timp ce ascensorul urca, își repeta în minte ceea ce avea să-i spună.

Când ușile alunecară într-o parte și se deschiseră, Jordan se năpusti afară și porni ca o furtună pe coridor. Își dădu seama că o luase greșit, se răsuci pe călcâie și se repezi în direcția opusă, pînă ajunse în fața ușii.

Bătu în ușă fără nici un fel de sfială. Eco-ul se auzi pe tot coridorul îngust. O să se poată considera norocoasă dacă nu va mai scoate nimeni altcineva capul pe ușă să vadă cine face un asemenea zgomot cu noaptea în cap.

Ocupantul camerei 429 nu făcuse nici o mișcare, astfel că Jordan bătu încă o dată, și mai insistent. Apoi se auzi un foșnet de așternuturi și, dintr-o dată, Jordan își dădu seama că bărbatul s-ar putea să nu fie singur. Inima i se strînse ca bolnavă la gîndul acesta, dar în secunda următoare ridică încăpățînată bărbia în sus. Venise să-i spună exact ceea ce gîndește despre el și puțin îi păsa dacă avea musafiri.

Hotărîrea pe care o luase făcu din următoarea bătaie în ușă un adevărat tunet. De astă dată, auzi cum cineva murmură o înjurătură de partea cealaltă a ușii.

- Da? se auzi din spatele ușii, un fel de mormăit beligerant mai curînd decît un cuvînt.

SANDRA BROWN

- Deschide, spuse ea.

Urmă un moment de ezitare, apoi auzi cum zăvorul este dat la o parte și ușa se deschise. Reeves stătea în spatele ei și nu-l putea vedea.

Jordan împinse ușa și trecu pe lângă ea, aruncându-și imediat privirile spre pat. Era gol și răsuflă ușurată. Simțea cum i se încordează spatele când mai făcu câțiva pași în cameră.

- Intră, spuse el sec din spatele ei.

Jordan se răsuci pe călcâie și îl înfruntă cu privirile, înarmată cu indignarea demnă și intenția de a-l judeca atât de aspru încât să-l determine să-și ceară iertare.

Dar Reeves nu juca cinstit. Era în pielea goală.

Pe frunte îi atârneau câteva șuvițe de păr castaniu. Ținea mâinile ferm înfipite în șolduri, într-o atitudine arogantă. Pentru o femeie care se lupta pentru viața ei, fiind în același timp cumplit de atrasă de acest bărbat, Reeves era o provocare greu de înfruntat.

Nu se gândise nici o clipă că s-ar fi putut să-l întâlnească în felul acesta. Știa că probabil dormea, dar nu se gândise mai departe. Acum, motivația începea să se topească sub presiunea acestei forțe destructive care era masculinitatea lui dezarmantă. Părul de pe pieptul lui forma un model de-a dreptul hipnotizant pe care nu se putea opri să nu-l urmărească din priviri. Apoi se aduna într-o linie mătăsoasă subțire care dispărea în...

Picioarele lui erau lungi, subțiri, dar puternice. Emană

putere și bărbăție. Ce exercițiu jalnic avea să fie atacul ei. Cum ar putea să câștige? Probabil că lui i se pare acum o proastă, așa cum dăduse năvală peste el.

În timp ce ea se uita fix la el, Reeves căscă cu gura până la urechi și își acoperi sexul cu mîna. Această nepăsare o înfurie mai mult decît orice altceva și dădu să izbucnească cu toată forța. Dar înainte să poată rosti o vorbă, el i-o luă înainte:

– Nu crezi că te-ai aventurat cam departe? Nu ți-a spus mama ta că bărbații au tendința de a fi agresivi?

– Să te ia naiba, strigă ea. Cum ai putut să faci un lucru atît de dezgustător și demn de dispreț? N-am mai cunoscut pe nimeni în toată viața mea atît de lipsit de sensibilitate.

Reeves se uită o clipă la ea și în privirile lui se vedea ceva înrudit cu amuzamentul strălucind în ochii verzi. Trecu pe lîngă ea, își luă ceasul de mîna de pe noptieră, se uită se vadă ce oră e, apoi se așeză pe marginea patului.

– Oare ce am putut să fac ca să te supere atît de rău și atît de devreme în dimineața aceasta? întrebă el.

– O, te rog, nu mai fă pe nevinovatul. Știi foarte bine ce ai făcut. Trădarea ta nu este depășită decît de ambiția ta și mai dezgustătoare. Mi-am relatat în fața ta toată povestea vieții mele...

În timp ce ea se lansa în această tiradă, Reeves se lăsă pe spate rezemîndu-se de perne, ridică un genunchi și își puse mîna pe el, lăsînd-o apoi să atîrne lejer. Jordan își feri imediat privirile și spuse cu o voce nesigură:

SANDRA BROWN

Nu vrei să pui ceva pe tine?

Nu.

Esti un seclerat, îi aruncă ea întorcându-se din nou cu capul spre el.

- Eu? făcu el. Eu? Tu ești cea care ai venit dînd năvală în dormitorul meu la această oră atît de nepotrivită. M-ai smuls din pat. Eu nu dorm îmbrăcat. Așa m-ai găsit și deocamdată nu simt dorința să mă îmbrac.

- Ești indecent.

Ochii lui o examină de sus pînă jos și un zîmbet poficios i se aprinse în priviri.

- S-ar putea să ai dreptate.

Jordan scrișni din dinți, dar nu-i dădu satisfacția să-i onoreze cuvintele provocatoare. Cu un efort de voință, își smulse privirile de la goliciunea lui, își restructură gîndurile și întrebă:

- Cunoști un individ pe nume James Parker?

Reeves păru surprins de întrebarea ei, dar răspunse prompt:

- Da. Este reporter UPI la Londra.

- Și i-ai dat ieri telefon ca să-i povestești totul despre mine și Helmut. Rodul strădaniilor tale mînjește acum pagina a treia din ultima ediție de seară a ziarului *Times*. Dacă magazinul meu ar fi deschis duminică, aș putea să-ți vînd un exemplar, sfîrși ea sufocată de furie.

Bărbatul scutură din cap și își trecu șovăitor mîna prin păr.

Jordan, cu mi...

M-ai pus în mod intenționat să-ți povestesc despre mine ca să mă descoperi despre viața mea intimă. Ești un actor foarte bun, domnule Grant. Nu mi-aș fi închipuit niciodată că, de fapt, te documentai pentru articolul acesta.

Jordan...

- Aș fi preferat să-mi spui cinstit ce faci. Poate că aș fi fost chiar cooperantă. Nu era nevoie să mă convingi cu sărutări. Sau așa îți realizezi tu cele mai bune lucrări? Îmbinând utilul cu plăcutul?

Spre regretul ei, lacrimile îi inundaseră ochii și îi tulburau vederea. Și le șterse cu un gest furios. Reeves ridică mină ca să oprească următoarele ei cuvinte.

- Stai să ne lămurim, spuse el calm. Jim a scris un reportaj pentru *Times* despre tine, despre Helmut și despre logodna voastră și tu crezi că deține informațiile de la mine?

- Desigur!

- Dar nu i-am spus nimic, Jordan.

- Ba da, i-ai spus, strigă ea. Nu mă face să te urăsc și mai mult ca mincinos. M-am săturat de duplicitatea ta.

Reeves sări din pat și brațele lui o cuprinsă ca două mâini de fier înainte ca ea să poată face vreo mișcare.

- Să nu-mi ții mie predici despre duplicitate, șopti el printre dinți. Știi tu ce este duplicitatea? Duplicitate înseamnă o femeie care se giugiulește cu un bărbat, în timp ce este logodită cu altul. Și, între timp, pretinde în fața fraierului cu care se giugiulește că logodna nu este ceva real. Să nu mă

SANDRA BROWN

acuzi pe mine că joc teatru, Jordan. Tocmai tu, care ai putea să-i dai lecții lui Sarah Bernhardt.

Femeia încercă să se elibereze din strinsoarea lui fermă, dar eforturile ei nu reușiră nici măcar s-o slăbească.

– Nu sînt logodită cu Helmut. Știi foarte bine.

– Chiar știi? Spui că nu ești logodită cu el, dar e suficient să ridice un deget și te prezinți în pas alergător. Mie asta mi se pare ceva permanent.

– Nu vreau să-l fac să sufere, strigă ea. Vreau să fiu corectă. Dar, evident, tu nu știi ce înseamnă să fii corect, nu-i așa? Tu joci întotdeauna numai ca să câștigi. Joci pînă la sînge și nu contează cine sîngerează. Tot ce vrei este să te distrezi bine, să fii un fotoreporter bun și să faci un reportaj bun.

O ridică de pe podea, se răsuci cu ea în brațe și o aruncă pe pat. Se prăvăli apoi și el peste ea, fixînd-o pe toată lungimea corpului cu trupul lui. Îi țintui brațele cu mîinile de o parte și de alta a capului.

– Nu de la mine s-a aflat nenorocita asta de poveste, spuse el, subliniind fiecare cuvînt, în timp ce mîinile lui se adînceau tot mai mult în carnea încheieturilor ei. N-am spus nimic, adăugă el și o zgîlțîi ușor.

Ochii ei se deschiseră mari, temători și neîncrezători, dar bărbatul îi susținu privirile. Jordan își umezi buzele cu limba, apoi întrebă:

– Atunci cine...

– Oricine ar fi putut s-o facă. Aseară erau acolo

cincizeci sau șaizeci de persoane cînd le-ai rugat cu atîta naivitate să nu povestească nimănui despre logodna ta. Asta nu face decît să aște și mai mult bîrfele, Jordan. Ar fi putut să alimenteze reportajele cîtorva zeci de ziariști avizi de senzații.

Mîinile lui nu dădeau nici o șansă încheieturilor ei, dar sinceritatea ce radia din ochii lui o ținea captivă într-o strînsoare mult mai fermă.

– Dar Bill a spus că autorul știa atît de multe despre mine, argumentă ea. Ieri...

– Bine, dar la urma urmei nu știe și Helmut la fel de bine toate astea? Nu i-ai spus și lui puțin cîte puțin totul despre tine? Și el ar fi putut foarte bine să transmită povestea ta altcuiva. Și așa mai departe, pînă cînd a ajuns la un reporter talentat, care să țeară un reportaj inspirat în jurul ei.

Jordan rămase pe gînduri cîteva clipe și reflectă la ultimele cîteva luni. Ceea ce spunea Reeves părea să se lege. Oare îi spunea adevărul? Ca și cînd i-ar fi citit gîndurile, acesta spuse:

– Recunosc că eram furios ca un nebun ieri cînd am coborît de pe vas. Și mai știu că dovezile împotriva mea sînt incriminatoare. Dacă aș fi făcut-o eu, mi-aș fi asumat meritele – sau vina, de la caz la caz. Dar n-am făcut-o eu, Jordan. Îți jur.

Jordan deschise ochii și fu uimită de cît de verzi erau ochii lui priviți de atît de aproape. Iar pistruii care parcă apăreau și dispăreau fără încetare erau atît de aproape, încît ar fi putut să-i numere.

SANDRA BROWN

– Te-ai culcat aseară cu fata aia?

Întrebarea îi luă pe amândoi prin surprindere. Jordan nu avusese intenția s-o rostească. Îi scăpase fără voia ei o clipă. Reeves rămase mut de uimire, apoi dădu din cap și rîse încetitor.

– Cu parașuta aia? întrebă el plin de dispreț. E drept, că nu am dus chiar o viață de călugăr timp de treizeci și cinci de ani, dar trebuie să-mi acorzi mai multă încredere, Jordan, chicoti el. Am agățat-o aici la bar și am dus-o pînă la Palace. Helmut pomenise după întâlnirea noastră de la birou că aici va avea loc dîneul. Imediat după ce ai plecat, m-am descotorosit de ea. N-am auzit în viața mea o gură mai spurcată ca a femeii ăleia.

– Dar de ce ți-ai dat atît de multă osteneală?

Între timp, mîinile îi fuseseră eliberate și acum explorau intrigate modelul format de părul care creștea pe pieptul vîguros al bărbatului. El își mișcă ușor corpul și lăsă capul în jos.

– Tu ce crezi? o întrebă Reeves la ureche. Buzele lui rămaseră acolo ca să-i mîngîie lobul urechii.

– Voiai să faci gelos pe cineva? întrebă ea timidă.

– Te-ai prins.

– O, Reeves, oftă ea. Am venit aici gata să-ți scot ochii și acum...

Vocea îi rămase suspendată în aer în timp ce gura lui îi pipăia blînd gîtul.

– Ești prea rapid pentru mine. Nu pot să țin pasul cu

— Mă faci să mă înfurii, după aceea mă uimești. N-am mai
 cunoscut nici un bărbat ca tine. Ce o să mă fac cu tine?

— Am o idee, spuse el, ridicind capul și privind-o cu
 interes.

— Nu! exclamă ea și încercă să-l împingă la o parte.
 Când își dădu seama de inutilitatea încercării, începu
 să dea repede din cap dintr-o parte în alta, dar gura lui o
 țigărea fără milă.

— Reeves, ceea ce s-a întâmplat cu noi mai înainte...

— Nu se poate descrie în cuvinte.

— Da... Adică nu, nu asta am vrut să spun. A fost o
 greșală. Nu știu cum am putut eu...

Gura lui o închise repede pe a ei și o chinuia acum cu
 simțări mărunte la colțuri. Jordan încercă să continue să
 vorbească printre ele:

— Eu... nu putem... nu trebuie...

— Ba da, putem. Și trebuie.

— Nu. Nu vreau.

— Ești o mincinoasă. Mincinoaso!

În cele din urmă, Reeves se plictisi să se tot lupte cu
 ea și îi închise gura cu gura lui, prinzînd înăuntru orice cuvinte
 de așa-zis protest. Gurile lor se întîlniră cu o dorință îndelung
 refulată. Vîrfurile limbii lui se plimbă pe buzele ei întredeschise,
 chinuindu-le fără milă, după care trecu pe lingă ele și pătrunse
 în interiorul gurii ei, desfătîndu-se în deliciul acesteia.

Jordan nu accepta jocul în mod pasiv. Buzele lui se
 închiseră peste limba ei ca într-o capcană, pînă cînd începu

să geamă de plăcere. Se retrase în cele din urmă, dar numai ca să-i dea voie să respire. Jordan întoarse fața spre pernă în timp ce buzele lui se plimbau pe gâtul ei spre ureche, ca să-i aducă un omagiu.

– Reeves, șopti ea. Ador patul acesta.

– De ce?

– Pentru că mai păstrează căldura corpului tău. Miroase a tine.

– O, Doamne, gemu el.

Își înfășură brațele în jurul ei și se rostogoliră astfel îmbrățișați pînă cînd ea ajunse deasupra lui. Cu mâini dibace, îi scoase jacheta. Găsi marginea puloverului și i-l trase în sus peste abdomen și peste sîni și umeri, apoi i-l trase peste cap. Rîzînd împreună cu el, Jordan își eliberă mîinile din mîneci.

Reeves aruncă cît acolo îmbrăcămintea care îl stînjenea, desfătîndu-și privirile cu sîinii ei, care i se ofereau atît de ademenitor. Vîrfurile degetelor lui atinseră curbura superioare cu un gest aproape reverențios.

– Frumoși sîni, rosti el cu o voce profundă și șoptită. Mîinile îi alunecară spre exterior, îi cuprinseseră în căușul palmelor și îi ridicară în sus, bucuros de ceea ce îi umplea mîinile. Degetele mari mîngîiară blînd sfîrcurile maronii.

– Îmi place să mă uit la ele, spuse el în timp ce sfîrcurile se întăreau și se înălțau.

Jordan își arcui spatele și își sorbi plăcerea. O mîină o cuprinse pe după gât și o trase cu fața în jos spre el. Buzele

lui fierbinți i le supseră pe ale ei în timp ce cealaltă mână rămăsese pe piept cerîndu-i răspunsuri care îi tăiau respirația. La început, Jordan crezu că sentimentul de scufundare venea de la săruturile lui amețitoare, dar își dădu seama că el o lăsa din nou pe spate. Cînd capul ei ajunse pe pernă, gura bărbatului părăsi buzele ei și își făcu drum în jos, spre gît și piept. Sfîrcurile îi dispărură între buzele lui. Mișcîndu-și ușor obrazii, se adăpa din dulceața ei. Limba lui deveni un instrument îndrăzneț și neliniștit de senzualitate, ce o aducea la un nivel de excitare cum nu mai cunoscuse niciodată.

Tremura sub el.

– Jordan. Te doresc. Te-am dorit din momentul în care am plecat din apartamentul tău, în dimineata aceea de după furtună. Cel mai greu lucru pe care l-am făcut în viața mea a fost să te las în patul acela. Dumnezeuule, ieri te doream atît de tare că mă durea totul.

Se ridică pînă cînd fața lui ajunse deasupra chipului ei. Ochii i se înfîpseră în ochii ei și nu-i mai părăsiră în timp ce îi depărta ușor genunchii și se instala între coapsele ei. Se potriveau unul cu altul cu o coeziune de-a dreptul uluitoare.

– Uite ce bine se potrivește, șopti el.

– Da, spuse ea, și se mișcă și mai aproape de puterea dură care își cerea drepturile.

– Ah, Jordan, Jordan, ... ia-mă în tine.

Buzele lui se opriră posesive pe gura ei. Sunetul metalic al fermoarului era singurul sunet ce se auzea în cameră în timp ce se străduia febril să-i desfacă blugii. Apoi,

mîna îi alunecă blind pe pîntecele ei, trecu de buric și, în cele din urmă se strecură sub banda de dantelă a chiloșului. Pe pielea de mătase. Ca un mușchi moale. Apoi...

- Atît de moale. Atît de femeiesc. Am nevoie de tine, Jordan, oftă el. Și tu ai nevoie de mine. Acum.

Apoi o atinse cu precizie și ea se închise fără să vrea în jurul degetelor care o mîngîiau, gemînd aprobator.

- Da, Reeves, acum.

- Jordan, trebuie să știi....

Sunetul strident al telefonului îl întrerupse.

7

Reeves înjură furios cînd telefonul sună o dată și apoi încă o dată, și încă o dată. Amîndoi înghețară, uitîndu-se unul la altul. Jordan zîmbi resemnătă. Bărbatul ieși din ea și smulse receptorul din telefonul ce continua să sune.

- Grant la telefon, se răsti el. Apoi privirea i se întoarse spre ea, căci cel de la capătul firului se identificase.

- Bună, Helmut, spuse Reeves.

Jordan își acoperi fața cu mîinile și se rostogoli pe o parte. Suspină încet și nu mai scoase apoi nici un alt sunet.

- Nu, nu m-ai trezit, spuse Reeves. Eram sculat.

Lui Jordan nu-i scăpă sensul dublu al cuvintelor lui. Și nici nu s-ar fi putut. Tonul disprețuitor din vocea lui era intenționat.

Jordan se ridică în șezut la celălalt capăt al patului și începu să-și strîngă în grabă lucrurile de pe jos, trăgîndu-și puloverul peste cap. Fără să se mai uite la Reeves, își strînge la loc blugii și își trecu mîna tremurînd prin păr, însă fără a reuși să-l aranjeze.

SANDRA BROWN

Reeves îl asculta pe Helmut. Jordan se duse către fereastră și se uită afară, cu ochi care nu vedeau nimic, la apa lacului ce începuse să strălucească acum sub primele raze ale soarelui. Apucă strâns în mână cordonul draperiei când îl auzi pe Reeves întrebând:

– Ai încercat să dai de Jordan?

Aceasta se răsuci și întâlni privirea lui din partea cealaltă a camerei. Reeves ținea receptorul la ureche și făcu o pauză, întrebând-o prin semne ce să spună. O privire la fața ei descompusă îi fu de ajuns. În profunzimea ochilor ei cenușii văzu cum îl implora să nu-i spună lui Helmut că este acolo. Buzele i se strînseră trasînd o linie a amărăciunii, dar vocea îi rămase rece când răspunse:

– Nu, probabil că încă nu s-a trezit.

Ascultă în timp ce se uita la Jordan, cum stătea acolo nemișcată lîngă fereastră.

– Admirabil. Unde ne întîlnim?... Foarte bine... peste o oră e perfect... Da. Pe curînd.

Reeves rămase cu receptorul la ureche încă mult timp după ce Helmut întrerupsese legătura și o străpungea pe Jordan cu privirea lui implacabilă. Apoi, aruncă receptorul dintr-o mînă în alta și îl puse la loc.

Se aplecă și îi culese jacheta de pe podea, apoi se duse spre ușă. Se opri acolo în picioare, cu o mînă în șold și cu cealaltă întinsă ținînd jacheta.

Jordan înțelese aluzia deloc subtilă. Bravînd, ridică bărbia în sus și păși către el. Cînd ajunse la cîțiva pași de

ușa, bărbatul îi aruncă jacheta cu atîta furie, încît trebui să ridice repede mîinile ca s-o prindă.

– Logodnicul tău dorește să mergem astăzi pe munte, spuse el accentuînd cuvintele. Îți sugerez să te furișezi repede acasă și să aștepti telefonul lui ca o fetiță cuminte, căci te va chema peste aproximativ douăzeci de minute. Gentleman, ca întotdeauna, te mai lasă să dormi cîteva minute.

Tonul lui batjocoritor o rănea profund și fără să vrea, lăsă capul în jos. Dar el încă nu terminase.

– Ne vedem peste aproximativ o oră. Trebuie să ne întîlnim aici, în fața hotelului.

Jordan trecu pe lîngă el, iar cînd puse mîna pe clanță, Reeves adăugă:

– Să nu uiți să te prefaci că ești somnoroasă și surprinsă cînd o să-ți telefoneze.

Jordan îi aruncă o privire furioasă și deschise larg ușa. Aproape că ajunsese în coridor, cînd el o apucă de cot și o răsuci spre el.

– Cît despre faptul că m-ai trezit din somn, vreau să-ți spun că ești cu mult mai bună decît o ceașcă de cafea fierbinte.

Insulta usturătoare fusese rostită cu dispreț. Înainte să poată răspunde ceva, Reeves o împinse afară și trînti ușa în urma ei. Se grăbi să ajungă cît mai repede acasă. Recepționarul cel amabil era ocupat cu un client care tocmai pleca, așa că nu observă cînd Jordan trecu furișîndu-se pe lîngă biroul lui și ieși din hotel.

Gîfîind şi umilită, ajunsese acasă exact în momentul în care telefonul începuse să sune. Cuvintele lui Reeves îi răsunară în minte obsedant cînd apucă receptorul şi spuse o voce clară:

- Bună dimineata.
- Iubita mea, te-ai trezit deja?

Se simţi uşurată şi cu conştiinţa ceva mai împăcată pentru că putu să-i răspundă sincer, nefîind nevoită să minimeze.

- Da. M-am trezit de mult. A telefonat Bill despre excursie pe munte.
- E admirabil, spuse ea entuziasmată.

- Exact așa a spus şi Reeves.
O, Doamne. Așa a fost? Da, spuse exact acelaşi cuvînt.

- Crezi că poţi să fii gata pe la ora nouă? întrebă Helmut. I-am spus lui Reeves că ne înfîinim toţi la Europa. Te superi dacă te rog să vii pînă la Europa singură?

Ținînd seama de faptul că tocmai străbătuse în minima zoricilor distanța pînă la hotel, aproape că îi veni să izbucnească într-un ris isteric.

- Nu, cituși de puțin, reuși ea să rostiască nimer de calm.

- Atunci, ne vedem acolo, draga mea. Închise telefonul brusc, așa cum făcea întotdeauna.

Jordan începuse să se îmbrace mecanic. Își păstră blaga pe care îi avea deja pe ea, dar îi vii în ghețele pe care și le

imediat după ce venise la Lucerna. Excursiile pe

erau foarte la modă.

Se dusese la baie și își trase peste cap puloverul de schi. Erau plini de pete roșii în locurile unde barba tepoasă îi erașă. Văzîndu-le, încercă să-și cheme în minte un sentiment de furie. Dar, spre rușinea ei, simți că se simțea un sentiment de furie. Dar, spre rușinea ei, simți că se simțea un sentiment de furie. Dar, spre rușinea ei, simți că se simțea un sentiment de furie.

Și fara ei arăta că făcuseră dragoste. Buzele ei pline de agresivității lui masculine.

Și fara ei arăta că făcuseră dragoste. Buzele ei pline de agresivității lui masculine.

Cînd termină, își strînse părul într-o coadă de cal. Își puse apoi botărița un surien, o bluză cu nasturi și guler răsfrînt și un pulover bleumarin cu decolteu în V. Nimic din înfrîngerea ei nu-i sublinia feminitatea. Era tot ce putea găsi de felul acesta în garderoba ei.

Într-o zi a promisese să fie senină și caldă. Își lăsa canadana cu blană acasă și luă o scurtă de flanelă căpșoasă. După ce își mai puse cîteva articole de toaletă în rucsac, își spuse că este gata.

Porni pe jos spre hotel și observă că se întindea circulația pe străzi. Helmut și Reeves o așteptau pe verandă, așezați în fotolii confortabile și sorbind din cafea.

Ochii ei îngrijorati se îndreptară spre Reeves, în timp

SANDRA BROWN

ce Helmut o îmbrățișa cu un gest foarte familiar. Măsură bună dimineata și trecu stînjinită prin fața lui

– Ești supărată pe mine. Afirmatia neapăptată a lui Helmut nu era o întrebare.

– Cum? făcu ea nedumerită

– Pentru logodna noastră. Secretul a ieșit la ... draga mea. Este în toate ziarele de pe continent, poate și în America. Îmi pare rău. Se pare că unul dintre oaspeții mei nu a reușit să păstreze secretul. O luă de mină împăciturii

Jordan îndrăzni să arunce o privire la Reeves, dar acesta era preocupat de ștersul lentilelor cu mai multă răbdare decît ar fi fost necesar.

– Eu...

– Sper că nu ești prea furioasă, o întrerupse Helmut. În ceea ce mă privește, sînt încîntat că lumea știe acum că îmi aparții.

Declarația lui șovinistă cu privire la posesie o irita, dar nu voia să facă o scenă cu Reeves de față, așa că se mulțumi să spună:

– Păi, oricum răul e făcut.

Helmut îi luă mîna și o sărută în palmă. Apoi, se îndreptă și întrebă:

– Vrei să mănînci ceva, draga mea? Avem timp herechet. Cei de la bucătărie ne pregătesc un prînz la pachet.

– Numai o ceașcă de ciocolată fierbinte și un croasant, spuse ea, aruncîndu-și rucsacul pe un scaun de lîngă Reeves și așezîndu-se apoi pe un altul.

În timp ce ea ciugulea din micul dejun, cei doi bărbați

... și începură să discute argumentele pro și contra
... creșterii la prețul petrolului anunțate de OPEC. Jordan
... de ocazie ca să-l cerceteze cu privirea pe Reeves fără
... să fie observată. Acesta purta o pereche de pantaloni scurți
... de piele. Peste șortul din piele de căprioară își pusese un
... pulover tricotat pe andreele mari. Purta chiar și șosete verzi
... până la genunchi, în ton cu tivul pantalonilor de piele și
... ghete de munte maro cu șireturi roșii. Peste cutia camerei lui
... de fotografiat se afla o jachetă de vint de un galben strălucitor.
Era cât se poate de chipeș. Briza dimineții care sufla dinspre
... lac îi răvășea ușor părul des care strălucea în soare. Stringea
... din pleoape din cauza strălucirii apei lacului și ochii lui erau
... umbriți de gene dese, arcuite.

Se trăgea absent de lobul urechii în timp ce asculta
cu atenție ceea ce spunea Helmut. Își dădu seama pe
neasteptate că îl iubea.

Sigur că așa ceva nu era cu puțință. Bărbați atât de
plini de viață și de atrăgători ca Reeves existau numai în
filme. Nu se împiedicau intrând în viața vânzătoarelor. Dar ei
intrase. Numai că nu se împiedicase. Intrase în viața ei
impetuos, cu furia unei furtuni. Își dădu seama că și acum
mai continua să-l privească și că îl iubise din primul mo-
ment în care îl văzuse. Altfel nu ar fi putut face ceea ce făcuse
în noaptea aceea.

Pentru ea, nu era un lucru oarecare să se culce cu el.
Făcuse acest lucru datorită unui sentiment puternic în care
acum recunoștea iubirea. Dacă Helmut nu ar fi telefonat de

SANDRA BROWN

dimineată, ar fi putut fi încă în pat cu Reeves în momentul acela.

Dar pentru Reeves era altceva. El nu era motivat de nici un fel de sentiment. Sigur, considera că Jordan este atrăgătoare. Și, evident, dorea să facă dragoste cu ea. Dar când va pleca de la Lucerna pentru un alt proiect, o va înlocui rapid cu o altă femeie, din alt oraș, din altă țară, de pe alt continent.

Jordan nu era deziluzionată. Baloanele, oricât de frumoase ar fi, se sparg ușor. Castelele de nisip sînt luate de maree. Reeves o va părăsi și atunci ce se va întîmpla cu ea? Fără Helmut, căci va trebui să-i spună foarte curînd că nu se desăătorește cu el. Și fără serviciu. Oricît de mult ar fi împatizată-o Bill, o să aibă grijă de propriile interese pe lângă omnul Bauerman.

Și fără Reeves.

Lacrimi fierbinți îi ardeau acum ochii și întoarse capul spre lac, unde strălucirea puternică a razelor în oglinda apei puteau oferi o scuză pentru faptul că se freca la ochi. Nu putea să-l lase pe Reeves să observe că plînge. Trebuia să-și încordeze toate puterile împotriva lui, chiar dacă era dificil, căci nu putea fi imposibil. Reeves nu putea nici măcar să ghicească cum se simte ea. Probabil că atunci cînd își va aminti de ea, le va spune prietenilor, că da, era frumoasă, dar cam „ușurică“, dar nu va putea niciodată să le spună că era o proastă.

Tresări vinovată cînd Helmut îi rosti numele:

– Ai terminat? întrebă el arătînd către croasantul acum rece și către ceașca încă plină cu ciocolată.

– Păi... da. Nu prea mi-a fost foame.

– Atunci hai să mergem.

Helmut luă coșul pe care îl aduseseră cei de la hotel și o luă înaintea lor pe scară către limuzina care îi aștepta.

– Jordan, n-ai spus nimic despre costumația lui Reeves. Arată ca unul de pe-aici, nu-i așa? întrebă Helmut.

Jordan se uită la Reeves ca și cînd l-ar fi zărit atunci pentru prima oară.

– Da, așa este, răspunse ea repede.

Reeves zîmbi.

– Ieri am fost la cumpărături și m-am ales cu astea. Arată spre pantalonii scurți de piele. Sper să nu-mi înghețe genunchii.

Zîmbetul lui era atît de copilăresc, încît inima lui Jordan tresăltă și fata uită imediat de decizia pe care o luase de curînd. Se uită în jos, la picioarele puternice și zvelte, cu mușchii bine conturați. Genunchii lui erau acoperiți de un păr negru, aspru. Își aminti că îi sărutase în noaptea aceea ploioasă pe care o petrecuseră împreună. Îngenunchease alături de el, aplecată deasupra lui. Părul i se răsfrase pe coapsele lui. El apucase mătasea lui aurie în mînă și îi spusese ce senzație plăcută îi dă pe piele. Obrazul ei se odihnise pe coapsa lui.

O căldură insuportabilă îi scălda tot trupul cînd ridică privirile către chipul lui Reeves. Probabil că își amintea și el

SANDRA BROWN

același episod, pentru că ochii îi aruncau săgeți de foc. Ostilitatea din dimineața aceea dispăru și își zîmbiră unul altuia la amintirea secretului care îi unea.

Și apoi, în timp ce Reeves se uita la ea, privirea radioasă din ochii lui Jordan se stinse. Zîmbetul ei se transformă într-o grimasă tristă, apoi dispăru de tot. Întoarce repede capul. Cutia lui cu aparatul de fotografiat, rucsacul ei și coșul pentru picnic fură plasate în portbagajul mașinii și se urcară toți trei pe bancheta din spate. Henri îi lăsă într-un loc de unde începea o pîrtie nu foarte abruptă și plină de iarbă.

– Nu e un urcuș prea greu, zise Helmut amabil.

Și, într-adevăr, nu era deloc greu, chiar așa cu bagajele pe care le cărau. Erau familii cu copii mici care urcau pe munte, bucurîndu-se de ziua caldă de duminică. Îndrăgostiții, preocupați mai mult unul de altul decît de frumusețea muntelui, urcau înlănțuiți, ținîndu-se de talie. Cîțiva adolescenți se jucau cu o minge de fotbal. Cînd se rostogolea în jos, unul din ei o arunca din nou în sus și tot așa mereu. Părea un efort epuizant și Helmut remarcă acest lucru.

Continuară să urce încă vreo două ore, odihnindu-se periodic pînă cînd ajunseră la un platou de la marginea exploatării de cherestea și hotărîră că este locul ideal pentru a pune masa. Helmut adusese o pătură din portbagajul mașinii și o întinse acum pe iarba care își mai pierduse ceva din verdele ei crud, datorită toamnei tîrzii.

Jordan își dădu jos rucsacul și îl așeză pe pămînt.

Reeves depuse și el cutia aparatului de fotografiat în apropiere, după ce scosese aparatul Nikon. Se trînti pe cuvertură, dar nu într-o postură relaxată. Începu să facă instantanee cu Helmut și Jordan, cu peisajul montan ca fundal.

Se odihniră o clipă, flecărind și tachinîndu-se reciproc pe tema lipsei lor de antrenament și de rezistență, apoi Jordan începu să desfacă pachetul de mîncare. Alunga două perechi de mîini nerăbdătoare ce goleau farfuriile imediat ce ea reușea să le umple, cînd doi tineri îmbrăcați în șorturi de alergare se apropiară de ei. Purtau ghete de munte, ceea ce distona cu îmbrăcămintea ușoară pentru alergat. Unul dintre ei trase adînc aer în piept și îl întrebă pe Helmut în germană:

– Sînteți domnul Eckherdt?

Helmut se ridică în capul oaselor din poziția aproape culcat în care stătea și răspunse afirmativ. Tînărul băgă mîna în cureaua de la brîu și scoase un plic puțin șifonat și pătat de transpirația lui sănătoasă. La privirea mirată a lui Helmut, tînărul se grăbi să explice:

– Șoferul dumneavoastră mi l-a dat. Eu sînt alergător de maraton și acum mă antrenez. Cînd a văzut că mă îndrept înapoi, m-a rugat să vă găsesc și să vă dau asta.

Aruncă o privire către tovarășul lui, care confirmă dînd din cap.

– Mulțumesc, spuse Helmut, băgă mîna în buzunarul pantalonilor, apoi strînse mîinile celor doi tineri, punîndu-le fiecăruia în palmă cîte o bancnotă.

SANDRA BROWN

– *Danke schön*, spuseră ei în cor, apoi plecară din nou în cursă.

Helmut deschise plicul și citi mesajul scurt. Înjură în șoaptă, apoi spuse:

– Vă rog să mă iertați amândoi, dar trebuie să mă întorc în oraș. Unul din avioanele companiei noastre a dispărut undeva, deasupra Canadei. Trebuie să fiu la birou când vor începe să sosească veștile.

– Bineînțeles, spuse Jordan și se ridică grăbită să împacheteze, punând lucrurile înapoi în coș.

Helmut o apucă de amândouă mâinile și o opri.

– Nu, Jordan. Mă simt destul de stîmjenit și așa. Nu vreau să vă stric ziua și vouă. Tu și cu Reeves stați aici și bucurați-vă de picnic.

– Dar, Helmut... încercă ea să obiecteze.

– Nici unul dintre voi nu mă puteți ajuta cu nimic, draga mea. Nici eu nu pot face de fapt nimic. Dar trebuie să fiu acolo în cazul în care previziunile cele mai sumbre se dovedesc a fi adevărate.

– Dar...

– Insist. Reeves, bucură-te de ziua aceasta. Aș fi vrut să nu fiu nevoit să fug de lângă voi în felul acesta.

– Nu-ți cere scuze, Helmut. Sper că totuși avionul și echipajul vor fi găsiți în stare bună.

– Și eu la fel, murmură Jordan.

Helmut o sărută moale pe gură și spuse:

– Am să încerc să te mai sun deseară, dacă am să pot, draga mea.

— Voi avea eu grijă să duc coșul înapoi la Europa și am s-o conduc pe Jordan acasă, spuse Reeves.

— Mulțumesc, prietene.

Helmut se întoarse și, cu gândul la treburile lui, începu să coboare repede panta muntelui și dispăru curînd în spatele pinilor.

Jordan se uită în urmă după silueta ce se îndepărta, conștientă de faptul că rămăsese din nou singură cu Reeves în ceea ce s-ar fi putut numi o excursie romantică. Și Reeves era conștient de izolarea în care se aflau. Tensiunea dintre ei era aproape palpabilă. Fetei îi era frică să-l privească în ochi, nefiind în stare să ghicească în ce dispoziție sufletească se află. Dar el puse capăt suspansului:

— Ei bine, femeie, apucă-te de treabă, că mor de foame, spuse el, și deschise din nou capacul coșului.

— N-ai auzit de emanciparea femeii? se răsti ea.

— Ba da. A cui a fost ideea asta timpită? făcu el.

Apoi o ajută să desfacă coșul. Spre marea lor delectare, ideea lui Helmut despre picnic era cît se poate de generoasă. Borcănele cu capac de argint în care se aflau pateu, caviar, somon afumat și stridii afumate. Mai era și un pui fript, rece, dezosat și degresat. Și mai erau tot felul de bunătăți, murături, măsline, ouă, fructe. În șervetele de in erau împachetate cîteva felii de pîine cu coaja neagră și miezul auriu. Aveau brînză și unt foarte rece, o cutie de bomboane de ciocolată și mai multe feluri de pateuri și fursecuri pregătite pentru desert. Mai era o sticlă de vin

SANDRA BROWN

german alb, o sticlă de coniac, precum și un termos cu cafea fierbinte, fixate într-o parte a coșului, ca să nu se răstoarne. Pe fundul coșului erau împachetate cu grijă farfurii de porțelan, șervete de în și tacâmuri de argint.

– Dumnezeule mare, exclamă Reeves. Cîți oameni voia să hrănească?

– Ceea ce nu înțeleg este cum de l-a cărat pînă aici, sus. N-am avut nici cea mai mică idee că este așa de greu. Dar tu?

– Nu. Dar mă bucur că nu m-a rugat să-l ajut!

Mîncară pe săturate. Băură aproape tot vinul, dar Jordan îi propuse lui Reeves să pună dopul înapoi, căci altfel riscau să meargă de-a berbeleacul în jos. Jordan făcu ravagii în cutia cu bomboane de ciocolată elvețiană. El mîncă două prăjituri, lingînd umplutura dulce de pe degete.

Dar abia dacă se cunoștea unde mîncaseră, așa că împachetară totul cu multă conștiinciozitate înapoi în coș. După ce terminară, Jordan se ridică și se întinse.

– Trebuie să mă plimb puțin ca să dau jos ce am mîncat.

– Bună idee, spuse el. Și eu voiam să mergem ceva mai sus.

– Și cine duce coșul? întrebă ea.

El se uită în jos spre el strîmbîndu-se, căci știa că nu se ușurase prea mult cu cît mîncaseră ei.

– Putem să face o înțelegere, spuse el. Dacă duci tu cutia aparatului de fotografiat, duc eu coșul.

Perfect, spuse ea.

Ești sigură? E destul de greu.

Ei bine, rucsacul meu nu e greu. Nu cred că o să am probleme.

După ce își puseră bagajele în spate și le ajustară cât mai confortabil, porniră din nou să urce muntele. Iarba ceda treptat terenul unui sol mai pietros, deși erau încă în zona împădurită și panta nu era foarte abruptă. Mai erau și alți excursioniști în fața lor, deși cei mai mulți rămăseseră pe platoul de jos.

– Ai făcut vreodată alpinism la modul serios, Reeves? întrebă ea gîfîind în timp ce urca alături de el.

– Glumești? Reeves îi aruncă o privire sumbră.

Jordan rîse.

– A, da. Am uitat de frica ta de înălțime.

– Cine se atîrnă de coasta muntelui fără nici o noimă, după părerea mea e nebun.

– Dar asta nu te deranjează, sublinie ea.

– Nu. Ce facem acum nu seamănă cu cățărutul acela cu frînghii și crampoane cînd pipăi cu piciorul în neștire ca să găsești un sprijin... Dumnezeuule, mă trec fiori numai cînd mă gîndesc.

– Poate te trec fiori pentru că se face tot mai frig, observă ea. Cred că o să-mi pun jacheta pe mine. Jordan așeză cutia aparatului de fotografiat pe o piatră și își dădu jos rucsacul. Își scoase din el jacheta și se înfodoli în ea.

– Nu vrei să-ți pui canadiana?

SANDRA BROWN

– Nu. Puloverul acesta e ca un cuptor. Mi-e destul de cald.

Porniră mai departe, tot mai sus și mai sus, vorbind tot mai puțin ca să-și cruțe respirația, ce devenea tot mai greoaie cu cât urcau mai sus.

– Cred că... trebuie... să mă odihnesc..., spuse ea printre gîfîieli.

– Bună idee, consimți el, și se prăbuși, practic, sub un pin. De fapt, eram gata să mă opresc de acum douăzeci de minute, dar imaginea mea de bărbat feroce ar fi fost deteriorată în mod ireparabil dacă aș fi strigat piua înaintea ta.

– E nevoie de ceva mai mult ca imaginea asta a ta de macho să fie pusă în pericol.

În secunda în care cuvintele i se desprinseseră de pe buze, își dori să nu le fi rostit niciodată. Nu făcea decît să recunoască cât de mult se simțea atrasă de el. Roși furioasă cînd Reeves ridică, fără să vrea, o sprînceană și se uită la ea.

– Nu mai spune! o tachină el. Mai povestește-mi despre asta.

– Nici gînd, ripostă ea sec. Și așa ești prea încrezut.

Continuînd să zîmbească fără să fi fost deloc afectat de replica ei tăioasă, Reeves se ridică, scoase pătura din coș și o întinse sub copac.

– Hai să ne odihnim puțin înainte să coborîm.

Jordan se așeză pe pătură și se rezemă de trunchiul copacului, oftînd obosită, dar mulțumită. Reeves nu-i ceru permisiunea să se întindă pe spate cu capul în poala ei.

- Noapte bună, spuse el și închise ochii.
Jordan își dresă vocea zgomotos:

- Domnule Grant!

Acesta deschise un ochi și se uită în sus la ea prin
pădurea de gene.

- Cine a stabilit aranjamentele pentru dormit? în-
trebă ea.

- Am dreptul la cea mai confortabilă poziție, spuse
el. Am dus povara cea mai grea.

- Dar tu ești mai puternic. Ești bărbat și eu sînt femeie.

- Asta am observat și eu, spuse el alene și privirile îi
coborîră pline de înțelesuri către sînii ei.

Jordan se întoarse repede la subiectul anterior:

- Trebuie să fac doi pași pentru un pas al tău. Ai
picioarele mai lungi.

- Dar ale tale sînt mai moi și mai frumoase.

Își puse mîna sub ceafă, se strecură pe sub haină și îi
prinse gamba relaxată în mînă. Mușchiul delicat de sub
degetele lui se contractă imediat.

- De fapt, ești moale și bine făcută peste tot.

Tîmplele lui Jordan începură să se zbată din cauza
pulsului accelerat. Aruncă o privire grăbită în jur, apoi
nemaiputînd să reziste tentației, se aplecă spre el.

- Anatomia mea nu este cel mai potrivit subiect de
discuție, spuse ea înțepată.

- Ba eu cred că este. De cînd mi-ai deschis ușa în
noaptea aceea și m-ai invitat să mă adăpostesc de ploaie,

SANDRA BROWN

anatomia ta a fost singurul subiect pe care l-am avut în cap și am fost incapabil să-l scot de acolo.

– Asta e foarte nesănătos.

– Ohoho! Ba mă faci să mă simt foarte sănătos. Și chiar foarte tare. Uneori chiar stînjenitor de tare...

Jordan își prinse buza de jos cu dinții și se uită din nou în altă parte. Nu-l lăsa să-ți vorbească în felul acesta, își ordonă ea. Ridică-te. Pleacă de aici. Fugi. Atunci, el rîse și îi prinse mîna, sărutîndu-i palma la început repede, apoi din ce în ce mai lunguros. Intențiile ei de împotrivire sau de fugă se topiră rapid sub apăsarea dulce și persuasivă a gurii lui.

Privi din nou în jos cum îi frămînta degetele fragile de la încheietură și simți din nou că se topește de dragoste.

– Reeves? șopti ea.

Tonul moale ale vocii ei îi atrase atenția mult mai mult decît dacă ar fi tipat la el.

– Da? întrebă el, ridicînd privirile spre ea.

– N-am putut să te las să-i spui lui Helmut că sînt la tine în cameră. Înțelege, nu-i așa?

Reeves oftă și mormăi:

– Da. Atunci eram furios, dar... Rămase cu privirile pierdute în zare un timp, după care se uită din nou la ea. Omul mi-a spus acum cîteva minute „prietene“.

Făcea o mică concesie. Încerca să-i spună că înțelege sentimentul ei de loialitate. Își schimbă poziția și se ridică într-un cot ca să se uite la ea.

– Jordan, te rog ca măcar astăzi să nu mai vorbim despre Helmut. Bine?

– Reeves...

– Te rog! Numai astăzi. Mîine o să mai vedem.
Pentru el era ușor de vorbit. Putea să-și facă bagajele și să plece. Fără sentimente de vinovăție, fără remușcări, fără regrete. Dar ea... Nu putea rezista rugăminții mute din ochii lui.

– Foarte bine, se auzi ea spunînd cu voce tare, în timp ce prin minte i se perindau răspunsuri contradictorii.

Reeves întinse mîna pe la spatele capului ei și trase de bentița care îi ținea părul în coadă de cal. Eliberat, părul îi căzu pe față și pe gît. Reeves zîmbi și își puse din nou capul în poala ei.

– Sărută-mă, spuse el.

Zarurile erau aruncate.

Jordan nici nu se gîndea să refuze. Se aplecă peste el și își lipi buzele de ale lui. El nu se mișcă. Nici nu acceptă și nici nu respinse sărutarea ei, mulțumindu-se pur și simplu să stea întins acolo. Îi arunca o provocare pe care ea nu avea de gînd s-o ignore.

Mîna ei se mișcă apoi în jos pe mușchii tari ai pieptului pînă își croi drum pe sub puloverul gros de lînă. Trecu sub cureaua de la pantaloni și mîngîie pielea caldă, vibrantă. Se jucă apoi cu părul creț de pe piept, după care coborî și înveli în palmă conturul masculin masîndu-l puternic.

Buzele ei se despărțiră ușor și îi acoperiră fața cu săruturi atît de ușoare, că ar fi putut doar să-și imagineze că i le dă. Cu ochii închiși, nu putea spune unde va cădea

SANDRA BROWN

următoarea sărutare ușoară ca un fulg. Îl sărută pe temple, pe sprâncene, pe gene, pe pleoape, pe obraji, pe linia dură a maxilarului. Dar se mișca fără o ordine anume, așa că fiecare sărutare era un dar neașteptat. În cele din urmă, își făcu drum înapoi, către gura lui. Văzu că buzele lui îi formează numele ei.

Limba ei, caldă și umedă, mângâie buza lui de jos și se îndreptă spre colțurile gurii ca să se relaxeze. În același timp, vîrfurile degetelor găsiră un sfîrc cald și dur în părul de pe piept și îl mîngîiară pînă ce acesta se întări. Reeves gemu de plăcere în timp ce limba ei cerea intrare în gura lui.

Și, în cele din urmă, bărbatul cedă. Violent. Își îndoi brațul în jurul gîtului ei și o trase spre el mai aproape. Capul lui făcea manevre între sînii ei și în cele din urmă gura lui se lăsa pradă limbii ei dulci.

- Ai gust de ciocolată, șopti el printre săruturi.
- Îmi pare rău.
- Îmi place. Ești delicioasă.
- Și tu la fel.

Se sărutară din nou în timp ce mîna ei urmărea dîra de păr lucios care dispărea sub cureaua lui de la pantaloni. Acum îi explora partea inferioară a pîntecelui.

- Ai idee ce îmi faci? întrebă el.

Dintr-o dată, ea își dădu seama și fu șocată de ceea ce făcea. Își eliberă brusc mîna de sub puloverul lui și se așeză în șezut, aranjîndu-și părul. Respirația ei era șuierată, exact la fel ca a lui.

Dar ştii, nu mă plîngeam. Ochii lui clipeau jucăuş.

Da, ştiu. Nu mi-am dat seama... este... eu...

Era încurcată de propriile sentimente instabile şi de durerea surdă şi zvîcnitoare din trup care cerea milă. Reeves o apucă de mîină şi o îmbrăţişă.

– Hai să moţăim puţin. După aceea putem să coborîm.

– Foarte bine.

Jordan oftă şi îşi rezemă capul de scoarţa aspră a copacului, simţindu-se confortabil. Mulţumirea ei era legată de greutatea pe care o simţea pe coapse şi pe abdomen, răsufierea moale şi caldă care ajungea prin haine pînă la pielea ei şi îi accelera bătăile inimii.

Se mai uită o dată la Reeves, apoi închise ochii. În cîteva secunde, respiraţia ei se sincroniză cu a lui şi amîndoi adormiră simultan.

Ceea ce o trezise nu era un sunet. Era mai degrabă tăcerea absolută. Deschise ochii încet, încercînd să-şi dea seama unde se află. Somnul ei fusese profund şi revigorant, dar i se părea că se află încă în vis.

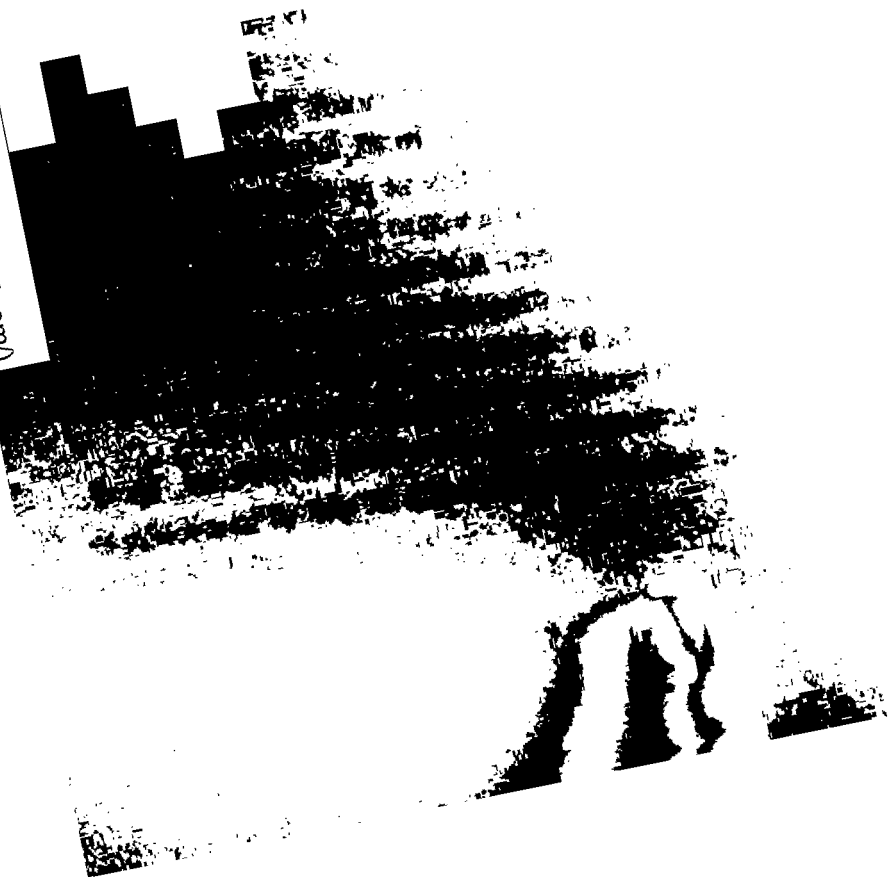
Ea şi cu Reeves erau sub ramurile protectoare ale pinului, dar restul lumii, dincolo de perimetrul ramurilor bogate, era acoperit cu o pudră fină, albă. Parcă era o lume de basm, plină de cristale albe, strălucitoare.

Chiar în momentul în care se uită la Reeves, unul dintre cristale se strecură printre acele de pin şi se aşeză pe genele lui.

SANDRA BROWN

Jordan ridică astfel capul și se mai uită o dată la peisaj.
Dintr-o dată însă, un clopot de alarmă răsună în mintea ei.
Nu era un vis.

– Reeves, strigă ea, scuturându-l să se trezească.
Ninge!

Ce? Reeves se ridică în șezut și aproape că se loviră cap în cap. Dumnezeuule mare! Ca să vezi!

Se ridică în picioare și desfăcu brațele ca să prindă fulgii ce dansau în jurul lor.

– Ce ne facem acum? întrebă Jordan îngrijorată.

– Cum așa? Ce vrei să spui?

– Reeves, sîntem sus în vîrful muntelui într-o furtună de zăpadă. Cum o să coborîm?

Bărbatul zîmbi și o îmbrățișă scurt.

– Tot așa cum am urcat. Nu pare să fie chiar așa de rău. Dacă ne grăbim, totul o să fie bine. Nu ninge de obicei așa devreme?

Jordan privea ninsoarea, nefiind încă sigură că vor putea coborî fără primejdii.

– Cîteodată aici, la cote mai înalte, ninge. Probabil că în vale nici nu ninge.

– Putem să scăpăm de ea foarte repede în acest caz. Haide, să pornim.

SANDRA BROWN

Vocea lui era calmă și sigură că nu se aflau în fața nici unui pericol, dar Jordan văzu că examinează din ochi ninsoarea și calculează cât de repede se așternea zăpada. Vîntul sufla mai tare acum și temperatura parcă scădea cu fiecare minut. O mantie albă acoperise deja în întregime pămîntul.

Își strînseră în grabă lucrurile fără să rostească nici un cuvînt. Jordan își aruncă peste umăr cutia aparatului de fotografiat, după ce își pusese și rucsacul. Reeves îi puse pătura care le servise drept față de masă peste cap și umeri.

– Numai ca să nu răcești, spuse el.

O prinse de sub bărbie și îi făcu cu ochiul. Încerca să-l lase să intre în panică, dar Jordan era tot îngrijorată și neliniștită în momentul în care ieșiră de sub ramurile protectoare ale copacului și furtuna îi lovi cu toată forța.

Îl lăsă pe Reeves să meargă în față. Ea îl urma cât mai aproape, atît cît îi permiteau picioarele amortite. La fiecare cîteva metri, bărbatul se uita în urmă să vadă dacă vine după el. Vîntul le smulgea frînturi de cuvinte de pe buze, așa că nu puteau comunica decît cu improvizații de limbaje ale semnelor.

De regulă, nu era deloc greu să cobori poteca muntelui. Dar acum poteca era acoperită de primul strat de zăpadă. Pe alocuri, înghețase și era periculos să calci pe ea. Vîntul le biciuia fețele și le ardea ochii, îngreunîndu-le mult vizibilitatea. Reeves îi făcea semn cu mîna să-l urmeze sub alt pin care le oferea o oarecare protecție.

– Crezi că mergem în direcția cea bună?
Jordan dădu din cap neajutorată. Nu făcuse decît să se țină după el, nu fusese atentă încotro mergeau, pentru că se concentrase numai cum să facă să pună un picior în fața celui alt încercînd să nu cadă pe pămîntul înghețat de sub picioarele ei.

– Nu știu, Reeves, așa cred, dar...

Se uită în sus la el cu atîta frică, încît bărbatul o strînse la piept și spuse:

– Hai, nu-ți face griji. Scăpăm noi de aici. Ți-e frig?

– Nu, minți ea. Nu se putea plînge că îi este frig cînd mai era și înfășurată în pătură, iar el nu avea decît geaca subțire de vînt peste pulover. De la genunchi în jos nu avea decît șosetele trei sferturi.

– Ești gata? întrebă el. Ea dădu din cap că da. Să-mi spui dacă simți nevoia să te mai oprești din nou.

Ea dădu din nou din cap și porni în urma lui prin furtuna de zăpadă.

Jordan nu-și mai amintea de cît timp pășeau prin zăpada orbitoare, luptîndu-se cu vîntul și acele dîmperi de gheață ce le biciuiau fața neprotejată. Nu era o ninsoare ușoară. Era un viscol în toate puterea cuvîntului, care aducea cu el gheață și vînt rece.

Jordan era epuizată. Fiecare respirație era din ce în ce mai dificilă și mai anevoioasă. Plămîinii îi ardeau de efort. Picioarele îi zvîcneau dureros și mușchii i se încheștaseră din cauza frigului. Tocmai voia să obiecteze

SANDRA BROWN

împotriva ritmului prea riguros, cînd observă că schimbase direcția. Acum mergeau pe lateral. Ridică puțin capul și privește de sub pătură. În fața ei pe perdeaua albă a zăpezii se conturează o formă cenușie. Era un adăpost.

Grăbi pasul mișcîndu-și anevoie picioarele ca de plumb. Peste cîteva momente se prăbușeau amîndoi lîngă peretele exterior mîncat de ploi al micii construcții. Traseră adînc aer în piept, pînă cînd bătăile inimii li se potoliră și respirația le reveni aproape la normal.

Fără să-și miște corpul rezemat de perete, Reeves întoarse capul și se uită la ea.

– Cum te simți? întrebă el zîbind și zîmbetul lui fu de ajuns ca s-o încălzească pe Jordan.

Își rezemă capul de umărul lui și spuse:

– Mă simt bine.

– Hai să vedem dacă putem intra în... chestia asta, indiferent ce este.

– Este un adăpost pentru unelte. Sînt o mulțime din astea pe pantele muntelui, îi explică ea. Dacă un fermier are o pășune la o cotă mai înaltă, folosește aceste adăposturi ca să-și țină uneltele și proviziile. În felul acesta, nu trebuie să le care mereu după el.

– Foarte ingenios. Îmi vine să-l sărut pe fermierul nostru.

Jordan rîse, în pofida situației groaznice în care se aflau. Reeves încercă ușa și constată că nici măcar nu era încuiată.

– Oameni încrezători, comentă el intrînd primul în adăpost ca să vadă ce este acolo. Deschise apoi ușa larg și spuse: Hai, vino înăuntru, e minunat. Intră, Jordan.

Jordan păși pe sub ușa scundă și ochii îi examinară încăperea. Pereții erau la fel de rudimentari ca și în exterior, dar solizi și compacti. Într-un colț se găseau fel de fel de unelte de mînă, în alt colț se afla un plug demontat. O găleată de lemn atîrna de un cîrlig pe un perete. Lîngă peretele opus se afla o sobiță veche tip Franklin.

– Cred că ne așteptau, rîse Reeves în timp ce traversa camera frecîndu-și mîinile una de alta. Îngenunche să inspecteze soba. Sînt chiar și cîteva lemne aici, spuse el emoționat.

Jordan rîse, fericită că se află în adăpost și nu mai rătăcește fără țintă prin furtună. Își scoase pătura de pe cap și își dădu drumul la păr. Întinse pătura peste unelte, sperînd că o să se usuce. Mirosul de lînă udă se amestecă imediat cu acela de mucegai și rumeguș, specific adăpostului de lemn dar, pentru ea, încăperea aceea era paradisul.

Reeves se ridică în picioare și își curăță mîinile de funinginea cu care se murdărise de la sobă. Rămaseră acolo în picioare cîteva momente lungi, privind unul la altul peste podelele grosolane de scînduri. Trecuseră printr-o experiență cumplită și supraviețuiseră. Și așa cum se întîmplă cu tragediile pe care oamenii le trăiesc împreună – chiar dacă sînt străini – asta le cimentase relația.

Jordan făcu un pas șovăitor către el și bărbatul veni

SANDRA BROWN

în întâmpinarea ei, cuprinzînd-o în brațe ca și cînd n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată. Își îngropă fața în părul ei, murmurînd cuvinte fără șir care ei îi erau de ajuns, pentru că important era sentimentul pe care îl transmiteau. Brațele femeii se înfășurară în jurul taliei lui și se strînse și mai tare lîngă el. Lacrimile îi curgeau șuvoaie pe obraji și ea le șterse cu țesătura moale a puloverului lui.

– Ce înseamnă asta? întrebă el și îi dădu ușor capul pe spate. Lacrimi? Nu-ți place ideea să fii sinistrată aici cu mine? Hm? Zîmbi tandru.

– Mi-a fost frică, Reeves.

– Nu ți-am spus că o să am grijă de tine? Nu ai încredere în mine?

– Ba da, dar...

– Acum, gata. Reeves o mîngîie și îi aranjă părul pe spate, dezgolindu-i fața palidă și tulburată. Și mie mi-a fost frică la un moment dat. Dar am avut încredere că se va întîmpla ceva și așa a fost. Acum m-am revanșat față de tine pentru că m-ai salvat mai deunăzi de furtună.

Jordan se cuibări alături de el, savurîndu-i puterea, care pătrundea în ea, încălzind-o.

– Nu m-ai deranjat deloc. Apoi, o scînteie răutăcioasă i se aprinse în ochi și comentă: Aș fi făcut asta pentru oricine.

Reeves o împinse departe de el, păstrîndu-și în același timp mîinile pe umerii ei.

– Vrei să-ți arunc fundulețul ăla obraznic acolo, afară? întrebă el, strîmbîndu-se la ea amenințător.

– Ai fi în stare? întrebă ea, răsucindu-se către el și întinzînd mîna provocator.

El zîmbi larg din nou și o zdrobi la pieptul lui:

– Nu, pe Dumnezeuul meu că nu. Știi bine că n-aș face așa ceva.

Buzele lui însetate coborîră spre ale ei ca un tăciune arzător. Mîinile lui se mișcau repede pe trupul ei, o atingeau, o cereau. Lui Jordan i se tăiase respirația, dar gura lui era fără milă și nu se mulțumea cu mai puțin decît o abdicare totală. Cînd în cele din urmă se retrase, Jordan se clătină spre el și spuse:

– Mă predau.

– Acum sîntem chit, chicoti el. Să ții minte că dacă o să naufragiem cîndva pe o insulă pustie, o să fie rîndul tău să mă salvezi pe mine. O sărută rapid apoi continuă: Acum ar fi mai bine să vedem ce putem face aici. Adu lucrurile de afară și eu am să încerc să fac focul în soba asta. Sper că hornul nu este înfundat, mormăi el în timp ce inspecta tuburile groase de metal.

Jordan aduse înăuntru rucsacul, coșul de picnic și aparatul lui de fotografiat din locul unde le lăsase, sub streășina îngustă a acoperișului. Reeves se lăsase pe vine în fața sobei, aranja lemnele și scăpăra cu grijă chibriturile pe care cineva foarte îndatoritor le lăsase pe o etajeră, iar Jordan în timpul acesta exploră uneltele. Printre ele găsi două saltele cam mucegăite și pline de praf, dar care îi puteau

ajuta să izoleze pardoseala. Le întinse în apropierea sobei unde Reeves reușise să aprindă focul.

– Avem destule lemne deocamdată, dacă nu facem risipă. Am să văd dacă nu mai sînt și afară. Dacă nu mă înșel, adăpostul acesta a mai servit acestui scop și altă dată. Găleata asta arată de parcă cineva ar fi folosit-o ca să care apă. Pun pariu că trebuie să fie un pîrîu pe aici pe undeva. Mă duc să-l caut.

– Nu, strigă repede Jordan pe un ton îngrijorat. Reeves, te rog, nu mai pleca.

– N-o să mi se întîmple nimic. Am să mă uit mereu la adăpost. Trebuie să încerc să găsesc puțină apă înainte să se termine.

– Cît e ceasul? întrebă ea. Afară începuse deja să se termine.

– E trecut de șapte. Cum am reușit să dorm atît de mult acolo? întrebă el.

– Erai relaxat.

Ridică din sprîncene și îi aruncă o privire vicleană.

– Ei bine, anumite părți ale mele erau relaxate, în unele alte...

– Reeves, îl dojeni ea moale.

Reeves luă rîzînd găleata din cui.

– Mă întorc imediat. Să rămîi înăuntru, indiferent cît de mult timp am să lipsesc.

– Ai grijă.

Reeves îi luă bărbia în căușul palmei libere.

- Promit. Dă-mi un sărut de rămas-bun.
Jordan se ridică pe vîrfuri și îl sărută ușor pe gură.
Reeves nu mai rosti nici un cuvînt și dispăru în
furtună, trîntind ușa în urma lui. Rămasă singură, Jordan
începu să măsoare încăperea cu pasul fără odihnă, ascultînd
cu atenție să audă dacă se întoarce. Se duse la sobă, apucă
un lemn din stivă, își aminti că trebuie să facă economie și îl
puse la loc.

Puse mîna pe pătură. Era tot udă, așa că o aduse mai
aproape de foc. Era neliniștită și nervozitatea agrava și mai
mult o problemă care o chinuia de peste o oră. De ce trebuise
să bea atîta vin la prînz?

- N-am să mă mai gîndesc la asta, spuse ea cu voce
tare. Dar cu cît se străduia mai mult să nu se gîndească, cu
atît disconfortul ei devenea mai mare. În cele din urmă, decise
că nu era decît o soluție. Va trebuie să iasă afară și să se
ușureze.

Se apropie de ușă ascultînd o clipă urletul furtunii
de afară și aproape că se răzgîndi, dar apoi deschise ușa
brusc, fără să se mai poată gîndi la nimic altceva.
Închise bine ușa în urma ei. Zgribulindu-se din cauza frigului,
se strecură de partea cealaltă a clădirii. Terenul era în pantă
și zona imediat învecinată fusese curățată de copaci. Alergînd
în spatele adăpostului descoperi un fel de șopron unde erau
butuci de lemn și alte unelte. Se ascunse între stivele de
lemn.

După ce termină își strînse repede blugii, oftînd cu o

SANDRA BROWN

mare ușurare. Se repezi apoi cât putu mai repede înapoi, către partea din față a cabanei.

Cu capul lăsat în jos ca să se apere de viscolul arzător, nu-l văzu pe Reeves decât atunci când intră cu capul în el. Ridică brusc privirile. Ochiul lui ardeau, gura îi exprima îngrijorare. O strânse puternic la piept. Împiedicându-se de propriile picioare, o trase înapoi în cabană și închise ușa, cu ea încă agățată de pieptul lui.

— Dumnezeu, Jordan, să nu mai faci asta niciodată! Vocea lui tremura. M-ai speriat îngrozitor. Se prăbuși pe saltelele de lângă sobă și respiră adânc de câteva ori.

Jordan nu știa exact ce anume făcuse, dar începuse oricum să-și ceară scuze bîlbîindu-se:

— Eu... îmi pare rău... n-am...

— M-am întors aici și am văzut că nu ești. M-am gândit că ai plecat să mă cauți. Am simțit că mor de o mie de ori.

O apucă de mîna, trăgînd-o jos, alături de el, și o ținu aproape.

— Unde ai fost?

— A trebuit să mă duc la baie.

Reeves izbucni în rîs ușurat.

— La asta nu m-am gândit.

Femeia se rezemă de el.

— Ai făcut rost de apă?

— Da. Arată cu mîna spre găleata plină ce stătea lângă sobă. Dar ținînd seama de ceea ce mi-ai făcut, n-ai voie să bei nici un pic.

- Tiranule!

- Așa este. Sînt un despot gelos. O sărută cu buze
feme, care nu admiteau împotrivire. Acesta este castelul meu
și să nu uiți asta.

- Ai face mai bine să te porți frumos cu mine. Știu
unde sînt depozitate lemnele de rezervă, spuse ea țanțoșă.

Reeves îi apăsă un deget pe vârful nasului.

- Și eu. Am văzut cînd am ieșit din cabană.
- Oh, făcu ea prefăcîndu-se dezamăgită. Atunci
binevoiește și spune, preamărite, ce trebuie să fac ca să rămîn
în grațiile tale. Flutură apoi atît de comic din gene, încît
Reeves trebui să-și muște buza de jos ca să nu izbucnească
în rîs.

Se întinse pe saltea și se sprijini în coate.

- Nu știu. Am să mă gîndesc la asta în timp ce îmi
servești masa.

- Da, Maiestatea voastră. Jordan plecă fruntea și după
aceea, cînd o ridică, scoase limba la el.

- Treizeci de lovituri de bici, mugi el, arătînd cu un
deget amenințător spre ea.

Jordan mimă o amețeață care o aduse chiar alături de
el, într-o delicioasă apropiere.

- O, Mărite domn, te implor să ai milă. Își schimbă
greutatea și se aplecă deasupra lui.

- Foarte bine. Treizeci de lovituri de bici sau treizeci
de săruturi.

Se gîndi o clipă, cîntărind alternativele cu fruntea
încruntată.

SANDRA BROWN

– Treizeci de lovituri de bici, spuse ea fără jenă și imediat se trezi ținută sub el.

– M-am răzgîndit. Nici un fel de milă, mormăi el înainte s-o sărute. Ceea ce începuse ca o joacă deveni imediat ceva foarte serios și brațele ei se împreună la spatele lui. Se cufundară într-o mare de pasiune și dură ceva timp pînă cînd reușiră să iasă la suprafață.

Reeves depuse săruturi ușoare pe fiecare trăsătură a feței lui.

– Jordan?

– Hm?

– Mor de foame.

– Ce romantic.

– Trebuie să-mi păstrez puterile, spuse el pe un ton defensiv.

– Ca să poți să faci pîrtie pe munte în jos?

În ochii lui străluci o lumină jucăușă.

– O, acesta este numai unul din lucrurile pe care plănuiesc să le fac.

Jordan roși pînă la rădăcina părului și sări repede în picioare.

– Pregătesc imediat mîncarea. Cel puțin vom mîncă bine cît timp sîntem sinistrați.

Pătura era uscată, dar Jordan se hotărî s-o lase acolo. Puteau să pună mîncarea pe saltele. Reeves își scoase pulloverul peste cap. Își scosese geaca de vînt cînd se întorsese de la pîrîu.

– Te rog să-mi scuzi proasta creștere, dar am să-mi

scol chestia asta. Căratul apei m-a istovit. C'a să nu mai vorbim... de alte stimulente. Jordan încercă să nu se uite la pieptul lui, dar nu reuși. Se uită la el cum toarnă apă pe o batistă și apoi se șterge pe față, pe gît, pe piept cu cîrpa udă. Îi amintea de clipa cînd se ștersese cu prosopul ei după ce îi dăduse drumul în casă.

Asta fusese cu numai patru zile în urmă? Patru zile? Îi recunoștea expresia feței și știa s-o interpreteze. Tonurile vocii, gesturile îi erau familiare. Era singură că unii amanți nu se cunoșteau așa de bine nici după mai mulți ani.

Dar ea și Reeves nu puteau vorbi de ani. Zile? Ore? Gîndul acesta o făcu să se cutremure. Îl iubea, dar știa că o să plece din viața ei la fel de pe neașteptate cum intrase. Cînd îl va lovi următorul dezastru, el și aparatul lui de fotografiat îl vor înregistra. Iar ea va fi undeva, lăsată în urmă, fără nimic altceva decît un crîmpei amar de amintiri.

Probabil că fața ei exprima cîte ceva din aceste gînduri, căci Reeves o privi mai de aproape:

– Jordan? S-a întîmplat ceva?

Încurcată pentru că fusese surprinsă, murmură:

– Nnnu... Tu ești așa de curat și probabil că eu arăt groaznic. Traversă în patru labe salteaua și apucă rucsacul, așezîndu-se apoi cu spatele spre el. Poți să mă lași cîteva clipe?

– Cît dorești. Între timp, eu am să torn vinul.

– Și o să mă lași să beau iar vin? Întrebă ea peste umăr, în timp ce își scotea puloverul.

SANDRA BROWN

– Numai cu măsură, spuse el cu o seriozitate prefăcută. Jordan scoase o oglindă din rucsac, fericită în sinea ei că își luase cu ea câteva articole de toaletă. Obrajii ei nu aveau nevoie de culori artificiale. Erau roz de la vînt și de la căldură. Ca că nu se crape, întinse o cremă hidratantă peste ei. Ochii îi străluceau oricum în lumina focului, așa că nu-și mai dădu osteneala să se fardeze. Își puse repede puțin ruj pe buze și își perie energic părul.

Din fericire, luase cu ea și o sticlută de parfum Norell și își dădu cu el pe piept și pe gît. Privindu-se critic în oglindă, decise că nu arăta prea rău pentru o persoană rătăcită pe munte. Își descheie șovăind nasturii de sus de la bluză, ca să nu mai pară așa de severă. Cînd se întoarse cu fața, Reeves fluieră admirativ. Ea rîse.

– Mulțumesc. Știu că nu merit un compliment atît de copleșitor, dar îți mulțumesc oricum.

– Arăți splendid, spuse el cu căldură, iar ochii lui spuneau că este sincer.

Mîncară încet și cînd foamea li se potoli, Reeves spuse:

– Pune coșul lîngă ușa ca să se păstreze carnea și brînzeturile.

– Cît crezi că o dureze furtuna asta? întrebă Jordan. El dădu din umeri.

– Nu știu. Dar pentru că este prima din sezonul acesta, probabil că nu va fi prea rău. O să reevaluăm situația mîine de dimineață.

Conveniră în mod tacit să nu discute despre plecarea lor din această cabană cu unelte care le oferise în mod foarte convenabil un loc numai pentru ei doi, departe de restul lumii. Se vor gândi la întoarcere numai atunci când vor fi siliți. Deocamdată, se simțeau recunoscători față de furtuna ce îi închisese aici împreună.

Nici unul dintre ei nu aminti de Helmut, deși amândoi știau că trebuie să fie înnebunit de îngrijorare din cauza lor. Ce o să creadă despre faptul că și-au petrecut noaptea împreună? Nu conta. Nu mai conta nimic altceva decât singurătatea lor pe acest munte.

– Uite! Încă o cutie cu bomboane de ciocolată! exclamă Jordan fericită și scoase comoara din coș. Reeves îi smulse cutia din mână.

– De data asta trebuie să-mi dai și mie câteva. La prinz le-ai mâncat pe toate singură.

– Ai mâncat și tu două, susținu ea.

– Le-ai numărat? o tachină el ținând cutia departe de ea.

În cele din urmă, le împărțiră în mod egal. Jordan îi băgă lui Reeves în gură porția lui, bucățică cu bucățică, iar când degetele ei deveniră lipicioase de ciocolată, Reeves le linse pînă le curăță perfect.

Jordan se uita la el cum îi suga blind fiecare deget. Limba lui se desfăta cu ele. O senzație de gîdilătură plăcută îi urca în gît, venind în întîmpinarea celei care se cuibărise în centrul trupului ei. Închise ochii fără să vrea.

– N-am crezut niciodată că mîncatul ciocolatei poate fi o experiență atît de erotică, șopti ea.

SANDRA BROWN

– N-am crezut niciodată că o femeie poate fi atât de sexy chiar fără să vrea.

Se sărutară. Apoi încă o dată.

– Ar fi mai bine să strângem masa, murmură ea printre buzele lui.

– Forte bine, mormăi și el și începu s-o ajute.

După ce toate resturile fură puse la loc în coș, îl puseră în apropierea ușii și Jordan se întoarse pe saltea, cu termosul de cafea și sticla de coniac.

– Nu știu dacă mai este caldă, dar o să vedem. Desfăcu termosul și trase în nări mirosul de cafea.

– O, da, e fierbinte!

Turnă pentru fiecare câte o ceașcă de cafea aburindă și adăugă și puțin coniac, în timp ce Reeves întindea pătura acum uscată peste saltele. Își scoaseră ghetele și șosetele și își întinseră picioarele goale mai aproape de sobă, al cărei coș trăgea destul de bine, în pofida aspectului său jalnic.

Jordan sorbi încet din cafea, căci coniacul îi ardea stomacul.

– Cred că am să mă îmbăt, spuse ea încet și se rezemă de Reeves. Stătea așezată între coapsele lui, cu spatele rezemat de pieptul lui.

– Foarte bine. Și eu intenționez să profit de tine.

Jordan îi trase o palmă peste genunchi, iar el gemu.

– Ce este? întrebă ea alarmată. Apoi observă pielea aspră și înroșită de pe genunchii lui.

– O, Reeves, sper că n-ai degerat.

- Nu, e doar pielea puțin crăpată.
 - Uite, am aici ceva pentru asta. Jordan se întinse dincolo de pătură și apucă rucsacul, apoi se întoarse cu sticla de plastic în care avea loțiunea pe care o folosisese pentru obraji ei.

- Ustură? întrebă el bănuitor.
 - Ca focul.
 - Atunci nu, mulțumesc, spuse el și își depărtă picioarele de ea.

Jordan rîse și întinse o mîină ca să prindă unul din genunchii lui.

- Fricosule. Te-am tachinat numai. O să te simți mult mai bine.

Cu gesturi blînde și mîngîietoare, îi întinse loțiunea pe pielea înroșită. Dădu cu cremă mai întîi un genunchi, apoi pe celălalt. Își înăbuși un început de rîs.

- Ce este așa de amuzant? întrebă el țîfnos.

- N-am pus niciodată pînă acum cremă pe picioare păroase.

Reeves încercă să pară ofensat, dar nu reuși și amîndoi izbucniră în rîs. Lăsară apoi crema deoparte și își reluară poziția de mai înainte. Stăteau cu ochi pironiți în flăcări.

- Acum chiar că simt nevoia unei țigări, spuse Reeves întrerupînd vraja tăcerii. Nu e vorba de tutun, ci de activitatea asta atît de relaxantă. Ofîă teatral. Presupun că va trebui să găsesc altă activitate relaxantă pentru mîinile mele.

Înainte să apuce să termine propoziția, făcu ce

SANDRA BROWN

spusese. Mîinile lui alunecară pe sub brațul ei și o încolăciră pînă cînd mîna îi acoperi sînii. Începu să joace din degete, fără să strîngă. Jordan se strînse și mai tare în el.

– Apropo de mîinile tale, asta este cea la care te-ai tăiat, nu-i așa?

Îi luă mîna de pe sîn și văzu semnele roșii de-a curmezișul a trei dintre degetele lui. Le sărută pe fiecare în parte.

– Jordan, fă-mi o favoare, murmură el în părul ei.

– Este vorba de ceva ilegal sau ilicit?

– La favorurile alea trecem mai tîrziu. Aici e vorba de o cerere simplă.

– Ce anume?

– Nu vrei să-ți scoți ăsta? O apucă de mîna stîngă și atinse inelul mare cu diamant de pe inelar.

Nu era nevoie de cuvinte. Știa cît de mult îi displăcea lui simbolul relației ei cu Helmut. Scoase inelul și îl puse într-un mic buzunăraș cu fermoar de la rucsac. Reveni apoi în tăcere în brațele lui. El o întoarse ușor cu fața spre el și îi cuprinse blînd chipul între mîini, aplecîndu-se pentru ca buzele să li se întîlnească. Sărutul transmitea o tandrețe ce distrugea toate barierele pe care Jordan intenționase să și le ridice în jurul ei. Indiferent ce le rezerva viitorul, noaptea aceasta le aparținea lor, ei și lui Reeves. O noapte dintr-o viață întreagă – nu cerea prea mult. Indiferent care ar fi prețul, nu avea de gînd să-și refuze acest lucru.

Consecințele aveau să apară poate mai tîrziu, va plăti

anunci prețul, dar nu acum. Nu acum, când gura lui îi explora toate cotloanele. Nu când mâinile lui o atingeau cu atîta bucurie încît mintea începea să i se învîrtească.

— Jordan, murmură el blînd împingînd-o ușor mai departe, vreau să te văd toată.

Degetele lui lucrau cu pricepere și înfrigurare la nasturii bluzei ei pînă cînd aceasta începu să atîrne eliberată de orice restricții. Cu multă grijă și migală autoimpusă, Reeves îi scoase bluza de pe umeri.

Ochii îi căzură pe pieptul ei. Sutienu din dantelă era ca un vis. Nu ascundea nimic, sublinia totul. Țesătura fină în culoarea pielii făcea ca pielea de sub ea să strălucească. Sfircurile rozalii împungeau voalul subțire într-un mod îmbietor, îmbiindu-l pe privitor să le atingă.

Stăpînirea de sine devenise o obsesie pentru Reeves. Degetul mare se strecură pe sub bretelele de satin și le trase treptat de pe umeri și de pe brațe, privind tot timpul cei doi sîni perfect modelați, ce i se dezvăluiau încetul cu încetul.

În cele din urmă, răbdarea îi fu răsplătită și sîinii se eliberară total. Abia atunci desfăcu închizătoarea de la spate și îl scoase de tot.

Jordan stătuse nemișcată, privindu-i chipul și expresia tandră atît de vizibilă. Avea un sentiment de putere și de victorie cînd își dădea seama că îi poate provoca astfel de trăiri. Dacă i-ar fi cerut, și-ar fi smuls sutienul de pe ea. Dar știa la fel de bine ca și el că era mai bine așa.

Așa după cum un adevărat cunoscător se desfată cu

SANDRA BROWN

calitățile unui vin, îi studiază culoarea, buchetul, îl clătină în pahar înainte de a lua prima sorbitură, tot așa și Reeves se delecta cu ea și cu trupul ei.

Ochii îi rătăceau pe trăsăturile ei, sorbind din privirea culoarea pielii ei, curbele blinde care îi subliniau atât de delicat feminitatea. Apoi, mâinile lui se alătură ochilor în cea mai plăcută dintre expediții.

– Ai un trup foarte frumos, spuse el înăbușit. Părul lui negru-roșcat și cârlionțat îi gâdila pielea în timp ce își afunda capul între sînii ei și îi săruta unul câte unul, încet, fără grabă, cu plăcere.

Aveau toată noaptea înaintea lor.

Printr-o înțelegere tacită, se îndepărtară unul de altul. Reeves își scoase restul de haine de pe el. Iar ea își scoase stîmjenită blugii, lăsîndu-și însă chiloții ca o ultimă protecție.

Se întinseră pe o jumătate de pătură și se înveliră cu cealaltă. O trase spre el. Piciorul lui greu se odihnea peste picioarele ei și se mișca hipnotic. Ea îi prinse capul cu amîndouă mâinile și îl trase spre ea, spre buzele ei. Limba ei se afundă adînc în gura lui. Simți că amețește sub căutarea lui însetată și se apucă de umerii lui ca să nu cadă în abisul atât de sublim care o ademenea seducător.

– Trebuie să fii a mea, Jordan. Cuvintele abia se auzeau în gura lui care o părăsi pe a ei pentru a-i depune sărutări pe piept.

Sînii ei erau frămîntați cu blîndețe. Cei doi muguri gemeni de dorință se ridicară în întîmpinarea căldurii umede

DILEMA

a gurii lui. Dădea la fel de mult cât primea. Limba lui și buzele o binecuvîntau cu mierea gurii lui.

— Nu te opri, îl imploră ea, cînd își depărtă buzele de sîinii ei plini de dorințe. Dar dorința ei rămase nesatisfăcută, căci gura lui cobora pe abdomen și către ombilic.

— Reeves! strigă ea sufocîndu-se aproape cînd simți apăsarea aceea dulce pe pielea ei în locuri ce nu mai cunoscuseră niciodată pînă atunci un sărut.

Îi trase chiloții în jos pe coapse și gambe pînă cînd o eliberă de tot din ei. Continuînd s-o sărute, își strecură mîna între coloanele zvelte ale coapselor ei și o atinse acolo unde tînjea ea cel mai mult să-l cunoască.

Degetele lui începură o explorare blîndă, întîi numai ca o atingere ușoară, dar deveni o frecare puternică, fără limite.

— Dulceață... simți și tu... uită-te la mine, Jordan, te rog... uită-te la mine în timp ce te ating... iubita mea...

Ea executa ascultătoare toate comenzile lui și se îndrepta spre culmea pe care i-o promiteau mîinile și gura lui.

— Spune că mă dorești, o imploră el. Degetele lui promiteau o desfătare provocată numai de ele.

— Da, murmură Jordan.

— Spune-o, Jordan. Spune-mi.

O acoperi cu trupul lui și ea simți dovada tare și zvîcnitoare între coapsele ei.

— Te doresc, Reeves. Se cutremură cînd el începu să împingă încet. Te rog.

SANDRA BROWN

Apoi intră în ea, mare și masiv, umplind-o, eliminând golul, dăruindu-se ei în întregime.

Își îngropă fața în părul ei negru și parfumat șoptindu-i cuvinte dulci. Își încheștă mâinile în spatele ei. Capul lui stătea acum lângă al ei și el se întoarse ca s-o privească.

– Nu te mișca acum. Stai așa, în jurul meu... Nici nu știi ce bine este.

– Explică-mi.

Și el îi explică într-un limbaj pe care trupurile lor îl înțelegeau cu mult înainte ca mintea să poată sesiza mesajul lui.

Ce vrei să te faci cînd o să fii mare?

Rise și se ghemui mai aproape de el, dacă așa ceva mai era posibil. Își puse buzele la baza gîtului lui.

– Nu crezi că am crescut deja mare? toarse ea încetișor, ciupindu-l cu buzele de gît.

– Ai crescut atît cît trebuie în anumite locuri.

Mîinile lui admiraseră aceste locuri. Deocamdată, patima lor se domolise. Erau ghemuiți unul în altul sub singura lor pătură. Podeaua de sub ei era tare, dar nu-i dădeau importanță. Rucsacul lui Jordan, golit de conținut și înfășurat în puloverul lui Reeves, le servea drept pernă. Buștenii din sobă trosneau și sfîrîiau plăcut. Reflexele aurii ale flăcărilor jucau pe pereți întunecați. Degetele lui se jucau pe spinarea ei.

– Ai intenția să rămîi la standul acela cu cărți toată viața?

– Nu mai pot. Am fost concediată.

Degetele lui se opreau buse.
 "Concedată? Cum așa? Cînd? De ce?"

Jordan rîse înecetor,

Da, la prima întrebare. În dimineața aceasta, la alogodnia mea cu Helmut și s-a gândit că n-o să mai am nevoie de slujbă, așa că i-a dat o altcuvînt. Pîcua șefului n-avea serviciul meu înainte ca trupul să nu se răcească, spuse ea detașată.

I-a nălbă asta e rău, Nu e de mirare că eram atît de furioasă pe mine în dimineața aceasta. Îmi pare rău, Jordan, Pot să te ajut eu ceva? Pot să fac ceva pentru tine?

Nu l-a început un fîst supărată, ca să nu spun mai mult. Acum își strecură ugor un picior în căldura dintre picioarele lui acum nu se pare că nu mai conțenează așa de mult. Serviciul de la Lucerna și-a încheiat misiunea. După moartea lui Charles, stînceam nevoim să trăiesc și să nămesc, să respir fără amestecul pretențiilor plîni de intenții bune sau al parafimilor mei. Timpul acesta pe care l-am petrecut în Elveția a fost ca o vacanță de tîrziu, Trebuie să găsesc ceva mai provocator și mai productiv.

Vrei să te întorci în America?

Privam cu multa grijă să vorbescă despre Helmut și despre totul pe care acesta avea să l-jouce în viitorul ei, Dar el era acolo, în fundul minții lor, deși n-er unu dîntre ei nu voia să l-rostescă numele. Aparent, din moment ce o întrebare dach întînționează să se întoracă în America, se

pe care să l-oves acceptase în cele din urmă ideea că ea nu putea să se căsătorească cu elvețianul

dar să se căsătorească cu elvețianul
 Da, probabil, dar nu știu unde, răspunse ea. Cînd că
 l-avea să se căsătorească cu elvețianul și nu să mă
 l-avea să se căsătorească cu elvețianul. Asta este ceva ce nu am dorit

am să încerc să găsesc un loc frumos și liniștit și am să mă
 l-avea să se căsătorească cu elvețianul. Asta este ceva ce nu am dorit

am să încerc să găsesc un loc frumos și liniștit și am să mă

am să încerc să găsesc un loc frumos și liniștit și am să mă

am să încerc să găsesc un loc frumos și liniștit și am să mă

am să încerc să găsesc un loc frumos și liniștit și am să mă

am să încerc să găsesc un loc frumos și liniștit și am să mă

am să încerc să găsesc un loc frumos și liniștit și am să mă

am să încerc să găsesc un loc frumos și liniștit și am să mă

am să încerc să găsesc un loc frumos și liniștit și am să mă

am să încerc să găsesc un loc frumos și liniștit și am să mă

am să încerc să găsesc un loc frumos și liniștit și am să mă

am să încerc să găsesc un loc frumos și liniștit și am să mă

am să încerc să găsesc un loc frumos și liniștit și am să mă

am să încerc să găsesc un loc frumos și liniștit și am să mă

am să încerc să găsesc un loc frumos și liniștit și am să mă

am să încerc să găsesc un loc frumos și liniștit și am să mă

am să încerc să găsesc un loc frumos și liniștit și am să mă

am să încerc să găsesc un loc frumos și liniștit și am să mă

am să încerc să găsesc un loc frumos și liniștit și am să mă

am să încerc să găsesc un loc frumos și liniștit și am să mă

am să încerc să găsesc un loc frumos și liniștit și am să mă

am să încerc să găsesc un loc frumos și liniștit și am să mă

am să încerc să găsesc un loc frumos și liniștit și am să mă

am să încerc să găsesc un loc frumos și liniștit și am să mă

am să încerc să găsesc un loc frumos și liniștit și am să mă

am să încerc să găsesc un loc frumos și liniștit și am să mă

am să încerc să găsesc un loc frumos și liniștit și am să mă

am să încerc să găsesc un loc frumos și liniștit și am să mă

am să încerc să găsesc un loc frumos și liniștit și am să mă

am să încerc să găsesc un loc frumos și liniștit și am să mă

am să încerc să găsesc un loc frumos și liniștit și am să mă

am să încerc să găsesc un loc frumos și liniștit și am să mă

SANDRA BROWN

- N-am să scriu niciodată un roman despre Iordan și îi dăde un ghiont în crastă.

- Va fi o mare pierdere pentru literatura adevărată expertă. O sărui pe virful nasului. Ce a te să scrii?

- Sfaturi de călătorie pentru un american în Europa. Beletistică? Încă nu m-am hotărât. Promiteam mea mea mă așez undeva și să-mi sculptez o macă neșă în un măr acesta. Dar tu? Ce intenții ai?

- Presupun că am să mă învâzesc împreună cu fidelei meu aparat de fotografiat.

- Oh.

Se părea că scopurile vieților lor sunt cum nu se pot mai diferite. Și din nou renunțară să mai discute viitorul viitorului lor. O trase pe genunchii lui. Nu aveau nici un vâz dincolo de pereții acestei cabane.

- Mor de foame, îi șopti el la ureche.

Zăceau înălțuți sub pătură. Picioarele ei se împieș perfect cu ale lui. Ar fi fost greu să spui ce membru cui aparține. Își țineau minile înălțuite unul în spatele celuilalt.

- Ai o poftă insațiabilă.

- Știu. Și întotdeauna mi-e foame.

Jordan ridică fruntea și se uită în ochii verzi jăcași.

- Vorbim despre același fel de apetit?

- Oh, vorbeai despre *mîncare*.

Jordan îi dădu o palmă peste fese și își desfăcu picioarele și brațele.

— Te dorești la masă de jur? Săridăi afumate sau paste?

— Or.

— Dar zece pâine cu unt?

— Așa e mai bine.

Scuse o felie de pâine și untul din coșul de pînac de lași să și le aduse. Reeves se uita alene la ea cum întindea pe pâine și i-l ofera.

— Te nu ți-e foame? întrebă el văzînd că nu-și regăsise nimic de mîncare.

— Nu. Dar să ții minte că dacă mai rămînem mult aici, îmi datorezi o rație de pâine și unt.

În timp ce el mesteca, Jordan se juca încet cu urechile ei în trecă lobii între degetele ei. Apoi, mîinile ei coborîră pe gît și umeri, masîndu-i mereu.

— Te pricepa foarte bine la chestia asta, remarcă el, apoi mai mușcă o îmbucătură mare de pâine.

Jordan se simțea cumva jignită că primea mîngîierile atât de indiferent. Își lăsă intenționat degetele să treacă pe înăpă pînă la înăpă lui. Mestecatul lui vinjos se opri brusc. Degetele ei apoi cu virfurile ovale găsiră sfîrșurile. Reeves înghiți un nod.

— Presupun că nu vrei să te ocupi cu altceva în timp ce îmi termin masa, așa e? întrebă el cu o voce joasă, schimbătoare. Buzele ei se rotunziră în sus, într-un zîmbet de copil, cînd ea dădu din cap că nu și se apropie și mai mult de el. Părul ei îi trecu ca vîrjă peste față. Jordan își lăsă capul în jos și începu să mîngîie cu limba sfîrșurile pe care degetele ei le făcuseră să se întărească.

– Jordan, gîfii el. Dumnezeu, ce bine este. Cum
De unde ştii să faci asta?

– Din instinct, spuse ea suflîndu-i aburul cald pe piele.

– Dumnezeu s-o binecuvînteze pe Mama Natură.
Nu putea spune mai mult. Gura ei continua să se
amuze pe pieptul lui, în timp ce mîinile îi coborîră şi mai jos
pe trunchi. Reeves simţea că nu mai are aer. Aşteptă cu un
sentiment de anticipaţie dureroasă ca degetele ei să ajungă
la pata neagră de sub abdomenul lui şi mai jos. Numai atunci
din pieptul lui scăpă un mic geamăt de plăcere. Căzu pe spate
pe pătură.

Deşi trebuia să aibă grijă de proviziile lor, bucata de
piine cu unt fu uitată într-un colţ.

– Acesta este...

– Paradisul? o întrerupse el. Da, este paradisul.

– Îţi place...

– Mai întreb?

– Vreau să-mi spui.

Reeves deschise ochii şi căută expresia ei neliniştită.
Era aproape virginală, inocentă, emoţionată, dorea să-i facă
lui pe plac. Faţa lui se înmuie cînd îi puse palmele pe ambele
laturi ale capului.

– Da, da. Atinge-mă acolo, Jordan.

Gura ei era brutalizată de buzele care o cucureau cu
fineţe. Sîinii ei erau atacaţi de mîini a căror forţă consta în
atingerea lor convingătoare. Sfîrcurile ei erau mîngîiate de o
limbă blîndă şi aspră în acelaşi timp, ce abia putea ţine în
frîu dinţii gata să muşte.

Trupurile lor se cunoşteau acum atît de bine, încît el
ştia care este momentul cînd ea este gata să-l primească. Se
avîntă în interiorul ei, adînc, tot mai adînc şi mai plin, mai
sigur de dreptul lui de a se afla acolo. Acum mai mult ca
oricînd. Fiecare pîrticică din el, din bărbatul care era, care
dorea să fie, se concentra în acest rai misterios care îi
aparţinea numai lui Jordan. Se simţea îmbogăţit, stimulat,
puternic şi pentru prima dată în viaţa lui cunoştea şi înălţimile
spirituale ale iubirii, nu numai pe cele fizice.

– Am vorbit serios atunci, în prima noapte, îi spuse
el răguşit la ureche.

– Ce anume?

Dar nu fusese un cuvînt, fusese doar o expulzare
blîndă de aer pe care numai el putea s-o înţeleagă.

– Niciodată nu a mai fost aşa pentru mine, Jordan.

O dată cu ultimul cuvînt, tumultul izbucni şi el îi
repetă numele în metru ritmic. Şi de aceea nu a auzit cuvintele
dulci pe care i le murmură ea în umăr: Te iubesc, te iubesc,
te iubesc.

– Jordan? Dormi?

– Nu.

– Afară s-a făcut lumină.

– Serios?

– Da. Se răsuci puţin şi îşi arcui capul spre spate.

Văd lumină prin crăpătura uşii.

Femeia de lîngă el nu se mişcă şi bărbatul îşi relua
poziţia iniţială, cu bărbia pe fruntea ei.

SANDRA BROWN

– A stat și vîntul.

Jordan oftă adînc și îl strînse și mai mult.

– Crezi că a trecut furtuna?

Cuvintele erau mai întristătoare decît erau dispuși să admită.

– Da. Dar nici el nu se simțea tentat să se miște. Spuse cu jumătate de gură: Trebuie să ne sculăm și să ne îmbrăcăm.

– Da, cred că ai dreptate.

– Dar nu vreau, mormăi el.

– Nici eu.

Se îmbrățișară din nou sălbatic și se sărutară cu pasiune. Știau că idila lor s-a terminat. Cineva va veni să-i caute.

Helmut.

Se ridicară și se îmbrăcară în tăcere, simțindu-se brusc rușinați unul față de celălalt. După atîtea ore cînd stătuseră goi, fără sfială, acum întorceau capul stînjeniți. Conversația lor, atunci cînd îndrăzneau să spună ceva, era banală, așa că renunțară la acest efort jalnic. Tot ce se putea spune fusese deja spus.

Reeves deschise ușa și se uită afară. Muntele era acoperit de o pătură albă de zăpadă, nu foarte adîncă. Cerul era tot înnorat, dar nu amenințător. Vîntul se transformase într-o ușoară adiere ce nu reușea nici măcar să dea jos zăpada de pe crengile pinilor.

– Cred că am putea coborî după ce ne orientăm unde sîntem. O să mergem încet.

— Foarte bine, răspunse ea absentă. În timp ce Reeves stinge focul ca să nu continue să ardă singur, ea împături saltelele și le puse la loc, acolo unde stătuseră.

Reeves își puse jacheta de vînt și închise fermoarul. Insistă ca Jordan să-și înfășoare pătura în jurul ei, deși nu credeau că aerul rece va fi atît de greu de suportat acum, cînd nu mai sufla vîntul ca aseară. Își împărțiră între ei rucsacul, aparatul de fotografiat și coșul de picnic, așa cum făcuseră și cu o zi înainte, apoi părăsiră refugiul oferit de cabană.

Jordan mai aruncă o privire de jur împrejurul cabanei mici, aparent ca să se asigure că nu au uitat nimic, în realitate însă dorea să și-o întipărească în minte, s-o păstreze pentru totdeauna în memorie. Lacrimile din ochi făceau ca peisajul acoperit de zăpadă să pară apos, în timp ce îl urma pe Reeves afară din cabană. Începu să se tîrască anevoie în urma lui.

Cu grijă, dar destul de ușor, ajunseră la marginea pădurii. Imediat după ce trecură de ea, zăriră echipa de salvamontiști care pornise în căutarea lor. Erau vreo treizeci sau patruzeci de salvamontiști în costumele specifice, desfășurați pe o linie orizontală lungă de-a curmezișul pantei muntelui.

Reeves se opri și examinează din ochi priveliștea cu un zîmbet trist pe față.

— După cît de riguros decurge operația, poți fi sigur că Helmut este cel care o conduce.

Jordan nu răspunse. Își mută aparatul de fotografiat

SANDRA BROWN

de pe un umăr pe altul și porni după el, aruncînd din nou o privire în jos. Ce o să-i spună lui Helmut? O s-o întrebe ce s-a întîmplat noaptea trecută? O să-și dea seama fără să întrebe? Sigur că dacă Reeves și ea or să se uite unul la altul, adevărul nopții va ieși singur la iveală.

Dar cu cît se apropiau mai mult de grupul de oameni care îi căutau, liniile din jurul gurii lui Reeves deveneau tot mai severe. Ochii lui nu mai străluceau de pasiune ca astă-noapte. Dimpotrivă, păreau să reflecte peticele de gheață de pe zăpadă, pe care le ocolea cu grijă în timp ce coborau. Le era frig.

Îngrijorarea îi strîngea pieptul și nu era numai din cauza respirației ei îngreunate. Într-un colț secret al inimii ei, sperase că vor putea să-și reconcilieze ambițiile de viitor și să ajungă la un compromis în privința a ceea ce doreau de la viață. Splendoarea ultimei nopți nu putea fi atît de ușor datată uitării, nu-i așa?

– Ne-au văzut, spuse Reeves, smulgînd-o brutal din gînduri. Lăsă jos coșul greu și flutură din ambele brațe deasupra capului.

Jordan văzu că unul dintre oameni răspunde, fluturînd și el entuziasmat din brațe. Purta o jachetă de schi de un roșu aprins și pantaloni negri strîmți băgați în ghețe. Era inconfundabilul Helmut. Jordan văzu cum se întoarce ca să-i trimită înapoi pe cei mai mulți dintre bărbații aflați cu el, dîndu-și seama în mod corect că ea și Reeves erau teferi și puteau coborî singuri. Zece sau doisprezece dintre oameni rămaseră cu el și continuă să urce.

- Hai să-i așteptăm, spuse Reeves și lăsă jos povara pe care o ducea. Jordan făcu la fel. Împături pătura transformând-o într-o pernă groasă, o puse pe o piatră mare, netedă și se așezară amândoi pe ea. Până când zăpada va trece prin ea și va începe s-o umezească, Helmut o să ajungă lângă ei.

Tăcerea grea ce se așternu între ei doi devenea tot mai încordată cu fiecare clipă. În cele din urmă, Reeves se mișcă și îi aruncă o privire, după care întoarse ochii.

- Jordan, în legătură cu noaptea trecută... Oftă.

Asta este, își spuse ea. Începe să regrete. Să nu fac o scenă. Să fiu calmă. Să nu mă plîng și nici să nu-mi smulg părul.

- N-am vrut să se mai întâmple. După noaptea aceea de furtună, când am aflat că ești logodită, am jurat că am să te las în pace. Dar, după aceea, ai spus că nu ai intenția să te căsătorești cu Helmut... atunci pe munte și apoi, ieri-dimineață... și apoi ne-am rătăcit și toate astea...

- Te rog, Reeves, nu mai vorbi despre noaptea trecută.

Printr-un act de voință, își stăpîni lacrimile și nu le lăsă să curgă pe obraji. Atunci, el întreabă într-o șoaptă abia auzită:

- Atunci știi cum mă simt, nu-i așa?

Da, știa. Pentru ea, fusese un punct de cotitură în viața ei. Dacă se îndoise vreodată că ia o decizie corectă măritîndu-se cu Helmut, acum vedea clar că o astfel de căsătorie nu ar fi reușit niciodată. Dar era o mare nebunie să iubească un bărbat care nu simțea nici un fel de angajament

SANDRA BROWN

decît față de următorul reportaj de succes – totuși, îl iubea pe Reeves. Căsătoria cu un alt bărbat era de neimaginat.

Pentru Reeves fusese un episod în viața lui. Constatase că este atrăgătoare, bine făcută și – înghiți un nod – foarte îndatoritoare. A reacționat așa cum ar fi reacționat orice bărbat în împrejurări asemănătoare. Ar fi fost o copilărie să creadă că în patima lor furioasă era altceva. Își înghiți un suspin.

– Da, știu ce a însemnat pentru tine, Reeves, răspunse ea cu mult mai multă seninătate în voce decît se așteptase.

– Bine, spuse el vădit ușurat.

Îl văzură pe Helmut care pășea spre ei. Expresia de pe chipul lui, deși obosită, era de entuziasm.

– Jordan, întrucît ai înțeles ce a fost cu noaptea trecută, vreau să știi că plec imediat. Plec la Paris în seara aceasta.

Cuvintele lui o străpunseră ca un pumnal în inimă. Așa de repede! Se descotorosea de ea cît putea de repede. Ruptura va fi astfel rapidă, curată, irevocabilă.

Ea nu se uită la el și nici nu răspunse. Nu voia să-l lase să-i vadă lacrimile. Nu va ști niciodată cît de tare o doare inima. Moartea de care murea sufletul ei va fi o moarte ascunsă, fără nici un fel de martori. Reeves nu trebuie să afle niciodată că îl iubește. Nemaivrînd să ezite pînă va fi prea tîrziu, se smulse de pe locul de odihnă și se aruncă în josul pantei, alunecînd pe suprafața sticloasă.

– Helmut! strigă ea.

Lasă-l pe Reeves să creadă că timpul petrecut împreună nu fusese nici pentru ea decît o distracție întâmplătoare. Lasă-l să creadă că se întorcea înapoi, la logodnicul ei bogat. Lasă-l să creadă tot ce este mai rău despre Jordan Hadlock, dar în nici un caz să nu afle că îl iubește.

Helmut o aștepta cu brațele întinse și atunci cînd se aruncă în ele, bărbatul crezu că lacrimile de pe obrazul ei erau de bucurie.

– Iubita mea, iubita mea, spuse el îmbărbător bătînd-o ușor pe spate. Totul e în ordine, acum ești în siguranță. A fost cumplit?

Cumplit? Simțea că face o criză de isterie. Poate Paradisul? Utopia, Shangri-la, asta poate că da, dar în nici un caz cumplită.

– Mă bucur că te văd, spuse ea și continuă să stea agățată de el. Închise ochii ca să nu scape nimic din ea.

– Uite, iubito, bea asta. O să te încălzească.

Cafeaua fierbinte era dreasă din belșug cu coniac și se înecă la primele înghițituri.

– Încet, iubito, încet. Nu pornim înapoi decît atunci cînd ai să te simți complet refăcută. Pentru noaptea aceasta nu se prevede nici un fel de furtună. Eu sînt de vină pentru că nu am verificat buletinul meteo ieri înainte să plecăm. Furtuna de zăpadă era prevăzută pentru cotele mai înalte. Aș fi putut să te scutesc de acest coșmar.

Ce bine că ea și Reeves nu cunoscuseră buletinul meteo. Nu puteau fi trași la răspundere. Fuseseră victime.

SANDRA BROWN

– Reeves, arăți destul de bine, în ciuda calvarului pe care ai trecut.

Helmut radia. Jordan nu se întoarse, deși auzise pe lui Reeves care scîrțiau pe zăpadă.

– Dați-i omului ceva de băut, spuse Helmut. Abia aștept să aud cum ați reușit să supraviețuiți noaptea și cum ați scăpat nevătămați.

Jordan se răsuci încet în brațele lui Helmut și văzu cum Reeves ia o ceașcă la fel cu cea din care băuse ea mai înainte. Sorbi din cafeaua fierbinte și îi mulțumi lui Helmut și asistentului acestuia.

– După ce am mâncat dejunul acela bogat pe care l-ai adus, Jordan și cu mine am decis să ne mișcăm puțin ca să dăm jos ceea ce puseseam pe noi și am mai urcat. Ne-am așezat ca să ne odihnim o clipă și... Vocea îi rămase suspendată în aer. Ochii lui verzi alunecară spre Jordan, care se mai rezema încă de Helmut. Ochii lui se înfipseră în ochii ei și vocea lui Reeves sună foarte dur când continuă: Am ațipit. Când ne-am trezit, eram înconjurați de zăpadă.

Describe apoi pe scurt drumul în jos, pe munte, pînă descoperiseră cabana aceea pentru unelte.

– Din fericire, ne-am refugiat acolo.

Și din nou ochii lui o fulgerară pe Jordan și din nou citi în ei dispreț și ostilitate. Reeves o ignoră și se întoarse din nou către Helmut.

Înainte de căderea nopții, am avut ocazia să fim recunoscători atît fermierului necunoscut, cît și coșului tău de picnic.

Helmut rîse și îl bătu pe Reeves pe umăr.

– Îți mulțumesc că ai avut grijă de fata mea.

Jordan se crispă la auzul acestor cuvinte. Îndrăzni să ridice privirile către Reeves. O expresie de dispreț îi schimonosea trăsăturile feței.

– Este o femeie pe care o poți mulțumi ușor.

Insulta ascunsă în această afirmație fu înțeleasă numai de ea, dar ea o percepu și se simți profund rănită. Doar nu-și smulsese hainele de pe ea și nici nu-l fugărise prin cabană pînă cînd în cele din urmă el i se supusese! Se întoarse spre Helmut și îl întrebă:

– Ce se aude cu avionul?

Helmut îi mîngîie obrazul cu un deget:

– Așa ești tu, Jordan draga mea, întotdeauna preocupată de grijile altora, atunci cînd ai și tu necazurile tale. Pilotul meu a reușit să aterizeze cu avionul avariat. Și el și echipajul și toată încărcătura au scăpat intacti.

– Ce bine îmi pare, spuse ea.

O luă de mîină s-o sărute și exclamă:

– Jordan, unde este inelul tău? Sper că nu l-ai pierdut prin zăpadă.

– Nu, eu...

Aruncă o privire neajutorată spre Reeves, dar fața acestuia nu lăsa să se vadă ce gîndește. Parcă era dăltuită în piatră. Ochii verzi străluceau rece.

– Este în rucsacul meu.

– Dă-mi-l mie. Helmut arătă spre rucsacul pe care îl

SANDRA BROWN

recuperase unul dintre oamenii lui. După ce îl apucă, în câteva clipe găsi buzunarul cu fermoar și scoase din el inelul cu diamant. Îl puse la loc pe degetul lui Jordan și spuse cu o profundă satisfacție:

— Așa. Acum lucrurile s-au întors acolo unde trebuia să fie.

Dar, de fapt, nimic nu era așa cum trebuia să fie. Ridică ochii triști către Reeves, dar locul unde stătuse el acum era gol. În timp ce Helmut o trăgea spre el ca s-o îmbrățișeze, văzu peste umărul lui că Reeves pornise deja în jos.

Știind că s-ar putea ca aceasta să fie ultima dată când îl vede, șopti:

— Iubirea mea, viața mea. Am să te iubesc întotdeauna.

Auzind vorbele ei și interpretându-le greșit, Helmut o îmbrățișă și mai strâns.

Mulțumesc că ai venit, Helmut, spuse Jordan închizînd ușa magazinului în spatele lui și atîrnînd din nou anunțul „Închis“ pe fereastră, după care trase obloanele.

– Iubita mea, eram în mijlocul unei întîlniri foarte importante. Era vizibil iritat de faptul că fusese chemat pe neașteptate. Mărturisesc că nu înțeleg. Nu văd ce este atît de urgent.

– Îmi cer scuze, Helmut, dar nu am vrut să mai amîn întîlnirea aceasta.

Îl conduse sus, pe scări, spre apartamentul ei și aprinse lămpile din sufragene. Îi oferî un scaun și se așeză pe canapea

– Helmut, nu mă căsătoresc cu tine

Asta a fost. Acum o spusese. Nu fusese chiar așa de greu. Nu durea deloc. De ce nu spusese asta mai de mult? Nu avea de gînd să ia măsuri de represalii împotriva ei. Nu striga la ea. De fapt, nu făcea nimic, se uita țintă la ea, ca și

SANDRA BROWN

cînd ar fi fost sigur că își pierduse brusc mințile. Cînd i-a reveni din primul șoc, se aplecă în față pe scaunul lui și încercă să distingă pe chipul ei semnele unei tulburări mentale.

– Draga mea, cred că nu te simți bine. Sînt sigur că nu vorbești serios. Nu mai gîndești clar. Poate că...

– Mă simt foarte bine, Helmut. De fapt, mă simt mai bine decît m-am simțit vreodată în ultima vreme. Nu mă căsătoresc cu tine.

Experiența lui managerială își spuse cuvîntul și Helmut se lăsă relaxat pe spătarul scaunului. Își încrucișă picioarele, punînd o gleznă pe genunchiul celuilalt picior.

– Am constatat o schimbare la tine din noaptea cînd ai fost prinsă de furtună pe munte. A fost o experiență stresantă. Poate că ai fost traumatizată puternic. Sînt lucruri care se întîmplă, știi și tu. Dar cred că, cu timpul, ai să-ți revii și ai să-ți recapeti înfățișarea sănătoasă dintotdeauna și ai să reîncepi să gîndești normal.

Era așa de sigur pe sine, că Jordan zîmbi afectuos. Scutură din cap.

– Nu, Helmut. Am luat decizia de a nu mă căsători cu tine cu mult înainte. Timpul nu mă va face să mă răzgîndesc.

Rămase tăcut cîteva momente lungi, cîntărind tonul ferm al vocii ei, urmărind expresia neclintită de pe chipul ei.

– Dar de ce, draga mea? Întrebă el în cele din urmă.

– Helmut, nutresc o profundă afecțiune pentru tine. Am petrecut împreună clipe frumoase. Nu am să pot niciodată

să-ți mulțumesc suficient pentru generozitatea ta, și nici nu voi uita bunăvoința ta.

Se ridică și merse pînă la capătul canapelei. Degetele ei examinau cusăturile din jurul pernelor și continuă:

– Dar nu te iubesc în felul în care o soție trebuie să-și iubească soțul. O căsătorie fără dragoste ar fi incorectă pentru amîndoi. Sîntem foarte departe unul de altul ca formație, la propriu și la figurat. Nu voi reuși niciodată să mă încadrez în lumea ta.

– Lasă-mă pe mine să judec acest lucru, Jordan, spuse el.

Ea zîmbi.

– Nu pun la îndoială capacitatea ta de a lua decizii, Helmut, dar aceasta este o hotărîre de inimă. De sentimente. Eu nu sînt o angajată pe care poți s-o aranjezi într-o funcție oarecare în cadrul conglomeratului tău.

– Asta este impresia pe care ți-am lăsat-o? Îmi pare rău. Nu am avut niciodată intenția să te fac să simți că încerc să te modelez pentru a te transforma în ceva ce tu nu-ți dorești.

– Ceea ce mă aduce la următorul punct, spuse ea. Poate că în momentul de față mă găsești amuzantă. Nu sînt ca femeile cărora le-ai făcut curte. Dar cît va mai dura caracterul acesta de noutate? Cînd o să te plictisești de mine?

– Te iubesc așa cum ești, Jordan.

– Toată viața? Întrebarea ei lovise bine. Helmut întoarse repede privirile și Jordan înțelese că întrebarea ei îl făcuse să gîndească altfel, așa cum nu o mai făcuse niciodată

SANDRA BROWN

pînă acum. Am avut o căsnicie dezastruoasă. Asta mi-a fost de ajuns. N-aş vrea să te fac cumva nefericit.

– N-ai să mă faci, protestă el încapăţînat.

– Ba da, Helmut. Eu vreau linişte. Fostul meu soţ mi-a promis copii şi un cămin, stabilitate, securitate. Nu s-a ținut de cuvînt. Şi deşi posibilităţile şi calităţile tale le depăşesc cu mult pe ale lui, am să te plictisesc curînd cu ritmul meu casnic. Sînt o americană de modă veche din Midwest, cu idei preconcepute. Mi-a făcut plăcere fiecare clipă pe care am petrecut-o în străinătate, Helmut, şi nu aş da pentru nimic în lume această experienţă, dar acum vreau să mă duc acasă. Te rog să mă ierţi pentru dezamăgirea pe care ţi-o provoc. Dar este spre binele nostru. Te asigur.

– Dar de ce ai acceptat propunerea mea dacă ai simţit mereu că nu era bine? întrebă el cu o oarecare intonaţie aristocratică în voce.

– Am acceptat? Oficial? ripostă ea.

Helmut zîmbi pentru prima dată. Era un zîmbet trist.

– Presupun că nu. Sînt obişnuit să obţin ceea ce vreau. Adăugă apoi cu siguranţa de sine care îi era caracteristică: Nu mi-a trecut nici o clipă prin cap că nu vrei să te căsătoreşti cu mine.

Jordan rîse.

– Helmut, eşti adorabil.

Scoase cutiuţa de catifea din buzunar şi se duse către locul unde el stătea acum în picioare lîngă scaun.

– Iată inelul tău.

DILEMA

- Nu îndrăznesc să sper că dorești să-l păstrezi ca o dovadă a stimei mele.

Jordan zîmbi, dar dădu din cap că nu.

- Voi, americanii! Ați rămas tot puritani, pufni el cu afecțiune.

- Morala clasei de mijloc.

- Exact, spuse el înțepat. Cu idei arhaice și idealiste despre dragoste și căsătorie.

Privi în jos către cutia cu inelul și o răsuci în mină. Fruntea i se încruntă vădind concentrare. Își amintea de ceva.

- Jordan, decizia asta a ta are ceva în legătură cu ziaristul american, nu-i așa?

- Helmut, ce absurditate, spuse ea repede, dar lăsă capul în jos și întoarse privirile pentru ca el să nu vadă durerea care îi umplea ochii. Ce ar fi să bem ceva?

Helmut îi ignoră oferta.

- Jordan, uită-te la mine.

Ea se conformă încet. Și atunci el văzu durerea care îi marca atât de clar trăsăturile. Își ținea trupul rigid și drept, ca și când dacă și-ar fi permis să se relaxeze acesta s-ar fi sfărîmat în mii de bucățele și s-ar fi dezintegrat. Bărbatul lăsă să-i scape un suspin.

- Aha, deci *asta* este.

- Nu, Helmut, el n-are nimic de-a face cu asta.

Privirea lui cinică și severă îi spuse că n-o crede.

- Îți jur că nu l-am mai văzut de cînd am fost salvați de pe munte.

- Asta nu are nici o legătură cu sentimentele tale iubito. Acum cînd mă gîndesc la ultimul interviu, pe care Reeves a insistat să-l avem în aceeași după-amiază, era cînd răvășit și agitat. Ce s-a întimplat în cabana unde a adăpostit în noaptea aceea?

- Nimic.

- Minți, Jordan.

Da, mințea. Ceva se întimplase în noaptea aceea. Viața ei începuse și se încheiase în spațiul acelor câteva ore pe care le petrecuse împreună cu Reeves. În ultimele două săptămîni se mișcase făcîndu-și treburile de rutină ca un automat, răspunzînd la miile de întrebări pe care i le puneau clienții ei, cu toată politețea și răbdarea de care era în stare. Prin ceața care îi învăluia mințea, încercase să-și facă niște planuri de viitor, căci fiica domnului Bauerman urma să vină curînd ca s-o înlocuiască, dar era incapabilă să treacă cu gîndul dincolo de ziua de mîine. Supraviețuirea zilnică îi solicita toată energia și concentrarea.

Se lăsă să cadă pe canapea și privi în gol la mîinile ei. Abia atunci cînd pernele se lăsară sub greutatea lui Helmut își dădu seama că acesta se așezase alături de ea. Îi luă mîinile reci în mîinile lui.

- Ești îndrăgostită de el, spuse el cu precizia unui clarvăzător.

Iar ea confirmă din cap nefericită. Lacrimile începură să-i curgă din ochi cînd ridică privirile spre el.

- Helmut, îți jur că mă hotărîsem deja înainte să-l cunosc pe Reeves Grant.

- Te cred, dar asta nu are nici o importanță, nu-i așa? Ai ști ce simți pentru el?

- Nu.

- Ești cea mai enervantă creatură, Jordan. De ce nu ai spus omului? De unde vrei să ghicească?

- Nu, Helmut, nu contează dacă știe sau nu. El... nu știe același lucru pentru mine. Nu avem aceleași scopuri.

- Nu prea cred. Omul este un prost dacă te părăsește. Am să-l chem înapoi imediat.

- Nu! exclamă ea și își încheștă mîinile. Te rog să-mi promiți că nu ai să încerci să iei legătura cu el în nici un fel. În câteva zile, plec acasă. Acolo mă voi simți mai bine.

El îi aruncă o privire plină de îndoială.

- Am primit numai o scrisoare de la el. Reportajul lui este programat să apară în revistă anul viitor. A spus că o să mă anunțe cînd anume.

Jordan simți că se detestă că pune această întrebare, tonuși o rosti:

- De unde a fost trimisă scrisoarea?

- De la Paris.

- Da, a spus că pleacă la Paris, oftă ea.

- Jordan...

- Mă simt foarte bine, Helmut. Zău că da.

Zimbi cu mai mult curaj decît se credea în stare.

O clipă mai tîrziu, îl însoțea pe scări în jos și îi deschise ușa. El se întoarse și o îmbrățișă cu căldură, sărutînd-o pe amîndoi obrazii, într-un gest tipic european.

SANDRA BROWN

– Draga mea Jordan. Mi-a făcut plăcere timpul pe care l-am petrecut împreună. Am să simt mereu o undă de nostalgie ori de câte ori voi trece pe aici. Ești sigură că nu vrei să te căsătorești cu mine?

– Da, sînt sigură, spuse ea răbdătoare. Mi-ai lărgit orizontul lumii, Helmut. Perspectivele. Faptul că te-am cunoscut pe tine a fost cea mai bună învățătură.

– Am fost un nătărău, spuse el.

Nu prea-i stătea în fire să se deprecieze, încît Jordan rîse.

– De ce?

Helmut o strînse la piept.

– Ar fi trebuit să te arunc în pat de prima dată cînd am avut ocazia, în loc să țin seama de obiecțiile tale că nu se cuvine. N-am să-mi iert asta niciodată.

– Refuzul meu constant este ceea ce ți-a menținut interesul, spuse ea blînd. Mai devreme sau mai tîrziu ai fi renunțat și ai fi plecat oricum.

– Nu fi chiar așa de sigură, șopti el și ochii lui albaștri studiară fața frumoasă întoarsă către el. Își dresе apoi vocea: Cînd spui că pleci?

– Nu știu exact. Bill trebuie să-mi trimită preavizul în cîteva zile.

– Pot să te mai văd înainte să pleci? întrebă el blînd.

– Nu cred, Helmut, spuse ea zîbind. E mai bine așa.

– Întotdeauna pragmatică. Simțul tău practic este una dintre cele mai mari virtuți ale tale, Jordan.

Jordan rîse din nou.

– Nu e un compliment prea galant. Unde sînt toate complimentele acelea poetice cu care mă copleșeai?

Rîse și el, dar apoi deveni brusc serios:

– Să nu mă înțelegi greșit. Mintea ascuțită nu ți-a micșorat cu nimic atracția sexuală.

O trase aproape de el pentru ultima dată și îi șopti următoarele cuvinte direct în ureche:

– Să nu te lași toată viața condusă numai de acest simț logic pe care îl ai, Jordan. Uneori, cele mai mari realizări pot fi rezultatul unui joc de noroc.

O sărută încă o dată pe buze și plecă.

– La naiba, murmură Jordan refăcînd drumul înapoi către etaj. Chiar cu o clipă mai înainte închisese magazinul și stinsese luminile. Și acum încă un client bătea cu putere în ușă. Era obosită. În ultima săptămînă încercase să pună la punct librăria, ca să arate cît mai bine cînd vor veni soții Bauerman cu fiica. Toată noaptea, după orele de program, își împachetase lucrurile personale în lăzi, pentru transport. Astăzi fusese chiar foarte ocupată. Un autobuz întreg de oameni în vîrstă din Detroit descinsese în magazinul ei și toți cei cincizeci și unu de ocupanți ai autobuzului ceruseră să li se acorde personal atenție. După plecarea lor, rafturile rămăseseră goale și fusese nevoită să le umple din nou.

Iar acum cineva ignora cu bună știință plăcuța pe care scris **ÎNCHIS**. Exasperată, întoarse cheia în broască și smuci ușa.

– Am în...

SANDRA BROWN

Cuvintele îi muriră pe buze și ochii i se făcură mari.

În prag se afla Reeves. Se rezema nonșalant de peretele exterior. Se uita la norii grei de deasupra capului, care începeau să arunce primele picături de ploaie.

– Se pare că nu pot să ajung aici decât pe vreme de furtună, spuse el fără nici o legătură, și își făcu drum trecînd pe lângă ea. Jordan era atît de uluită încît nu încercă să-l împiedice să intre. Maxilarul i se lăsase în jos și brațele îi atîrnau fără vlagă în lungul trupului.

– Ce faci aici? rosti ea în cele din urmă.

– Am venit să te ajut să împachetezi.

Își lăsă aparatul de fotografiat și sacul de cîneapă pe podea și își scose haina.

– Ai ceva de mîncare? Mor de foame.

Fără alte cuvinte, se răsuci pe călcîie și, în secunda următoare, îi auzi pașii care urcau spre etaj. Încă nevenindu-i să creadă că era acolo, Jordan îl urmă. Cînd ajunse în capul scării, îl văzu deja în bucătărie, inspectînd prin cămară.

– Unt de arahide? Asta-i tot? întrebă el dezamăgit. Cred că o să trebuiască să ies în oraș la cină.

– Reeves? făcu ea, în timp ce mîinile i se strîngeau pumn. Ce faci aici?

Reeves privi cu simpatie către ea.

– Te repeți, Jordan. M-ai mai întreat asta.

– Și n-ai răspuns.

– Ba am răspuns. Ți-am spus că am venit ca să te ajut să împachetezi. Pleci peste cîteva zile, nu-i așa?

Nonșalanța cu care își întindea unt de arahide pe o

bucată de pâine veche o uluia. Ce aștepta de la ea? Nu știa ce intenții are, dar era din ce în ce mai furioasă, căci nu înțelegea ce fel de joc joacă.

Îi smulse sandvișul din mână înainte să apuce să ia prima îmbucătură și îl aruncă pe masă.

– Reeves, nu știu ce faci aici, dar eu nu vreau să particip la asta. Cum îndrăznești să dai buzna aici și să valsezi așa!

Jordan fierbea de furie, dar el o domoli imediat, mormăind:

– Mi-ai stricat bunătațe de sandviș, și arată spre felia de pâine care aterizase cu untul în jos pe masa de bucătărie. Tot așa de năbădăioasă ai să fii și după căsătorie?

Căsătorie! Cuvântul se izbi de pereții bucătăriei minuscule și îi răsună ca un țipăt în creier. Îi demontase tot arsenalul de apărare. Se îndreptă clătînindu-se spre masa din bucătărie și se uită la el cu ochi cărora nu le venea să creadă. Reeves apucă sandvișul bucluș, îl inspectă, decise că nu era compromis chiar total, îl îndoi în două și apucă o îmbucătură mare.

– Ai înnebunit, spuse ea. Ce vrei să spui prin „căsătorie“?

– Știi tu, mormăi el cu gura plină de pâine și unt de arahide. „Dragi invitați, ne-am adunat aici“ etc., etc. Flori. Lumînări. Mame înlăcrimate. Căsătorie.

– Dar...

– Nu mai ești logodită cu Helmut, așa e?
Nu reuși decât să dea din cap afirmativ.

– Așa credeam și eu. Ieri mă plimbam pe Champs Elysées și aproape că m-am împiedicat de un chioșc. În ultima vreme am băut cam mult, vezi tu, și uneori mă cam clatin, adăugă el pe un ton confidențial. Oricum, era acolo foiața aia de scandal în care poza lui Helmut era pe prima pagină. Ținea brațul în jurul taliei unei contese italiene a cărei avere se bucură aproape de aceeași admirație ca și nuri ei. Am făcut o investiție de câțiva franci și am cumpărat maculatura aia. După cinci cești de cafea fierbinte și un duș rece, când am fost sigur că sînt treaz, am citit reportajul. Se pare că Helmut și contesa sînt subiectul numărul unu în toată Europa. Așa că mi-am imaginat că ești liberă să te căsătorești cu mine. Cred că va trebui să așteptăm pînă ne întoarcem în America ca să legăm nodul. Știi că părinții tăi și mama mea...

– Reeves! strigă ea. Când sporovăiala lui încetă în cele din urmă, Jordan spuse calmă: Nu poți să dai buzna pur și simplu aici și să spui că ne căsătorim.

– De ce nu? Ne iubim, nu-i așa? Apoi se bătu cu palma în frunte: Asta era! Preferi să te cer oficial în căsătorie. Ridică din umeri: Foarte bine. Vrei să te căsătorești cu mine, Jordan? E ușor de trăit cu mine. Am toți dinții în gură și nu trebuie să rînești după mine. Sînt zdravăn la trup. Destul de întreg la minte. M-am lăsat de fumat – de două ori. Beau numai cu măsură – ultimele cîteva săptămîni nu se pun la socoteală. Fac duș cel puțin o dată pe zi. Am o personalitate fermecătoare. Sînt îngrozitor de chipeș și...

– Modest.

Reeves dădu din cap afirmativ.

– Și modest.

Jordan izbucni în rîs. Simțea că face explozie. Brațele lui o cuprinsesă imediat, strîngînd-o la pieptul lui. Părul ei se încurcă între degetele lui cînd îi dădu capul pe spate ca să se poată uita la chipul ei. Mina lui amuzată dispăruse, înlocuită de o expresie de încruntare neliniștită.

– Asta vrea să însemne da?

Nu se gîndea la căsătoria ei nefericită cu Charles. Nu se gîndea nici la hotărîrea ei de a duce o viață independentă. Singurul ei gînd era că Reeves se întorsese din nou în viața ei. După acele săptămîni nefericite cînd trăise fără el, nu avea de gînd să-l lase să plece din nou.

– Cum aș putea oare refuza o cerere în căsătorie atît de romantică?

– Nu poți. Și nici n-am să te las. Ochii lui îi mînceau din priviri toată fața. Am trăit într-un adevărat iad, Jordan. În noaptea aceea cînd am ajuns pe bîjbuite la ușa ta nu m-am gîndit că mă va lovi trăsnetul. Nu m-am gîndit niciodată că mă voi îndrăgosti, dar cînd acest lucru s-a întîmplat, mi-a ars creierii. Trebuie să faci parte din viața mea. Gura lui plană o clipă deasupra buzelor ei. Dumnezeu, ce dor mi-a fost de tine.

Buzele ei fură despărțite de nevoia lui urgentă. Limba lui o atinse pe a ei cu familiaritatea aceea deosebită care îi uluise încă de la primele lor săruturi. Jordan se simțea neajutorată sub presiunea fierbinte și se lăsa în voia gurii lui. Dorința care mornise închisă în ultimele cîteva săptămîni ieși la suprafață la prima suflare asupra tăciunilor încinși.

SANDRA BROWN

Gura ei împărtășea pe deplin patima lui și îl încântă apropiindu-se și mai mult de el, împletindu-și trupul cu al lui.

Reeves răspunse cu un mic zvîcnet al coapselor.

Se smulse apoi de lângă ea după câteva minute lungi de săruturi pătimașe, îi cuprinse capul în palme și o privi adînc în ochi:

– Jordan, de ce ai fugit la Helmut cînd am coborît de pe munte?

Vocea lui blîndă nu făcea decît să amplifice și mai mult importanța întrebării la care aștepta un răspuns.

– Nu puteam să te las să vezi cît de mult te iubesc, Reeves. Tocmai îmi spuseseși că pleci la Paris. Am crezut că vrei s-o rupi definitiv cu mine cît mai limpede și nu vrei să mă lași să văd nimic important în ceea ce se întîmplase între noi.

– Te-am întrebat dacă știi ce însemni tu pentru mine. Ai spus că știi.

– Credeam că am fost o distracție de moment, că mă lași fără nici un fel de legături sentimentale.

– Gîsculiță ce ești, chicoti el. Dacă îți amintești, nu era un loc sau un moment foarte potrivit pentru mine ca să-ți spun că vreau să rămîi cu mine pentru totdeauna. Imediat ce mi-aș fi rezolvat treburile de la Paris, intenționeam să mă întorc la tine. Speram că vei înțelege asta. Dar următorul lucru pe care am văzut că-l faci a fost să alergi în josul pantei și să te arunci în brațele lui Helmut, acceptînd din nou inelul acela cu diamant pe care ajunsesem să-l urăsc.

– Oh, Reeves, data viitoare să nu mai fii așa de criptic.

– N-o să mai fie nici o dată viitoare. Trebuie să te măriți cu mine acum, Jordan, spuse el insistent, apucînd-o cu mîinile de coapse și trăgînd-o spre el.

– De ce? Ești însărcinat?

El o apucă în glumă de pînă și o trase spre spate.

– Nu, dar am să mă străduiesc din răsputeri să te las pe tine însărcinată, dacă asta îmi garantează că te căsătorești cu mine, o amenință el. De fapt, chiar îmi place ideea asta. Ia gîndește-te cîte fotografii pot să fac cu tine și cu copiii.

– Copiii?

– Da. Știi tu – omuleții ăia mititei care scîncesc și urlă mereu.

– Sînt prea bătrînă ca să mai fac copii, spuse ea.

– Atunci e bine să începem imediat, spuse el și o împinse spre dormitor.

– Ai vreo rezervă în ceea ce privește căsătoria cu mine? Întrebă el în timp ce buzele lui ciupeau ușor pielea delicată de sub brațul ei.

Hainele lor se amestecaseră pe capacele lăzilor pe jumătate ambalate și se cuibăriseră în cuverturile patului pe care îl mai împărțiseră o dată. Afară ploua.

– Am un milion de rezerve, murmură ea cu gura în coastele lui. Vîrfurile degetelor ei îi traversau lungimea coapsei. Dar un om înțelept mi-a spus cîndva să nu las gîndirea logică să ia decizii pentru mine. Uneori trebuie să riscăm. Și cred că tu reprezînți un risc rezonabil.

SANDRA BROWN

Reeves îi puse un deget sub bărbie și îi ridica fața spre el.

– Acest om înțelept nu se numește cumva, din întâmplare, Helmut Eckherdt?

– Din întâmplare, așa se numește.

– Ei bine, naiba să mă ia, chicoti el. Lasă-l pe el să-și asume meritele.

– Vrei să spui că...

– Da, am auzit și eu de la el același lucru. Tocmai îmi făceam bagajele furios în ultima noapte, când mi-a telefonat la hotel. Mi-a spus fără nici un fel de echivoc că aş face bine să-mi mișc fundul înapoi și să mă căsătoresc cu tine, pînă nu te ia altul mai isteț ca mine. Când i-am spus că tocmai asta mă pregăteam să fac, a spus: Bravo ție! – și a închis.

Rîseră împreună încet.

– Întotdeauna i-a plăcut să ia problemele în propriile mîini.

– Și mie îmi place să-mi iau problemele în propriile mîini, spuse Reeves. Numai că „problemele” lui erau sînii frumoși ai lui Jordan. Ea se lăsă pe spate și i se oferă fără restricții. El își afundă capul și sărută depresiunea dintre sînii ei.

– Îmi distragi atenția, spuse el.

Ea se arcui instinctiv către el și simți cît este de excitat, tare și fierbinte, izbindu-se de ea.

De la ce anume? întrebă ea. Mîna ei îl găsi și îl imploră să vină mai aproape.

DILEMA

– De la faptul că trebuie să-ți povestesc despre noua mea slujbă. Vocea lui devenise mai profundă. Dar acum las-o baltă.

Imediat simți că mîna ei îi dă drumul și îl împinge la o parte.

– Nu poți să faci ceea ce faci și să asculți în același timp?

– Nu. Pentru că tu nu poți să vorbești dacă eu am să continuu să fac ceea ce făceam.

– Oricum, nu foarte clar. La naiba. Ei bine, am să mă grăbesc. Își lăsă capul pe pieptul ei și spuse: O editură din New York se ține de mine de mai mulți ani să le scriu o carte, un fel de eseuri ilustrate, cu privire la ultimul deceniu, care ar cuprinde cam cea mai mare parte a carierei mele. Am fost la Paris ca să mă întîlnesc cu cîțiva dintre cei mai importanți redactori care erau la un fel de tîrg al cărții sau cam așa ceva. Oricum ca s-o scurtez – căci am de rezolvat alte probleme presante – am negociat un contract. Cum ți se pare?

– Reeves, strigă Jordan entuziasmată. Se așeză în capul oaselor, smulgîndu-i astfel perna confortabilă de sub cap. Asta e minunat! Nu ești emoționat?

– Da, recunosc eu modest. Înseamnă o mulțime de bani, dar în același timp trebuie să evaluez tot ceea ce am văzut, am auzit, am trăit în acești ultimi ani. Unele dintre aceste experiențe au fost deosebit de prețioase și cred că trebuie împărtășite și altora. Crezi că doi scriitori într-o familie ar fi ceva absurd?

SANDRA BROWN

Jordan își trecu degetele iubitoare prin părul lui ciufulit.

– Cred că pot să supraviețuiesc în orice condiții alături de tine. Iar ideea cărții este minunată. Am să te ajut cum am să pot.

– Bine. Nu prea mă pricep la cuvinte. Acum că am terminat cu chestia asta...

Își puse mâinile pe umerii ei și încercă s-o tragă înapoi, jos, dar ea rămase tot în șezut.

– N-am terminat încă. Unde o să locuim?

Reeves își înăbuși o înjurătură.

– Încă nu m-am hotărât. Ți displace Washingtonul? Virginia are câteva locuri foarte drăguțe. Apoi, cu o degajare exagerată, adăugă: Avem o familie prezidențială foarte fotogenică. Și mereu sînt alegeri.

O cută îi încreți fruntea îngrijorată și îi umbri cercurile albastre din jurul irisului.

– Dar, Reeves, n-o să tînjești după toate călătoriile și emoțiile lor, nu-i așa?

Reeves o trase spre el.

– Nu. Cu experiența și recomandările mele n-am să rămîn niciodată fără lucru, dar cine se scoală de dimineață departe ajunge. Știu cît de mult îți dorești stabilitatea unui cămin. Și eu vreau același lucru. Am vorbit serios cînd spuneam că am să fac fotografii cu tine și cu copiii în jurul tău.

De astă dată, Jordan nu se mai împotrivi cînd el o trase în jos, pe pernă.

– Și eu am vorbit serios cînd am spus că sînt prea bătrînă.

– Aiurea. Ia te uită ce bună ești. Ochii lui îi analizau trupul cu o plăcere lascivă. Absolut perfectă. Buzele îi urmau traseul ochilor. Într-una din aceste zile am să-mi fac timp să-ți număr zonele erogene. Cred că o să dureze cîteva ore, nici nu mă îndoiesc de asta. Cîteva ore încîntătoare.

Sîinii ei erau foarte atenți și îi răspunseră într-un mod care nu-i dezamăgea buzele.

– Ai fi în stare să-i refuzi unui bebeluș plăcerea de a se hrăni la acești sîni? întrebă el.

Limba lui îi aduse sfîrcurile într-o stare de dorință dureroasă și el îi desfătă trăgînd ușor de ei cu buzele. Jordan gemu de plăcerea senzației de căldură umedă.

Mîinile lui o adarau în timp ce coborau încet spre acea zonă secretă care era însăși esența feminității ei. O găsi gata și tînjind să-l primească. Cînd buzele lui ajunseră din urmă mîinile și o sărutară acolo, Jordan strigă cu o bucurie inexprimabilă căci iubea și știa că este iubită.

– Te iubesc, Jordan, spuse el în timp ce se ridica deasupra ei. Coapsele ei se încordară rezemîndu-se de mușchii puternici ai picioarelor lui în timp ce el se așeza între ele. Își uni trupul cu al ei. Te-am convins că vei fi o mamă perfectă?

– Mai convinge-mă un pic.

Trupul lui o mîngîia pe dinafară și pe dinăuntru, iar mîna lui se strecură printre trupurile lor găsindu-i sîinii.

SANDRA BROWN

- Ai în tine atîta iubire de dăruit, Jordan. Fii generoasă, fă un copil pentru noi.

Îi prinse sînul în mîină și îl frecă de pielea lui umedă.
- Reeves, știi că te iubesc. Vreau să fii a ta.
- Ești a mea. Pentru totdeauna.

Ea îl strînse cu și mai multă putere. Un cutremur te zgudui trupurile.

- Jordan, niciodată n-am să mă satur de tine.

În acea clipă, propria lor pasiune îi urcă pe culmile universului, dar el era acolo, împreună cu ea, ținînd-o în brațe și împărțînd totul cu ea. Iar cînd și ea simți tremurul necontrolat al coapselor lui, știu că avea dreptate.

O dragoste ca aceasta merita să aibă urmași.

Sfîrșit

OFERTA DE CARTE A TRUSTULUI EDITORIAL LIDER

I. SRII CULTURALE

GHID DE CULTURĂ GENERALĂ (368 pag. / 19000 lei)	J. F. Poplin
RĂDĂCINILE CULTURII OCCIDENTALE (288 pag. / 148000 lei)	R. Brantman
100 DE PERSONALITĂȚI DIN TOATE TIMPURIILE CARE AU INFLUENȚAT EVOLUȚIA OMENIRII (384 pag. / 190000 lei)	Michael H. Hart
DICȚIONAR MEXICANIC GREEC-ROMAN (368 pag. / 109000 lei)	Anita Balari
CRONOLOGIA UNIVERSALĂ (608 pag. / 191000 lei)	Larson
ISTORIA ROMEI ANTICE (400 pag. / 148000 lei)	Harriet Borden
ISTORIA ȘTIINȚEI vol. 1 (256 pag. / 98000 lei)	R. Spangenberg
ISTORIA ȘTIINȚEI vol. 2 (256 pag. / 98000 lei)	D. E. Moser
ISTORIA ȘTIINȚEI vol. 3 (224 pag. / 118000 lei)	
ISTORIA ȘTIINȚEI vol. 4 (256 pag. / 138000 lei)	
ISTORIA ȘTIINȚEI vol. 5 (304 pag. / 190000 lei)	
ISTORIA CIVILIZAȚIILOR (304 pag. / 148000 lei)	
JAPONIA (384 pag. / 137000 lei)	R. Brantman
ISTORIA DESCOPERIRILOR ȘTIINȚIFICE (592 pag. / 278000 lei)	Richard Tames
100 CEL MAI MARI SAVANȚI AI LUMII (384 pag. / 180000 lei)	Alex Helman
VIEȚILE MARILOR COMPOZITORI (608 pag. / 290000 lei)	John Simmons
MARILE CIVILIZAȚII (304 pag. / 160000 lei)	H.C. Schornberg
16 EVENIMENTE CRUCIALE ALE ISTORIEI (192 pag. / 140000 lei)	V. Zarnescu
MISTERELE REÎNCARNĂRII (288 pag. / 198000 lei)	Pierre Miquel
NIMFOMANIA (336 pag. / 198000 lei)	Jean Priour
CARTEA ÎNCEPUTURILOR (520 pag. / 249000 lei)	Carol Grossman
	Charles Panati

II. SERIALUL CARTILOR GEOGRAFICE

DICȚIONAR GERMAN-ROMÂN; ROMÂN-GERMAN (624 pag. / 148000 lei)	Ioan Lădrescu
DICȚIONAR LATIN-ROMÂN (224 pag. / 60000 lei)	Frăncișca Ioncscu

III. SRII ARII ȘTIINȚIFICE INTERNATIONALE

PASIUNEA CONTELUI TOULOUSE-LAUTREC (272 pag. / 148000 lei)	A. Dujanne Ortiz
POTEREA UNEI FEMEII (368 pag. / 148000 lei)	R. T. Bradford
VIAȚA MERGE ÎNALȚE (368 pag. / 148000 lei)	
UN ALT ÎNCEPUT (336 pag. / 148000 lei)	
UN VIS ÎMPLINIT (336 pag. / 148000 lei)	
REVEDERE LA PARIS (352 pag. / 158000 lei)	Barbara Delinsky
SECRETUL EMMEI HARTE (416 pag. / 198000 lei)	
O TANĂ DIN TREZUT (336 pag. / 148000 lei)	
ÎNTR-UN ÎN ALASKA (208 pag. / 118000 lei)	
TREI DORINTE (368 pag. / 148000 lei)	
APE TULBURI (432 pag. / 168000 lei)	
JOCUL IUBIRII (416 pag. / 169000 lei)	
SFIDEAZĂ-ȚI SOARTA (336 pag. / 189000 lei)	
ENIGMA VĂDUVEI (336 pag. / 178000 lei)	
TIM (352 pag. / 128000 lei)	
ATRACTIE FATALĂ (448 pag. / 128000 lei)	C. McCullough
VIAȚAUL SINGURĂȚII (352 pag. / 159000 lei)	Christopher Fowler
SUBSTITUIREA (272 pag. / 128000 lei)	Danielle Steel
POVEȘTEA UNEI VIETI (256 pag. / 128000 lei)	
NUNȚĂ ÎN STIL HOLLYWOODIAN (416 pag. / 168000 lei)	
CALĂTORIA (368 pag. / 188000 lei)	
FORTE ÎREZISTIBILE (304 pag. / 180000 lei)	
IDENȚITĂȚI FURATE (416 pag. / 152000 lei)	Douglas Kennedy
ACTUM ORI NICIODATĂ (496 pag. / 142000 lei)	Elizabeth Adler
SECRETELE TREZUTULUI (336 pag. / 140000 lei)	
LA DOLCE VITA (304 pag. / 170000 lei)	
NETSCREDERE (352 pag. / 158000 lei)	
NORMA (288 pag. / 118000 lei)	E. Thomson
SINGURA IUBIRE (272 pag. / 138000 lei)	E. Robles
ACTIUNEA MASCARADA (464 pag. / 159000 lei)	Erin Sigal
MOZAIC (560 pag. / 169000 lei)	Gayle Lynds
MAREA SCHIMBARE (544 pag. / 175000 lei)	
MAIDANUL CU DRAGOSTE (416 pag. / 160000 lei)	
MIRAJUL PUTERII (432 pag. / 128000 lei)	
LANTUL MINCIUNILOR (352 pag. / 168000 lei)	
FARA SCRUPULE (464 pag. / 148000 lei)	

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

Acest ultim roman al celebrei autoare SA BROWN prezintă dilema unei tinere provincioare, Jordan Hadlock, ajunsă în situația de a alege între doi bărbați: unul care și-o dorește ca amant și altul ca soție.

La prima vedere, Jordan Hadlock, directorul unui trust de presă, lasă impresia femeii că a reușit totul în viață. La rîndul său, Helmut Eckert, un renumit industriaș elvețian, este hotărît să ia soție. Or, ce altceva și-ar mai putea dori Jordan? Numai că, surprins de o furtună, seducătorul Izidore Reeves Grant sună la ușa ei rugînd-o să-i ofere adăpost. În noaptea care urmează, cei doi trăiesc o fierbinte aventură romantică, devastatoare pentru echilibrul interior al gazdei. Din păcate, în dimineața următoare, Reeves dispare fără urmă... Încă vibrînd la amintirea acestei întîlniri, Jordan oscilează puternic între o alegere realistă și una bazată pe dorință.

O captivantă poveste de dragoste, plină de emoție și pasiune. Este drama unei femei care învață să se bazeze pe propriile instincte pentru a stabili cu exactitate cine este și ce dorește să obțină, cu adevărat, de la viață.

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA LUCE

199.000 (1825) 19.9 (VA)

